

Ο ΜΕΝΤΩΡ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1870.

ΤΕΥΧΟΣ Γ'

Ὁ μὴν Ἰούνιος.

Ὁ Ἰούνιος ἦτο ὁ τέταρτος μὴν καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἀττικὸν μηνολόγιον καὶ εἰς τὸ τοῦ Ρωμύλου· εἶχε δὲ εἰκοσιεξή μόνον ἡμέρας εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τριάκοντα εἰς τὸ δεύτερον. Ὁ Νουμᾶς τοῦ ἀφηρέσε μίαν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπέδωκεν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ,

ΜΕΝΤΩΡΟΣ Τόμ. Α'. Τεύχ. Γ'.

40

ἐπικυρώσας συγχρόνως καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν διετήρησε μέχρι τῆς σήμερον. Τ' ὄνομά του παράγεται πιθανῶς ἀπὸ τὴν λέξιν Juno (Ἥρα).

Οἱ παλαιοὶ ἐξωγράφουν τὸν μῆνα τοῦτον ὡς νεανίσκον, φοροῦντα χλαμύδα πρασινόχρουν, ἔχοντα στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, καλῶθιον ὀπωρῶν κρεμῶμενον εἰς τὸν θραχίονα, καὶ ἄετὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Μετὰ τὴν δεξιὰν ἐκράτει τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάδιων ὁ ἥλιος τὴν 10)22, κίμνει τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον. Τῷ ὄντι δὲ τῆς σφαιρας αὐτῆς, ἡ ὁποία τότε φαίνεται μὲν στάσιμος, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ ὀπισθοδρομῇ, εἶνε τύπος ἀρμοδιώτατος ὁ τὴν κίνησιν ἀλλόκοτος Καρκίνος.

Ἀνδρία καὶ φιλία.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Δύο ναῦται, ὁ εἰς Ἴσπανὸς καὶ ὁ ἕτερος Γάλλος, ἐκρατοῦντο εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὸ Ἀλγέριον. Ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος ὁ δὲ ἕτερος Ρογέρος. Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν· ὄντες δὲ ἡνωμένοι διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων δεσμῶν τῆς ἀληθοῦς φιλίας, ἣτις εἶνε ἡ παρηγορία τῶν δυστυχιῶν, ἀπῆλυσαν ὅλην αὐτῆς τὴν γλυκύτητα. Διεκοίνωσεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰς θλίψεις του καὶ τὰς λύπας του· ὠμίλουν ὁμοῦ περὶ τῶν οἰκογενειῶν των, περὶ τῆς πατρίδος των, περὶ τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν ἤθελον σίσθαι, ἂν ποτε ἠλευθεροῦντο· ἐκλαίον τέλος ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἄλλου καὶ μόνῃ ἡ παρηγορία τοῦ ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ καὶ συνωμίλουν τοὺς ἥρκει εἰς τὸ νὰ φέρωσι τὰς ἀλύσεις των μετὰ περισσοτέρας ἀνδρίας, καὶ τοὺς κόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν καταδικασμένοι.

Εἰργάζοντο εἰς τὴν κατασκευὴν δρόμου, ὅστις διέβαινε διὰ μέσου τῶν ὀρέων. Ὁ Ἴσπανὸς ἡμέραν τινὰ σταματᾷ καὶ ρίπτει διαρκὲς βλέμμα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. «Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν Ρογέρον μετὰ βαθέος ἀναστεναγμοῦ, ὄλαι μου αἰ εὐχαί, ὄλαι μου αἰ ἐπιθυμῆσαι ὑπάρχουσι πέραν τῆς ἐκτεταμένης ταύτης θαλάσσης· εἶθε νὰ ἴδονάμην νὰ τὴν ὑπερηδηθῶ μετὰ σοῦ. Νομίζω πάντοτε ὅτι βλέπω τὴν

γυναῖκα μου καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια μοὶ ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Γιβραλτάρ ἢ κλαιὸν διὰ τὸν θάνατόν μου. »
 'Ἐκάστοτε ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ὄρος περιέφερε τὴν μελαγχολικὴν ὄρασίν του ἐπὶ τοῦ ἀπέριου τούτου διαστήματος, τὸ ὅποιον τὸν ἐχώριζεν ἀπο τὴν πατρίδα του.

'Ἡμέραν τινὰ ἐναγκαλιζέται μετὰ παρρησίας τὸν σύντροφόν του καὶ τῷ λέγει : Βλέπω, φίλε μου, ἐν πλοῖον· παρατήρησον, δὲν τὸ βλέπεις καὶ σὺ ὡς ἐγώ ; Δὲν θὰ ἀράξῃ ἐδῶ· διότι ἀποφεύγουσι τὰ μέρη τῆς Βαρβαρίας. 'Ἄλλ' αὔριον, ἐὰν θέλῃς, Ρογέρε, ὅλα τὰ δεινά μας τελειώνουσι· θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι. Ναί, αὔριον τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ διέλθῃ περίπου δύο λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ τότε ἀπὸ τὸ ὕψος τούτων τῶν βράχων κρημιζόμεθα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡφθάνομεν τὸ πλοῖον ἢ χανόμεθα· ὁ θάνατος εἶνε προτιμότερος τῆς σκληρᾶς δουλείας. — Ἐὰν δύνασαι νὰ σωθῆς, εἶπεν ὁ Ρογέρος, θὰ ὑποφέρω μετὰ περισσοτέρας καρτερίας τὴν δυστυχῆ τύχην μου· δὲν ἀγνοεῖς, Ἀντώνιε, πόσον μὲ εἶσαι ἀγαπητός· ἡ φιλία ἣτις μὲ συνδέει μετὰ σοῦ δὲν θὰ τελειώσῃ ἢ μετὰ τῆς ζωῆς μου. Μίαν μόνην χάριν σοῦ ζητῶ, φίλε μου· ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὸν πατέρα μου. . . . Ἐὰν ἢ ἐκ τῆς ἀπωλείας μου λύπη του καὶ τὸ γῆρας του δὲν τὸν ἔφεραν εἰς τὸν τάφον, εἶπέ του. . . . Νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα σου, ἀγαπητέ μου Ρογέρε ! καὶ τί μέλλεις νὰ κάμῃς ; θὰ δυνηθῶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς καὶ νὰ ζήσω μίαν μόνην στιγμὴν, ἐὰν σὲ ἀφήσω εἰς τὰ δεσμά ; — Ἄλλ' Ἀντώνιε, δὲν ἤξεύρω νὰ κολυμβῶ, ὡς γνωρίζεις. — Γλωρίζω νὰ σ' ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσπανός, χύνων κρουνοὺς δακρύων καὶ σφίγγων τὸν Ρογέρον μετὰ ζέσεως εἰς τὸ στήθος του. 'Ἡμέρῃ μου εἶνε αἱ ἡμέραι σου· θὰ σωθῶμεν καὶ οἱ δύο· ἡ φιλία θὰ μοὶ δώσῃ δυνάμεις, θὰ κρατῆσαι δεδεμένους ἐκ τῆς ζώνης μου. — Εἶνε ἀνωφελές, Ἀντώνιε, νὰ σκέπτεσαι διὰ τοῦτο· δὲν δύναμαι νὰ ἐκτεθῶ, διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὁ φίλος μου· ἢ ἡ ζώνη θὰ μὲ διαφύγῃ ἢ θὰ σὲ παρασύρω μετ' ἐμοῦ· δὲν θέλω νὰ ἦμαι ἡ αἰτία τοῦ ν' ἀποθάνῃ· ἡ ἰδέα μόνη μοὶ προξενεῖ φοβίην. Λοιπὸν, Ρογέρε. . . Ἄλλὰ διατί νὰ ἔχῃς τοιοῦτους φόβους ; σοὶ τὸ εἶπον, ἡ φιλία θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀνδρίαν μου καὶ τὸ θάρρος μου. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ· πῦσον τοῦ νὰ πολεμῆς τὸ σχέδιόν μου· τὸ ἀπεφάσισα. Παρατηρῶ ὅτι οἱ ἀχρεῖτοι οὗτοι, οἵτινες μᾶς φυλάττουσι,

μᾶς κατασκοπεύουν· ὑπάρχουν δὲ καὶ σύντροφοί μας τινές, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ φοβηθοῦν νὰ μᾶς προδώσουν. Ὑγίαινε· ἀκούω τὸν κώδωνα ὅστις μᾶς προτκαλεῖ· Ὑγίαινε, ἀγαπητέ μου Ρογέρε. Τὴν ἐπαύριον ἦσαν καὶ πάλιν κλεισμένοι ὁ καθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν του· ὁ Ἀντώνιος ἐσκέπτετο τὸ σχέδιόν του καὶ τὸ εὔρισκε κατρωθιτόν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὑπερεπήδησεν ἤδη τὴν Μεσόγειον καὶ ὅτι ἦτο ἐλεύθερος μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του, ὅτι ἦτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τέκνων του. Εἰς τὸν Ρογέρον ὅμως παρουσιάζετο εἰκὼν ὄλως διάφορος. Ἰδὼλεπεν οὖρος τὸν δυστυχεῖ φίλον του θύμα τῆς γενναιότητός του, παραφερθέντα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ πνιγόμενον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του. Ὅχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀτυχὴς Γάλλος, δὲν θὰ τῷ προξενήσω τὸν θάνατον ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς μοναδικῆς ταύτης γενναιότητος, τὴν ὅποιαν μοὶ ὡμολόγησε. Θὰ ἐλευθερωθῆ· ὁ δυστυχὴς πατήρ μου θὰ μάθῃ τουλάχιστον ὅτι ζῶ ἀκόμη καὶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλοίμονον! ἔμελλον νὰ ἦμαι τὸ ὑποστήριγμα τοῦ γῆρατός του, καὶ νὰ τὸν παρηγορῶ· τῷ ἤμην ἀναγκαῖος· ἴσως τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπνέει, καὶ δὲν ἔχω τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ. Ἄς ἐλευθερωθῆ ὁ Ἀντώνιος· ἄς ἦνε εὐτυχὴς· θ' ἀποθάνω τότε μὲ ὀλιγωτέραν θλίψιν.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἤλθον κατὰ τὴν προσδιορισμένην ὥραν νὰ ἐκβάλλουν τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὰς φυλακάς των. Ὁ Ἰσπανὸς εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ ἀνυπομονησίαν, ὁ δὲ Γάλλος δὲν ἤξευρε ἂν ἔπρεπε νὰ χιρῆσῃ ἢ νὰ λυπῆται. Τέλος τοὺς ἐπανέφερον εἰς τὰς ἐργασίας των· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ὀμιλήσουν, ἐπειδὴ ὁ φύλαξ των ἦτο παρῶν. Ὁ Ἀντώνιος ἠὺχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὸν Ρογέρον καὶ ν' ἀναστεινάζῃ. Κάποτε τῷ εἶδεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν θάλασσαν καὶ μόλις ἐκράτει τὰς κινήσεις, αἱ ὅποιαι ἦσαν ἑτοιμαὶ νὰ τὸν διαφύγουν. Τὸ ἐμπέρας φθάνει καὶ εὐρίσκονται μόνοι. « Ἄς ὠφελῆθῶμεν ἀπὸ τὸν καιρὸν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ρογέρον, ἔλθέ. »— Ὅχι, φίλε μου, δὲν θύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ ἐκθέσω τὴν ζωὴν σου· Ὑγίαινε, Ὑγίαινε. Ἀντῶνε σ' ἐναγκαλιζομαι διὰ τελευταίαν φορὰν· σώθητι, σ' ἐξορκίζω· μὴ χάνῃς καιρὸν, ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν τρυφερὰν φιλίαν μας· σὲ παρακαλῶ μόνον ν' ἀναγγείλῃς εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι

σοί εἶπον· θὰ ἦνε τότε πολὺ γέρον· ὕπαγε νὰ τὸν παρηγορήσῃς·
ἐὰν ἔγῃ χρειάν τινός· φίλε μου! . . .

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Ρογέρος ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ φίλου του κλαίων.

« Κλαίεις; Ρογέρε, δὲν εἶνε χρειὰ δακρῦών, ἀλλὰ θάρρους. Μίαν
στιγμὴν ἐὰν ἀργοπορήσωμεν, εἰμεθα χαμένοι· ἴσως δὲν θὰ ἐπα-
νεύρωμεν ποτὲ ταιχύτην εὐκαιρίαν· ἢ ἀκολούθησόν με ἢ θὰ συντρίψω
τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τούτων τῶν βράχων.

Ὁ Γάλλος πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ τῷ κάμνει
ἐνστάσεις διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὸ ἀκατόρθωτον τῆς πράξεως καὶ
ὅτι πρέπει νὰ σωθῇ μόνος αὐτός. Ὁ Ἀντώνιος τὸν παπατρεῖ τρυ-
φερώς, τὸν ἐναγκαλιζέται, ἴσταται ἐπὶ τινος βράγου καὶ ρίπτεται
μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς καταβυθίζονται, ἀλλ'
ἔπειτα ἀναβλίνουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων. Ὁ Ἀντώνιος
κολυμβᾷ ὄλαις δυνάμεσι, κρατῶν τὸν Ρογέρον ὅστις φάνεται ὅτι
ἀντιστέκεται εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ φίλου του καὶ ὅτι φοβεῖται
μήπως τὸν παρασύρῃ εἰς τὴν βύθισίν του.

Οἱ ἄνθρωποι, οὔτινες ἦσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔμενον ἐκπληκτοὶ διὰ
θέαμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν· ἐνόμιζον ὅτι θαλάσ-
σιον τέρας ἐπλησίαζε τὸ πλοῖον. Νέον ἀντικείμενον ἀπασχολεῖ
τὴν περιέργειάν των. Βλέπουν λέμβον τινὰ ἧτις ἐβιάζετο ν' ἀνα-
χωρήσῃ ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ νὰ καταδιώξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
εἶχον ἐκλάβει διὰ θαλάσιον τέρας. Ἦσαν στρατιῶται προωρι-
σμένοι πρὸς φύλαξιν τῶν αἰγμάλωτων καὶ οὔτινες ἐπροσπάθουν νὰ
φθάσωσι τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν Ρογέρον. Ἐκεῖνος βλέπων αὐτοὺς
ἐρχομένους ρίπτει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Ρογέρου ὅστις ἤρ-
χισε νὰ ἐξασθενῇ καὶ ν' ἀποσπάται ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του
Ἀντωνίου, λέγων «Μὰς καταδιώκουν· σῶθητι σὺ καὶ ἐγὼ ἄς ἀπο-
θάνω.» Μόλις εἶπε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐρρίφη εἰς τὸν θυθὸν
τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἤδη νέον αἶσθημα φιλίας ἐμψυχώνει τὸν Ἰ-
σπανόν. Βυθίζεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀρπάζει τὸν Γάλ-
λον εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου ἔχάνετο.

Ἡ λέμβος μὴ γνωρίζουσα ποῖον δρόμον νὰ τραπῇ, ἐστάθη· ἐνῶ
ἄλλη λέμβος ἀναχωρήσασα ἐκ τοῦ πλοίου ὑπήγαγε νὰ πληροφο-
ρηθῇ περὶ τοῦ φαινομένου ἐκεῖνου. Τὰ κύματα ἀρχίζουν νὰ ἐρεθί-
ζονται πάλιν καὶ τέλος διακρίνουν δύο ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων
ὁ εἰς, ὅστις ἐκράτει τὸν ἄλλον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπροσπάθει

ὄλαις δυνάμει νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὴν λέμβον. Οἱ κωπηλάται διπλασιάζουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ ἔλθωσιν ἐνωρίτερον πρὸς βοήθειάν των. Ὁ Ἀντώνιος πλησιάζει ἤδη ν' ἀφήσῃ τὸν Ρογέρον, ὅτε ἀκοί ὅτι τὸν καλοῦν ἐκ τῆς λέμβου· συσφίγγει τὸν φίλον του, ἀναλαμβάνει νέα; δυνάμεις καὶ κρατεῖται μὲ ἀσθενῆ χειρὰ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς λέμβου. Οἱ κωπηλάται τοὺς κρατοῦν μέλλοντας καὶ πάλιν νὰ πέσωσιν. Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀντωνίου ἐξηντλήθησαν. Μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ ἐναοθρώσῃ τούτους τοὺς λόγους «Δώσατε βοήθειαν εἰς τὸν φίλον μου, ἀποθνήσκω», καὶ ὅλη ἡ φρίκη τοῦ θανάτου διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁ Ρογέρος, ὅς ἦτο λειποθυμημένος, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπει παρὰ τὴν πλευράν του τὸν Ἀντώνιο, ἐξηπλωμένον καὶ μὴ δίδοντα οὐδὲν σημεῖον ζωῆς· ρίπτεται ἐπὶ τοῦ σώματός του, τὸν καταδρέχει μὲ τὰ δάκρυά του καὶ ἐκβάλλει μυρίας κραυγὰς. «Φίλε μου, εὐεργέτα μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος σου, ἀγαπητέ μου φίλε. δὲν μὲ ἀκούεις πλέον; αὕτη λοιπὸν εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ διότι μὲ ἔτσωσας; ἄς σπεύσουν νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ζωὴν· δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὑποφέρω· ἔχασα τὸν φίλον μου.»

Ὁ Ρογέρος ἀρπάζει ξιφὸς τι διὰ νὰ φονευθῇ, ἀλλ' οἱ ἐν τῇ λέμβῳ τὸν ἠμποδίσαν· διηγεῖται ἀκολούθως εἰς τούτους τὸ συμβᾶν καὶ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τοῦ ὤχρου σώματος τοῦ φίλου του καὶ τὸν καταφιλεῖ. «Μὴ μ' ἐμποδίζετε, εἶπε, ν' ἀποθάνω· ναι, φίλε μου, ἔρχομαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω· λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἐτέ με ν' ἀποθάνω.

Ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὅτι συνεκινήθη ἀπὸ τὴν θλίψιν τοῦ Ρογέρου· Ὁ Ἀντώνιος ἀφίνει βαθὺν ἀναστεναγμὸν, ὁ Ρογέρος ἐκβάλλει κραυγὴν χαρᾶς, ὅλοι συναθροίζονται περὶ αὐτὸν διὰ νὰ δώσωσι βοήθειαν εἰς τὸν Ἰσπανόν. Τέλος ὑψώνει τοὺς θνήσκοντας ὀφθαλμούς του, οἵτινες φαίνονται ὅτι ζητοῦν τὸν Ρογέρον· μόλις δὲ τὸν παρετήρησε καὶ ἐφώναξε «Ἡδυνήθη νὰ σώσω τὸν ἀγαπητόν μου Ρογέρον.»

Ἡ λέμβος φθάνει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ αἰσθάνονται σέβας πρὸς τοὺς δύο τούτους ἄνδρας Ἀπαντες φιλονεικοῦν τίς νὰ τοὺς φανῇ κατὰ τι χρήσιμος. Ὁ Ρογέρος φθάνει εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός του, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐξέπνεεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς του. Ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἱετέρεξε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Ἐν τούτοις, ἄν καὶ μακρὰν, διετήρησαν μέχρι θανάτου ἀκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ὁ μέχρι 24ης Ἀπριλίου Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας

Πένθιμος ἀνέτειλεν ἐν Κερκύρα ἡ ἡμέρα τῆς 24 Ἀπριλ. Κατὰ τὴν ὥρ. 5ην π. μ. μετὰ πολυώδυνον νότον ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος. Ἄξιος διάδοχος τῶν Ἀρσενίων, τῶν Γεωργίων καὶ τῶν Βασιλείων, οἵτινες διὰ τῆς παιδείας καὶ διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ αὐτῶν ζήλου τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐλάμπρυναν, καταλείπει τὴν μνήμην ἀχάρα-

τον διὰ τὰς κοσμούσας αὐτὸν ἀρετάς, ἐναῖς ἡ ἑλεημοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας πρωτεύουσιν, ἀξιάχαστον καὶ ἀξιολίμητον ὑπόδειγμα διὰ τῶν ἔργων παρέχουσαι ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος ἔσχον μάλιστα κατέχει θέσιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐθνικῇ ἱστορίᾳ, διότι διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ διὰ τῶν ἔργων ἐξεπροτώθητε πιστώως τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παρίδοσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἧς κατὰ τὴν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας μητροικῆν αὐτῆς μέριμναν ἐγένετο ἀείποτε σωτήριος σκέπη ὑπ' ἣν ἐν δεινοτάτοις κινδύνοις περιστώθῃ καὶ διετηρήθῃ ἡ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἔτυχεν ἀρωγῆς τελεσφόρου ἡ κοινωνικῆ καὶ διανοητικῆ αὐτοῦ πρόδοσις. Εἰς τὸ γνήσιον τοῦτο χριστιανικὸν πνεῦμα, εἰς τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἐντολὴν τῆς ἐκκλησίας ὡς πιστὸς ταύτης λειτουργὸς ἀφιερῶθη διανοία καὶ καρδίᾳ ὁ κλεινὸς Ἀθανάσιος. Τῷ ὄντι προτεγγίζοντος τοῦ ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας προωρισμένου χρόνου καθ' ἣν ἐμελλε τὰ πληρωθῆ ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑπτανήσου, ὁ γνήσιος τῆς Κερκυραϊκῆς ἐκκλησίας ποιμὴν ὁλοφύχως ἠτπάσθη ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸ ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ἑλληνικῆς ταύτης κοινωνίας ἐξεγενθὲν φρόνημα ὑπὲρ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως. Οὕτως ἀπὸ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ 1834. καὶ ὡς ἀρχιερεῦς καὶ ὡς φιλάνθρωπος καὶ ὡς Ἕλληνα παρῆστη προεξάρχων κατὰ πᾶσαν ἐκ μέρους τῆς φιλογενοῦς κοινωνίας ταύτης ἐνέργειαν, οἷος ἀνεδείχθη καὶ ἀτομικῶς πρίττων καὶ προεδρεύων παντοίων πρὸς ἐθνωφελεῖς σκοποὺς ἐπιτροπῶν καὶ μάλιστα τῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων Κρητῶν οὐδὲ ἐλαττοῦται ἡ ἀξία τοσοῦτων πατριωτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἂν δυτυγχῶς πολλαὶ τῶν ἐλπίδων ἐματαιώθησαν. Ὁ φιλόπατρις ἱεράρχης Κερκυρας, ὡς μετὰ σκιρτώσεως καρδίας ἐδοξολόγησε τὸν ἴψιστον δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν διὰ τὴν θυμασιῶς ἀποτελεσθεῖσαν ἔκωσιν, ἐβράβηθη τε βεβδῶως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὅτε εἶδε, καὶ διὰ τὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος κληροδοτηθέντα κακὰ καὶ διὰ σύγχρονα πολιτικὰ λάθη ἐν οἷς καὶ ἡ παραμελήτης τῆς τῶν προγενεστέρων κακῶν θεραπείας, διακινδυνεύουσιν τὴν καρποφορίαν τοῦ ἀναδυστήσαντος δένδρου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ὑπὸ τινῶν διὰ τὰ ἀτομικὰ παθήματα ἀδερμονούντων παραγνωριζομένην τὴν ἀγαθὴν φύσιν τοῦ δένδρου. Ὑπὸ ἄλλοις δὲ βρυχετάτου κατεβλήθη ὁ

τοῦ ἔθνικοῦ μεγαλείου διάπυρος ζηλωτῆς ὅτε εἶδε· καὶ τὰ ἐπισυμβάντα γενικώτερα ἔθνικα δυστυχήματα. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν δεινουμένων σωματικῶν πόνων, ἀγίατον εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν τραῦμα ἔμελλε τέλος νὰ καταφέρει τὸ ἄκουσμα τῆς συγερωτάτης ληστείας, δι' ἣν πρὸς τοὺς ξένους δυσπιστίας καὶ δυσφημίας ἐναγίς ἀντικείμενον παρίσταται τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα. Οὐ·ως οἰκτρῶς ἀμαυρουμένων τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ σκοτιζομένων τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος, ἐκλείθησαν ἐν τῷ προσκίσει καὶ ὀδυνηρῷ βίῳ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀοιδίου τούτου ποιμένος, ἵνα ἀνοιχθῶσιν εἰς τὴν ὀψευδῆ ζωὴν ἐν τῇ αἰωνίᾳ μακροτότητι. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς γῆς, ἐπὶ ταῖς δεδοκιμασμέναις αὐτοῦ ἀρεταῖς σεμνονομένης, ὑψοῦται συγκεκνημένη φωνὴ ἀνακράζουσα, αἰωνία σου ἡ μνήμη, φερόνουμε Ἄθανάσιε!

N. T. B.

Ὁ Ἑλικών.

Ἰπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐσυστήθη πρό τινων μηνῶν ἐνταῦθα σύλλογος. Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ συλλόγου αὐτοῦ εἰσὶν ὄντως ἐπαίνων ἄξιοι, διότι τὸ περίπτωτον Γνώθι σαυτὸν ὑπ' ὅσιν λαβόντες καὶ ἑαυτοὺς ἐξετάσαντες δὲν ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῆς οἴσεως ἀλλὰ καλῶς γνόντες ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπτύξεως, ἀπεφάσισαν ἵνα συνέρχωνται εἰς τὸ αὐτὸ ὅπως ἀμοιβαίως ἀναπτύσσονται διανοητικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ἀλλὰ τίς ἄρα δὲν ἔχει τὴν τοιαύτην χρεῖαν, καὶ μάλιστα τῶν νέων, οἵτινες εὐρισκόμενοι ἐν τῇ κρισίμῳ ἐκείνῃ ἡλικίᾳ τοῦ Ἡρακλέους, ἐν ᾗ ἐκ παιδῶν εἰς ἡθὴν ὀρμῶντες, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὴν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας; Εὐχόμεθα ὅπως οἱ τὸν σύλλογον τοῦτον ἀπαρτίζοντες καὶ ἀπαρτίστοντες νέοι ἀπαβῶσι τῇ ἀληθείᾳ πρότυπα ἠθικῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Σμύρνης προσελκύνοντες διὰ τοῦ παραδείγματός των καὶ ἄλλους, οἵτινες ἴσως μὴ σκεφθέντες τοσοῦτον ὀρίμους περὶ τοῦ τί ἀξίζει αὐτῇ ἡλικίᾳ, καταδαπανῶσιν αὐτήν, οἱ τάλανες, ἐφ' ἃ μὴ δεῖ. Εἶνε καιρὸς πλέον ν' ἀγασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ γίνεταί τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Μακρὰν ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας, ἄρρενος καὶ θηλείας, ἡ κακοῦθεια,

ἡ ἀργολογία, αἱ ἄτεμνοι καὶ ἄκαιοι συνδιλέξεις, αἱ ἄνοστοι τρυφερότητες. Ὁ 19ος οὖν εἶνε αἰὼν τῆς προόδου. Ἄς προσδεύσωμεν ὅθεν καὶ ἄς ἀποτεινάζωμεν ὀπισθεν καὶ μακρότατα ἡμῶν τὰς φύλας ἐξείς, αἵτινες σήμερον εἶνε τρομερὸς ἀναχρονισμός. Ἄς ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀμοιβαίαν ἀνάπτυξιν διανοητικὴν τε καὶ ἠθικὴν.

Εὐέλπιδες ὅτι δὲν θὰ μᾶς λείπωσιν ἀφορμὰ ἐπαίνων πρὸς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σύλλογον νέους, καταχωρίζομεν τὴν κάτωθι πραγματείαν, τὴν ὁποίαν μέλος αὐτοῦ ἀπέστειλεν εἰς ἡμᾶς.

Ἡ πραγματεία ἀποτείνεται πρὸς αὐτὰ τοῦ συλλόγου τὰ μέλη, καὶ ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Περὶ διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως.

« Γνωθὶ σαυτόν. »

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σαῶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἡμετέρου κανονισμοῦ ἄρθρῳ ἀπαντωμένη φράσις « σκοπὸς εἶνε ἡ ἀμοιβαία τῶν μελῶν διανοητικὴ ἄμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις » ὡς ἄγγελος χαρᾶς ὁ ἦλθε τὴν ψυχὴν μου. Ἄγιοι, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὁ σκοπὸς καὶ μόνον ὑπὸ ἀτόμων συναιθρομένων ἐκὼς συλλαμβανόμενος, καθότι διὰ μόνης τῆς διανοητικῆς καὶ ἰδίως τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως ἀναδεικνύεται ἀνώτερος πάντων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ἄλλως κατατῆ ἂν οὐχὶ χείρων, τουλάχιστον ὅμοιος πρὸς τὰ φθειρόμενα κτήνη. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ νεαρὰ ἡλικία πάντων τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου χρηστὰς ἐν ἐμοὶ ἐγέννησεν ἐλπίδας. Πέποιθα δὲ ὅτι καὶ πᾶς ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀναγνοὺς τὰς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμετέρου κανονισμοῦ λέξεις ταύτας « διανοητικὴ ἄμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις » καὶ λαθὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ στόματός νηπίων ἐξέρχονται αὐταί, εὐμενῶς πᾶνυ θέλει διατεθῆ πρὸς ἡμᾶς γινώσκων ὅτι, ἂν εἰλικρινῶς ἐκηρύχθησαν, ὑπὸ τοῦ « Γνωθὶ σαυτόν » μόνον ὑπεγορεύθησαν.

Διανοητικὴ λοιπὸν ἄμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις . . . σημαία λαμπρά, ἔμβλημα ἔχουσα τὴν ταπεινοφροσύνην . . . τὴν σημαίαν ταύτην τὴν λαμπρὰν μετ' ἀγαλλιᾶσεως θεωρῶν ἐπεθύμητα ἴνα

περὶ αὐτῆς λαλήσω. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπιθυμία μου αὕτη μὲ παρέσυ-
 ρεν. Λέγω δὲ μὲ π α ρ έ σ υ ρ ε, διότι νέος ἄπειρος καί, ἐν εἰλι-
 κρινεῖα, ἀγχιμάτος εἶμαι· δηλαδή ἀνίκανος ἵνα ὁμιλήσω περὶ
 θέματος τοσοῦτον σπουδαίου. Πιστεύων ὅμως ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλ-
 λου τὰ σφάλματα δυνατὸν νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ φρόνιμοι, τολμῶ νὰ
 προβῶ, ἀλλὰ παρακαλῶν ὑμᾶς θερμῶς νὰ μὴ φρανῆτε ἐπεισεῖς εἰς
 τὰ λάθη μου, νὰ μὴ κρύψητε αὐτὰ ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἔλευθέρως νὰ
 μοι τὰ ὑποδείξητε, ὅπως καὶ ἐγώ, ἰδὼν ἑμαυτὸν καθαρῶτερον, τραπῶ
 πρὸς βελτίωσίν μου.

Προκειμένου περὶ τῆς διανοητικῆς ἡμῶν καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως,
 πολλὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῶσιν, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν μᾶς συγχωρεῖ·
 ὅθεν, ὅπως καὶ πρακτικῆ τις ἐκ τούτου προκύψῃ ὠφέλεια, καλὸν
 ἐνόμιτα νὰ ἐρευνηθῇ ἐν συντόμῳ (α.) τί ὀνομάζομεν διάνοιαν καὶ τί
 διανοητικὴν ἀνάπτυξιν· τί λέγομεν ἦθος καὶ τί τούτου ἀνάπτυξιν·
 καὶ β.) τίνα τὰ παρακωλύοντα ταύτην τὴν ἀνάπτυξιν ἐμπόδια, εἰ
 τυχὸν ὑπάρχουσι, καὶ τίς ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπερνηκίσεως αὐτῶν.

Καὶ πρῶτον. Διὰ ν ο ι α ν ὀνομάζομεν τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον
 σπινθῆρα, τὸν ὅποιον πάντες ἡμεῖς, ἐρχόμενοι εἰς τὸν κόσμον,
 μεθ' ἐκυτῶν φέρομεν λαβόντες παρὰ τοῦ παναγάρχου ἡμῶν Δημι-
 ουργοῦ' σπινθῆρα, ὅστις ἐδόθη ἡμῖν, ἵνα δίκην λύχνου φωτίζῃ
 ἡμᾶς, ὅπως, διερχόμενοι διὰ τοῦ προσκαίρου τούτου βίου, καταν-
 τήσωμεν εἰς τὸν προορισμὸν μας. Ἄν δὲ καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ σπινθῆρος
 τούτου ἐκτελούμεναι ἐργασίαι εἶνε πολλαὶ καὶ διάφοροι—διότι δι'
 αὐτοῦ καὶ νοοῦμεν καὶ γινώσκομεν καὶ σκεπτόμεθα, καὶ τὰς αἰτίας
 ζητοῦμεν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα προβλέπομεν, καὶ τὰς οὐσίας αὐ-
 τὰς πειρώμεθα νὰ συλλάβωμεν· ἀναλύομεν, συνθέτομεν, πλάττο-
 μεν, ἐφευρίσκομεν, καὶ τότε ἄλλα—οὐδεῖς, πιστεύω, θέλει κα-
 κίσει ἡμᾶς θεωροῦντας αὐτὸν ὡς μίαν ἀλλ' ἂν πολυποίκιλον δύναμιν
 καὶ ὀνομάζοντας αὐτὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς. Ναί, ὁ φωτεινὸς οὗ-
 τος καὶ ἀνεκτίμητος σπινθῆρ, τὸ ἐν ἡμῖν θεϊότατον τοῦτο, εἶνε ὁ
 τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὀφθαλμὸς· διότι, χάρις αὐτῷ, ἐκ τῶν ὁρατῶν
 ὁρῶντες τὰ ἀόρατα καθορῶμεν (1)· χάρις αὐτῷ, τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ

(1) Ρωμ. α΄.

κακοῦ, τὸ ἀληθές ἀπὸ τοῦ μὴ ἀληθοῦς, τὸ δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἀδίκου, καὶ ἐν ἐλί λόγῳ τὸ θεῖον ἀπὸ τοῦ μὴ θείου διακρίνομεν· δι' αὐτοῦ τὸ ὑψηλόν, τὸ ὠραῖον, τὸ ἐναρμόνιον, ἐκτυλισσόμενα ἐνώπιον ἡμῶν, φέρουσιν ἡμᾶς· εἰς συνάφειαν πρὸς κόσμον αἴλιον, κόσμον πνευματικὸν ἀπειράκι· θελατικώτερον τοῦ ὑλικοῦ τούτου κόσμου. Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀπεριόγραπτον ἀλλοιότητα, εἰς ἣν ἠθέλομεν πέσει, ἀ' ὁ φωτεινὸς οὐτος σπινθηρὸς ἀφηρεῖτο ἀφ' ἡμῶν, καὶ θὰ ἴδῃτε πόσῃ εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς τὸν πανάγαθον δοτῆρα δώρου τοιοῦτου. Καὶ ὅμως, τὸ τιμαλφέστατον τοῦτο δῶρον, τὸ ἀεκιμήτῳ τοῦτο χάρισμα, ὑπὸ τῶν περισσοτέρων παραμελεῖται! Παραμελούμενον δὲ οὐχὶ μόνον πίπτει εἰς ἀτροφίαν, οὐχὶ μόνον δ-σμεύει τὸν ἄνθρωπον ἐντὸς τῆς σφαίρας τῆς ὑλικῆς, ἀλλὰ καὶ γίνεται πολλῶν κακῶν πρόξενον· διότι ἐπιτικνζόμενον ὑπὸ ψευδῶν ἰδεῶν, ἀκαυρούμενον ὑπὸ ἐσφαλμένων ἀρχῶν ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ βλέπειν τὰ ὄντα ἄλλα παρ' ὅτι πραγματικῶς εἶνε. Πολλάκις, τὸ ἀληθές παριστῶν ὡς ψευδές καὶ τὸ ψευδές ὡς ἀληθές, τὸ ἀδικον ὡς δίκαιον καὶ τὸ δίκαιον ὡς ἀδικον, τὸ κακὸν ὡς καλὸν καὶ τὸ καλὸν ὡς κακόν, σπρώχνει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀδικήματα. ἔριδας, σφαγῆς, καὶ, ἐν ἐλί λόγῳ, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀποτρόπαιον χάος, ἐν ᾧ διατελοῦσα ἡ δούτηνος ἀνθρωπότης τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα πάσχει δεῖνά. Λέγοντες λοιπὸν « διανοητικὴν ἀνάπτυξιν » ἐννοοῦμεν τὴν μὴ παραμέλησιν τοῦ ἐν ἡμῖν θείου καὶ φωτεινοῦ τούτου σπινθηρος, διὰ νὰ μὴ πέσωμεν καὶ ἡμεῖς ἢ μᾶλλον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σκοτεινοῦ τούτου καὶ ἀποτρόπαιου χάους.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ διανοητικὴ μόνον ἀνάπτυξις. Ὅπως ἐλευθερωθῶμεν ἐκ τοῦ φοβεροῦ χάους, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν γνώσεις ἀληθεῖς, νὰ γνωρίζωμεν τὸ καλὸν ἢ κακόν, τὸ ἀληθές ἢ ψευδές, τὸ δίκαιον ἢ τὸ ἀδικον, καὶ ἔπειτα νὰ πράττωμεν ἀδικαίρως αὐτὰ ἢ καὶ ἐπίτηδες τὰ κακὰ ἐνίοτε. Ἀπαιτεῖται προτέτι νὰ ἀγαπήσωμεν τὰ πρῶτα καὶ νὰ ἀποστραφῶμεν τὰ δευτέρα. Καὶ ἰδοὺ ἡ καρδιά· ἐπειδὴ τὸ ἀγαπᾶ ἢ μισεῖν, τὸ κλίνειν ἢ ἀποστρέφεσθαι δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διανοίας ἀλλ' ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ καρδιά ὅμως ἡμῶν καὶ ἀγ ἢ ἀν ὑποτεθῆ ὅτι γεννᾶται (τὸ ὅποιον δυστυχῶς δὲν φαίνεται), πρὸς πολὺ δυσκολεύεται, ἢ μᾶλλον οὐδεμίαν προβίλ-

λεται ἀνίστασιν ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἀθωότητά της· διότι ὑπὸ μὲν τῶν κακῶν παροδειγμάτων εὐκόλως πάνυ παρσύρεται, τὰ καλὰ δὲ μετὰ δυσκολίας ἀκολουθεῖ· δι' ὃ καὶ ἀνάγκη ἀγῶνος τινὸς ὅπως δυναθῆ νὰ ὑπερικήσῃ τὴν δυσκολίαν. Ἄν λοιπὸν, συμπάσκοντες τούτοις, παραδεχθῶμεν καὶ τοῦ γηραιοῦ καὶ πολυπέρου Πλουτάρχου τὴν γνώμην ὅτι «τὰς ἡλικίας ἀρετὰς ἐθικὰς ἂν τις λέγῃ, οὐκ ἂν πλημμελεῖν δόξειεν» (1). Ἔπεται ὅτι τὸ ἦθος σχεδὸν συνώνυμον τοῦ ἔθους, τῆς συνθηείας καταντᾷ· ὅθεν καὶ ἦθη χρηστὰ ἢ καλὰ καὶ ἦθη κακά. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παρομοιωσις τῶν νέων καρδιῶν πρὸς κηρὸν μαλακόν, ὅστις κατὰ θούλησιν διαπλάττεται. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ μαλακότης τούτου τοῦ κηροῦ δὲν εἶνε εἰς πάντας ἢ αὐτὴ, ἀλλ' εἰς τοὺς μὲν ἀπαιτεῖ πλείονα, εἰς τοὺς δὲ ἐλάττονα κόπον ὅπως διαπλασθῇ. Ὅπως δὲ ἴσως ὅμως καὶ ἂν ἔχῃ τοῦτο, ἡμεῖς λέγοντες ἦθος ἐννοοῦμεν τὴν πρὸς τὰ καλὰ τῆς καρδίας διεύθυνσιν, τὴν ἐξίν, τὴν συνθηεὶν τοῦ πράττειν τὸ καλὸν ἐξ ἀγάπης καὶ ἀποτρέφεσθαι καὶ μισεῖν τὸ κακόν· ἀ ν ἄ π τ υ ξ ι ν δὲ ἦ θ ι κ ῆ ν τὴν ἀπόκτησιν καὶ αὔξησιν τῆς ἐξέως τοῦ πράττειν τὸ καλὸν ἐξ ἀγάπης καὶ τοῦ ἀποτρέφεσθαι τὸ κακόν. Λοιπὸν, τὴν μὴ παραμέλησιν τοῦ ἐν ἡμῖν θείου καὶ φωτεινοῦ σπινθῆρος, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀπόκτησιν καὶ αὔξησιν τῆς ἀγάπης τοῦ πράττειν δικαίως τὸ καλὸν καὶ ἀποφεύγειν δικαίως τὸ κακὸν ἀπεφεσίσαμεν νὰ ἐπιδιώξωμεν. Ἄγια πραγματικῶς ἢ ἀπόφατις καὶ μακαρίους ὑποσχομένη ἡμᾶς καταστῆσαι, ἂν, ἀρχίσαντες εἰλικρινῶς, ἐμμελῶμεν μέχρι τέλους.

Ὅπως λοιπὸν φθάσωμεν εἰς τὸν ἅγιον ἡμῶν σκοπὸν τοῦτον καὶ κατασταθῶμεν εὐτυχεῖς, μὴ φεισθῶμεν κόπων, ἔτω καὶ τῶν μεγίστων, ἀφοῦ μάλιστα ἐπ' οὐδεμιᾷ εὐλογοφανεῖ προφίται δύναμεθα νὰ ἀποφύγωμεν αὐτούς. Παρατηρήσατε· προκειμένου περὶ τῶν ἀποβλεπόντων τὰ σώματα ἡμῶν, τῶν ὁποίων τέλος εἶνε ἢ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν διάλυσις, δὲν ὀκνοῦμεν νὰ ἀλλοθίωμεν πάντα κόπον· διότι καὶ ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας ἐργαζόμεθα καὶ ἰδιωπορίας ἐπιχειροῦμεν, καὶ, εἰς σκίφη εὐθραυστα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐμπιστευόμενοι, τοῖς κύματι παραδιδόμεθα, καὶ μυρίους ἄλλους

(1) Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς 3.

μόχθους καὶ κινδύνους ὑπομένομεν καὶ ταῦτα ἀγόνως πολλάκις. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἀποβλεπόντων οὐχὶ τὰ ἡμέτερα, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς, οὐχὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἀλλὰ τοὺς κυρίους τῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶνε ἀπειράκις ἀνώτερον! νὰ δειλιάσωμεν κόπους; μὴ γένοιτο! καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ἐκ τῆς παραμελήσεως κακὰ ἦεν τοσοῦτον τρομερὰ καὶ ἀθεράπευτα. Διότι. παραμελουμένης μὲν τῆς καρδίας, συνήθεια τοῦ πράττειν ἀδιακόιτω; τὸ κακόν, φιλαυτία τυφλή, πάθη ἄγρια, ὡς τόσοι φαρμακεροὶ ὄψεις εἰσχωροῦντες καὶ ἐμφωλεύοντες ἐν αὐτῇ, ριζοῦνται κατὰ μικρόν, καὶ παράγουσιν ἐπιθυμίας βλαβεράς, ἐκδικήσεις ἀγενεῖς, θυμούς, ἀκολάστους ὀρμὰς, καὶ τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται εὐκόλως ἢ καὶ διόλου πλέον νὰ ἐκρίζωθῶσι καὶ ἐπομένως καθιστῶσιν αἰωνίως δυστυχή τὸν ἄνθρωπον· παραμελουμένης δὲ τῆς διανοίας, ἰδέαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρεβλαὶ δίκην ἀκανθῶν ἐν αὐτῇ φυόμεναι σὺν τῷ χρόνῳ πηγγνυταὶ καὶ παράγουσι τὰς προλήψεις, ἐξ ὧν ἀρχαὶ σαθραὶ, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιζόμεναι αἱ σκέψεις, σαθραὶ ἀναγκαίως καὶ αὐταὶ καὶ στρεβλαὶ γίνονται. Πρὸς δὲ ἢ οἴησις, τὸ πυκνὸν τοῦτο καὶ σκοτεινὸν νέφος, ἐμποδίζον τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ νὰ θλέπῃ ἑαυτήν, πληροὶ αὐτὴν φανατισμοῦ, ὅστις καὶ τὴν ἀποτυφλοῖ τέλος. Καθὼς δὲ οἱ τοῦ σώματος ὀφθαλμοί, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν παρουσίαν τοῦ φωτός, οὕτω καὶ ὁ τῆς ψυχῆς ὀφθαλμός, ἐν τῷ αὐτῇ διατελῶν καταστάσει, δὲν ὑποφέρει τὴν παρουσίαν τοῦ πνευματικοῦ φωτός, τοῦ τῆς ἀληθείας· ὅθεν, πᾶν τὸ μὴ σύμφωνον πρὸς τὰς προλήψεις, πᾶν τὸ μὴ ἀπορρέον ἐξ ὁμοίων ἀρχῶν, πᾶν τὸ προσβάλλον τὴν οἴησιν ἢ ἐγγίζον τὸν φανατισμὸν, ἂν καὶ εἶνε τὸ ἀληθές, τὸ πραγματικὸν συμφέρον, μετὰ πεποιθήσεως ὅμως ὡς βλαβερόν καὶ κοκὸν μανιωδῶς κατατρέχεται· πᾶς δ' ὁ τολμῶν νὰ παρουσιάσῃ φῶς τοιοῦτον ἄξιος ἀγχόνης καὶ λαιμητόμου κλεῖται· δι' ὃ καὶ πολλοὶ «ἐτυμπανίσθησαν». ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐπὶ δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάθησαν, ἐπίστησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος)· ἐν ἐρημίαις πλυνόμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁκαῖς τῆς γῆς(1). Ταῦτα δὲ διότι ὑπεδείκνυον εἰς τὸν τυφλὴν ἔχοντα τὴν διάνοιαν καὶ πεπωρωμένην τὴν καρδίαν

(1) Ἐβρ. ἰά. 36—40.

ἄνθρωπον τὸ ἀληθές αὐτοῦ συμφέρον. Ἴδου ποῦ καταστᾶ ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, δηλ. μὲ θέλησιν ἐλευθέραν, διάνοιαν φωτεινὴν, καρδίαν διψῶσαν ἀγάπης καὶ συνείδησιν ἀδέκαστον, πλασθεὶς ἄνθρωπος παραμελῶν ἑαυτόν! τέρας φοβερόν, θηρίον ἄγριον, ποιητῆς καὶ κληρονομός τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαφθορᾶς! ἐκ τῆς ὁποίας οἱ σκληρυνθέντες οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἔχουσι. Τοιοῦτου ὄθεν ὄντος τοῦ κινδύνου, τίνες κόποι ἢ μόχθοι δυνατόν νὰ μᾶς ἀποδειλιάσωσι; καὶ ὄρη, νομίζω, ἂν ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῶσιν, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν νὰ ὀπισθοδρομηθῶμεν ἔπρεπεν. Ἄλλ' ὄρη νὰ καταστρέψωμεν δὲν πρόκειται. Πρόκειται μόνον γνώσεις ὁρθὰς τῶν πραγμάτων ν' ἀποκτήσωμεν, τὴν ἐν ἡμῖν δύναμιν τοῦ διακρίνειν νὰ γυμνάσωμεν, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πράττειν τὰ καλὰ καὶ ἀποφεύγειν τὰ κακὰ ν' ἀναπτύξωμεν. Κρατοῦντες ὄθεν τὸν τῆς ἀποφάσεως πέλεκυν, προβῶμεν θαρραλέοι· ἀνατρέψωμεν πᾶν τὸ προστυγχάνον ἐμπόδιον, καὶ ὁ τῆς νίκης στέφανος, λαμπρὸς καὶ ἐνδοξος ἕνα ἕκαστον ἡμῶν περιμένει.

Ἄλλὰ, ἤθελέ τις ἴσως ἐρωτήσῃ, τίνα τὰ προστυγχάνοντα ἐμπόδια; ἐνταῦθα ὁμολογῶ ἀπορία τις τείνει νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα. Ἄν εἶπω τὴν οἴησιν, τὸ ἀπατηλὸν ἐκεῖνο πρίσμα, τὸ παριστῶν ἡμᾶς εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς πολὺ ἀνωτέρους παρ' ὅσον πραγματικῶς εἴμεθα, καὶ κλείον οὕτως ἐνώπιον πάσης προόδου τὴν θύραν, φοβοῦμαι μήπως φανῶ ὀλίγον ὑπερβολικός· ἐπειδὴ, τίς νομίζων ἑαυτὸν φρόνιμον προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τοιοῦτος; τίς θεωρῶν ἑαυτὸν διὰ γνώσεων κεκοιτημένον ζητεῖ νὰ μάθῃ ποτε τίποτε; τίς ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ἠθικὸν τείνει νὰ ἠθικοποιηθῇ; Ἄν δὲ πάλιν παραλείψω αὐτήν, τότε πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν εἰς πάντα ἕκαστον τοσοῦτον σφαλερὰν περὶ ἑαυτοῦ ἀπαντωμένην ἰδέαν; ἂν λοιπὸν δὲν ὑπάρχει εἰς βαθμὸν μέγαν, δὲν ἐπεταὶ ὅτι καὶ λείπει ὅλως διόλου. Ἀκολούθως ἔρχεται ἡ φιλοσοφία, ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐχθρὸς, ὁ τὰς πληγὰς ἡμῶν, τὰς ταχεῖαν τὴν θεραπείαν ἀπαιτούσας, μετὰ σπουδῆς κρύπτων καὶ ὡς κακόβουλον προσβολὴν πᾶσαν εἰλικρινῆ αὐτῶν ἀποκάλυψιν εἰς ἡμᾶς παριστῶν, ὅστις καὶ οὕτος τείνει νὰ κλείσῃ πάσης βελτιώσεως θύραν. Τὸν ἐχθρὸν τοῦτον δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν· διότι τότε πόθεν ἢ τὴν τὴν δυσαρέσκειαν, ἣν ἕκαστος ἡμῶν αἰσθάνεται ἀκούων πᾶσαν ἀλή-

θειαν ἀποβλέπουσαν τὰς ἰδίας ἐλλείψεις ; Ἐκτός τούτων τὰ πάθη (καὶ τίς δὲν ἔχει πάθη;) εἶνε σπουδαῖα ἐμπόδια. Ἀκούσωμεν περὶ τούτου ἓνα τῶν μεγίστων διδασκάλων τῆς ὑψίστης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, ἓνα τῶν κηρύκων τοῦ τελείου νόμου, τοῦ τῆς ἐλευθερίας. α' Εἰσεύρω, λέγει, ὅτι δὲν κατοικεῖ ἐν ἐμοὶ (τοῦτέστιν ἐν τῇ σαρκί μου) ἀγαθόν· ἐπειδὴ τὸ θέλειν πάρεστιν εἰς ἐμὲ, τὸ πράττειν ὅμως τὸ καλὸν δὲν εὐρίσκω· διότι δὲν πράττω τὸ ἀγαθὸν τὸ ὅποιον θέλω, ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον δὲν θέλω τοῦτο πράττω... εὐρίσκω λοιπὸν τὸν νόμον τοῦτον, ὅτι, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ πράττω τὸ καλὸν πάρεστιν εἰς ἐμὲ τὸ κακόν... Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ! τίς θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου ; » (1). Εὐτυχῆ· ὅθεν ὁ κατορθώσας νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκ τῶν ἀκανθῶν τούτων καὶ τριβόλων, τῶν παραλυόντων πᾶσαν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν· νέα καθίσταται κτίσις καὶ βροῦζει πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ βήμασι γιγαντιαίοις. Ἀλλὰ καὶ ὁ πεισθεὶς περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐμποδίων τοιούτων ἐν ἐαυτῷ ἐπέφερεν ἥδη, διὰ τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης, τὸ πρῶτον κατ' αὐτῶν καὶ ἀποτελεσματικὸν κτύπημα, ἐβάδιεν ἥδη τὸ πρῶτον καὶ μέγα πρὸς τὴν ἐφικτὴν τελειότητα θῆμα. Ἀνάγκη λοιπὸν πρώτη νὰ πεισθῇ ἕκαστος ὅτι ὡς μὴ τέλειος, οὐδὲ ἐλεύθερος ἐμποδίων τοιούτων εἶνε. Ρίψωμεν ὅθεν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐτασιακὸν θλέμμα ἕκαστος, γνωρίσωμεν εὐκρινῶς τὰς ἐν ἡμῖν ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καὶ ἰδοὺ ἠνοήξωμεν τὴν πρὸς τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ἄγουσαν, ἐδείξωμεν δὲ καὶ πρὸς ἅπαντας ὅτι οὐχὶ ὡς χαλκοὶ ἠχρῶντες ἢ κύμβαλα ἀλαλλάζοντα προσφέρωμεν τὰ, λέξεις διανοητικῆ ἅμα καὶ ἠθικῆ ἀναπτύξεως, ἀλλ' ὡς πραγματικῶς καὶ εὐκρινῶς ἀποφασίσαντες νὰ ἐπιδιώξωμεν αὐτήν. Ὁ προκειμένος οὗτος ἀγὼν φαίνεται μὲν μέγας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόφασις δὲν εἶνε δύναμις μικρά. Ἐκτός τούτου καὶ αὐτός ὁ Θεὸς ἔσται μεθ' ἡμῶν· διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι α Κύριος ὑπερηφάνος μὲν ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ (ὀηλαδὴ ἐπὶ τοὺς ἀναγνωρίζοντας τὰς ἐλλείψεις αὐτῶν) δίδωσι χάριν καὶ χάριν ἥτις συνίσταται εἰς τὴν πληρῶσιν τοῦ διακαεστάτου ἡμῶν πόθου, τοῦ πόθου τοῦ κινουῦντος πάντας τοὺς λοιπούς, τοῦ πόθου τῆς εὐτυχίας. Καταστρέφων ὅθεν τὸν λόγον, εὐχομαι ὥστε οὐχὶ μόνον πάντες ἡμεῖς νὰ ἐμμελῶμεν εἰς τὸν ἄγιον ἡμῶν τοῦτον σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι νὰ ἀκολουθήσωσι ταχέως τὸ ἡμέτερον παράδειγμα.

(1) Ρωμ. ζ'. 18—24.

Ὁ Δουξ καὶ ὁ Ἱερεύς του.

Κατὰ τὸν Μέσον αἰῶνα, ὅταν οἱ Λόρδοι καὶ οἱ Ἱππῶται ἦσαν εἰς διηνεκεῖς πολέμους μεταξύ των, εἷς τούτων ἀπεφάτισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν γείτονά του, διότι τὸν ἐπέραξε κατὰ τι.

Συνέθη δὲ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ν' ἀκούσῃ, ὅτι ὁ γείτων του ἔμελλε νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ φρουρίου του συνοδευόμενος ὑπὸ ὀλίγων μόνον ἀνδρῶν. Ἦτο καλὴ εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῆ καὶ ἀπεφάτισε νὰ μὴ τὴν χάσῃ. Ὁμιλήσε δὲ περὶ τούτου εἰς τὸν Ἱερέα του, ὅστις προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ ἀγαθὸς Ἱερεύς ἰδὼν ὅτι οἱ λόγοι του οὐδεμίαν ἔκαμνον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἄγριον Δουκα, «Κυρίε μου, — τῷ εἶπεν — ἀφοῦ δὲν καταπέθεσαι νὰ παραιτήσῃς τὸν ἀμαρτωλὸν τοῦτον σκοπὸν, ἔλθε τοῦλάχιστον μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα προσευχηθῶμεν πρὶν κινήσῃς.

Ὁ Δουξ συγκατετέθη καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ἀμφοτέροι ἐγονάτισαν νὰ προσευχηθῶν.

« Παρακαλῶ — εἶπεν ὁ Ἱερεύς — νὰ ἐπαναλαμβάνῃς μετ' ἐμὲ κατὰ λέξιν τὸ « Πάτερ ἡμῶν. »

— Θὰ τὸ κάμω — ἀπεκρίθη ὁ Δουξ.

Οὕτως ὁ Ἱερεύς προηγείτο καὶ ὁ Δουξ ἠκολούθει, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὸ, « Καὶ συγχώρησον εἰς ἡμᾶς τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπταισαν. »

Ἐνταῦθα ὁ Δουξ ἔσταμάτησε.

— Καὶ διατί, Κυρίε μου, σιωπᾶτε ; — ἠρώτησεν ὁ ἀγαθὸς Ἱερεύς. Παρακαλῶ, ἐξακολουθήσατε, ἐὰν τολμᾶτε νὰ εἴπητε « Καὶ συγχώρησον εἰς ἡμᾶς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπταισαν. »

— Δὲν δύναμαι. — εἶπεν ὁ Δουξ.

— Λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ σέ, διότι ὁ ἴδιος ἔδωκε τὴν προσευχὴν ταύτην. Λοιπὸν εἴτε πρέπει νὰ παραιτήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου, ἢ νὰ παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃς τὴν προσευχὴν ταύτην· ἐπειδὴ τὸ νὰ ζητῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ σέ, καθὼς καὶ σὺ συγχωρεῖς ἄλλους, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὸν παρακαλῆς νὰ κάμῃ

ἐκδίχησιν ἐπὶ σέ δι' ὅλας τὰς ἁμαρτίας σου. Τώρα λοιπὸν ὕπαγε, κύριέ μου, καὶ ἀπάντησε τὸ θῦμά σου. Ὁ Θεός θά σέ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Κρίσεως.»

— Ἡ σιδηρᾶ θέλησις τοῦ Δουκὸς ἐκάμφθη ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἱερέα, « Θὰ τελειώσω — εἶπε — τὴν προσευχήν μου· « Θεέ μου, Πάτερ μου, συγχώρησόν με, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ συγχωρήσω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἔσφαλε—καὶ μὴ με φέρῃς εἰς πειρασμόν, ἀλλ' ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. »

— Ἀμήν — εἶπεν ὁ Ἱερεὺς—

— Ἀμήν — ἐπανέλαθεν ὁ Δούξ, ὅστις ἤδη εἶχεν ἐννοήσει πρακτικῶς τὸ « Πάτερ ἡμῶν. »

Ὅτι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ δυστυχεῖς

Α'. ΟΜΗΡΟΣ.

Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς μόνον ἀθέβαιοί τινες παραδόσεις ὑπάρχουσι (1). Πάντες ὅμως συμφωνοῦσιν εἰς ταῦτα, ὅτι εἶνε ὁ ἀρχαιότερος (2) τῶν ποιητῶν, ὅτι ὑπῆρξε δυστυχέστατος, καὶ ὅτι διήγαγε βίον πολυχρόνιον ἐν ἐξευτελισμῷ καὶ ἀθλιότητι.

Ἦκμασε δὲ πιθανῶς τέσσαρας αἰῶνας περίπου μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας· περὶ τὰ 900 π. Χ. Ὁ τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἀγνοεῖται. Πάντες δὲ γινώσκουσι τὴν περίφημον ἔριδα τῶν ἑπτὰ πόλεων, τῶν καυχωμένων ὅτι ἠξιώθησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ φῶς.

(1) Ὁ ὑπάρχων βίος τοῦ Ὀμήρου ψευδῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡρόδοτον.

(2) Δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον εἶνε ὁ ἀρχαιότερος. Αἱ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφείου ὑπάρχουσαι ποιήσεις θεωροῦνται ὑποβολιμαῖαι, ἀποδιδόμεναι εἰς τινὰ Ὀνομάκριτον καλούμενον, ζῶντα ἐπὶ Πεισιστράτου· τὸ δὲ πόνημα, τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λέσνδρον, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Μουσαῖον, εἶνε Ἀλεξανδρινοῦ τινος γραμματικοῦ· τὸ ὕφος αὐτοῦ ἀναγγέλλει τοὺς χρόνους τοῦ Γραικορρωμαϊκοῦ Κράτους.

«Smyrna (1), Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae Orbis de patria certat, Homere, tua.»

Ἡ κοινοτέρα ὁμῶς γνώμη εἶνε ὅτι περιεπλανᾶτο πολὺν καιρὸν εἰς τὰς πόλεις ταύτας, ἀπαγγέλλων τὰ ποιήματα αὐτοῦ, καὶ ἐξαιτούμενος τὴν συμπάθειαν τῶν συμπατριωτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος, ἄσημος, τυφλὸς καὶ ἐπαίτης (διότι τοιοῦτον παριστάνουσιν αὐτὸν) εἶνε τὸ μόνον ἴσως συγκινητικώτατον καὶ ἐλεεινότερον θέαμα, ὅπερ παρουσιάζεται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ Ἕλληνας μὴ δυνάμενοι προσδιορίσῃσι τὸν γενέθλιον αὐτοῦ τόπον, ἐφάνησαν προτιμῶντες τοὺς ὑπὸ τῆς Σμύρνης καὶ Χίου προτεινομένους τίτλους. Κάτοικοι τινὲς δηλονότι τῆς Χίου ὀνομαζόμενοι Ὁμηρίδαι, διῆχυρίζοντο ὅτι κατήγοντο ἐξ αὐτοῦ, καὶ μάλιστα κατῴρθωσαν νὰ πείσωσι περὶ τούτου τοὺς Ἕλληνας, ἐπὶ μακρὰν γενεαλογίαν παρουσιαζόμενοι εἰς τὰ συμπόσια διὰ λαμπροτάτων ἱματίων ἐνδεδυμένοι καὶ φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς χρυσοῦν στέφανον, καυχώμενοι διὰ τὴν καταγωγὴν αὐτῶν, καὶ ἄδοντες μάλιστα μετὰ πολλῆς χάριτος μέρη τινὰ τῶν ποιήσεων τοῦ Ὁμήρου, ὧν ἐγίνωσκον νὰ ἐκφράσωσιν ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὠραιότητα.

Εἰς δὲ τὴν Σμύρνην ἐδείκνυον μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ σπήλαιόν τι, ἐν ᾧ διῆχυρίζοντο ὅτι συνέθεσε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ. Ἐν αὐτῇ ῥεεὶ ρυάξ καλούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κατοίκων Μέλης, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου, ὑπὸ δένδρον δάφνης, ὡς αὐτοὶ ἔλεγον, ἔτεκεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κριθίς (Crithéis). Αὕτη δ' ἦν ἄγαμος· καὶ ἐπειδὴ ἠγγόνον τὸν πατέρα τοῦ Ὁμήρου, δὲν ἐβράδυνον νὰ εἴπωσιν ὅτι θεὸς τις εἶχεν ἐξαπατήσει τὴν Κριθηίδα ταύτην. Τῷ ὄντι ποτὲ

(1) Σμύρνη, Ρόδος, Κολοφῶν, Σαλαμίς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι, δλόκληρος ἡ οἰκουμένη ἐρίζουσι περὶ τῆς πατρίδος σου, ἀθάνατε Ὅμηρε! —Τούτῳ προσθετέον καὶ τὸ «Ἐπὶ πόλεις ἐριδιμαίνουσι διὰ δόξαν Ὁμήρου: Σμύρνη, Χίος, Κολοφῶν, Πύλος, Ἄργος, Ἴος, Ἀθῆναι», ἔνθα ἀντὶ τῆς Ρόδου καὶ Σαλαμῖνος ὑπάρχουσιν ἡ Πύλος καὶ ἡ Ἴος.

δὲν ὑπῆρξε μῦθος πιθανώτερος τούτου, διότι ποτὲ θνητὸς δὲν ἐπλη-
σίασε περισσότερον εἰς τὴν θεότητα, ὅσον ὁ Ὅμηρος.

Συρράπτοντες ἐνταῦθα πᾶν ὅ,τι ἐλέγχθη περὶ τοῦ διὰ πικρὸς ἐνδό-
ξου τούτου ἀνδρός, εὐρίσκουμεν ὅτι Φήμιός τις ἢ Προναπίδης (Phé-
mius ou Pronapide) διδάσκων ἐν Σμύρῃ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν
μουσικὴν, θελχθεὶς ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς Κριθηίδος ταύτης, ἐνυμ-
φεύθη αὐτὴν παριδὼν τὸ ἐλάττωμα καὶ υἰοθέτησε τὸν υἱὸν αὐτῆς.

Ὁ Ὅμηρος λοιπὸν ἀνατραφεὶς δι' αὐτοῦ ἐκληρονόμησε τὴν κα-
τάστασιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἄλλ' ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆ,
μελετῶσα ἤδη τὴν Ἰλιάδα, δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ μένη πολὺν και-
ρὸν ἐντὸς Σχολῆς, ὡς αἰχμάλωτος. Πλοίαρχός τις ἰδιοκτῆτης ἐλθὼν
εἰς Σμύρῃν χάριν ἐμπορίου εἶδε τὸν Ὅμηρον, καί, καταθελχθεὶς ὑπὸ
τῆς συνομιλίας αὐτοῦ, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ συνταξειδεύσῃσιν ὁμοῦ
εἰς διάφορα μέρη. Ὁ ποιητὴς παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ πλοιάρ-
χου μετὰ μεγάλης προθυμίας. Οὕτω διέτρεξε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα,
τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μετὰ τῶν νήσων αὐ-
τῆς, τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐσχετίσθη πολὺ μετὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἰε-
ρέων, τῶν μόνων τότε σοφῶν, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους· ἔβλεπε
δὲ πανταχοῦ ὡς ζωγράφος καὶ παρατήρει ὡς ἡθικολόγος.

Ἐξαντλήσας δ' ὄλην αὐτοῦ τὴν κατάστασιν εἰς τὰς περιηγήσεις
ἀφίχθη τέλος εἰς τὴν Κύμην πτωχότατος, ἔχων ὅμως τὴν Ἰλιάδα.
Ταύτην ἀνέγνωσεν ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, ἐκπληττομένου, θαυμά-
ζοντος καὶ δι' ἀπέρων ἀνευφημιῶν μέχρις οὐρανῶν ἀνυψοῦντος τὸ
τοῦ ποιητοῦ ὄνομα. Ὁ Ὅμηρος τότε ἐν τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ ὑπερηφα-
νίᾳ, συλλογιζόμενος ὅτι θυσιάσας τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης
εἰργάσθη ἐπίσης καὶ διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος, εὔρε κατάλληλον τὴν
στιγμὴν ἐκείνην, ἐν ἣ ὁ λαὸς εὐρίσκετο ἐνθουσιασμένος, νὰ ζητήσῃ
τὴν δι' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ διατροφὴν αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἡ αἵτησις αὐτοῦ
ἀπερρίφθη ἀναξίως, ἀνεχώρησε πάραυτα διευθυνόμενος πρὸς τὴν
Φώκαιαν (1), προφέρων κατὰ τῆς ἀχαιΐστου ἐκείνης πόλεως τὴν ἐξῆς

(1) Ἡ βορειότερα τῶν 12 Ἴωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας
ἀρκτικῶς τοῦ Ἑρμού. Αὕτη εἶχε δύο λιμένας, τὸν Ναύσταθμον καὶ
τὰ Λάμπτερα. Περὶ δὲ τὸ 539. π. X. μὴ ὑποφέροντες οἱ κάτοι-

κατάραν « Εἶθε νὰ μὴ γεννηθῆ ποτὲ εἰς τὴν Κύμην ποιητής, διὰ νὰ μείνῃ ἄδοξος. » Μετὰ δὲ ταῦτα περιεπλανήθη εἰς διαφόρους τόπους, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι δὲν ἔτυχεν ὑποδοχῆς εὐνοικωτέρας, ἀλλ' ἐδοκίμασε μάλιστα τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν (1). Ἐνῶ δὲ οὗτος εἶχεν ἀπολέσει ὄλον τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ἀνάξιοί τινες ἀνταγωνισταὶ ἠθέλησαν νὰ ὑποκλέψωσι καὶ τὴν αὐτοῦ δόξαν, τολμήσαντες νὰ οικειοποιηθῶσι τοὺς ἀθανάτους αὐτοῦ στίχους. Τέλος βεβαρυμένοι ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν δεινῶν ἠσθένητε διατρίβων εἰς τινὰ τῶν σποραδίων νήσων καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ, ἐπὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας.

Λέγουσιν ὅτι ἔφαλε τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν, ὅτι συνέθεσε καὶ ἄλλα πολλά, ἀποδεικνύοντα αὐτὸν ἴσον πρὸς τοὺς πρώτους ποιητὰς τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ. Ἄλλ' ἢ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσεια ἀναβιβάζουσιν αὐτὸν ὑπεράνω πάντων τῶν ποιητῶν, τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτόν.

Εἶμαι Σκύθης—ἔλεγεν ὁ Ἀνάχαρσις—ἡ ἁρμονία τῶν στίχων τοῦ Ὀμήρου, ἡ ἐνθουσιάζουσα αὐτὴ τοὺς Ἕλληνας δύναμις, ἐκφρεύγει συχνάκις τὰ λίαν ἀνατέργαστα ὄργανά μου· ἀλλ' ἦδη ἐξιστάμενος, δὲν εἶμαι πλέον κύριος τῆς ἐκπλήξεώς μου βλέπων τὴν ἀγέρωχον ταύτην μεγαλοφύην ἐποπτεύουσαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ὕψους τὸ πᾶν καὶ ρίπτουσαν πανταχόθεν τὰ διάπυρα αὐτῆς βλέμματα, ὑποδεχομένην δὲ τὴν λάμψιν καὶ τὰ χρώματα τῶν εἰς τὴν ὄψιν αὐτῆς ἀκτινοβολούντων ἀντικειμένων, παρευρισκομένην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν θεῶν καὶ καταμετροῦσαν τὰ βῆθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· οὕτω δὲ πλουσιωτάτη οὕτα ἐκ τῶν ἑαυτῆς ἀνακαλύψεων, μεθύουσα δὲ ἀπὸ τὰς ὠραιότητος τῆς φύσεως, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὑποφέρει τὴν

κοι τὸν περσικὸν ζυγὸν κατέλιπον τὴν ἑκυτῶν πατρίδα καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν νῆσον Κύρνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μιχσαλίαν, ὅπου ἐσύστησαν ἐπίσημον ἀποικίαν.

(1) Ἐν τούτοις ὁ Κρεώφιλος, πολίτης τῆς Σάμου, ἐκτίσατο τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἑλλάδος, περιποιηθεὶς αὐτὸν δυστυχοῦντα. Προσθέτουσι μάλιστα ὅτι αὐτὸς διετήρησε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, τῶν μεταγενεστέρων χάριν. Τοιαύτη εὐεργεσία ἦν ἀξία βεβαίως νὰ συμπαραληφθῆ μετὰ τῆς ἀθανασίας τοῦ ποιητοῦ.

φλόγα, ὑπ' ἧς καταναλίσσεται, ἐκχέει αὐτὴν μετὰ μεγίστης ἀφθονίας ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ ἐκφράσεων αὐτῆς, συμπλέκει τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς καὶ τῶν παθῶν, ἐκπλήττει ἡμᾶς διὰ τῶν λαμπρῶν τούτων χαρακτήρων, τῶν ἀνηκόντων εἰς ἔξοχα προτερήματα, παρασύρει ἡμᾶς διὰ τῶν αἰσθηματικῶν τούτων καὶ ἐξάλλων ἰδεῶν, αἰτινες εἶνε τὸ ἀληθές ὑψηλόν, καὶ ἀφίνει πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν βαθεῖον ἐντύπωσιν, ἧτις φαίνεται αὐξανομένη καὶ μεγαλυνομένη, διότι τὸ διακρίνον κατ' ἔξοχὴν τὸν Ὅμηρον εἶνε ὅτι ἐμψυχώνει τὸ πᾶν καὶ μεταδίδει ἀκαταπαύστως συγκινήσεις, ὑπ' ὧν αὐτὸς συγκινεῖται· εἶνε ὅτι καθυποτάττει τὰ πάντα εἰς τὸ κύριο, πάθος, παρακολουθῶν αὐτὸ εἰς τὰς ὀρμάς, εἰς τὰς παρεκτροπὰς καὶ εἰς τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ὑψόνων αὐτὸ μέχρι τῶν νεφῶν καὶ πάλιν καταβιβάζων αὐτὸ ἐν κειρῶν δέοντι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἀρετῆς, καθὼς ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὸν βυθὸν τῆς ἀθύσου τὴν φλόγα τῆς Αἴτης· εἶνε ὅτι συνέλαβε μεγάλους χαρακτῆρας, ὅτι διέκρινε τὴν δύναμιν, τὴν ἀνδρίαν καὶ τοὺς ἄλλους χαρακτῆρας τῶν προσώπων, οὐχὶ διὰ περιγραφῶν ψυχρῶν καὶ κενοδόξων, ἀλλὰ διὰ ταχείας καὶ ἰσχυρᾶς γραφίδος καὶ δι' ὑποθέσεων νέων καὶ τυχαίως σχεδὸν διεσπαρμένων εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ. Ἀναβαίνο ἤδη μετὰ τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς οὐρανοὺς (λέγει πρὸς τούτους ὁ Ἀνάχαρσις)· εὐθὺς ἀναγνωρίζω τὴν Ἀφροδίτην διὰ τῆς ζώνης ἐκείνης, ἐξ ἧς ἐξέρχεται ἀκαταπαύστως τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, αἱ ἀνυπόμονοι ἠδοναί, αἱ ἔλκυστικαὶ χάριτες καὶ τὰ ἀνέκφραστα θέληγητρα τοῦ ὕρου καὶ τῶν ὀρθαλμῶν. Ἀναγνωρίζω τὴν Παλλάδα, καὶ τὴν μανίαν αὐτῆς διὰ τῆς αἰγίδος ἐκείνης, ἐξ ἧς κρέμανται ὁ τρόμος, ἡ διχόνοια, ἡ βία καὶ ἡ καταπληκτικὴ κεφαλὴ τῆς τρομερᾶς Γοργόνας (1)· ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Πο-

(1) Αἱ Γόργονες ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ θυγατέρες τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυαλή, Σθενώ καὶ Μέδουσα· Παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντί τριῶν ὄφεις. Τούτων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθῶσι πάντας τοὺς βλέποντας αὐτάς· Γνωστοτέρα δὲ καὶ ἐπισημοτέρα ἐξ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, ἣν ἐφόρευεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς Σ. Μ.

σειδῶν εἶνε οἱ ἰσχυρότεροι Θεοί· καὶ εἰς μὲν τὸν Ποσειδῶνα χρειάζε-
ται τρίαινα διὰ νὰ σείη τὴν γῆν, εἰς δὲ τὸν Δία ριπὴ ὀφθαλμοῦ διὰ
νὰ κλονίξῃ τὸν Ὀλυμπον. Καταβαίνω τῶρα εἰς τὴν γῆν (λέγει πρὸς
τούτοις): Ἐνταῦθα οἱ τρομερώτεροι τῶν Ἑλλήνων εἶνε ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ὁ Αἴας καὶ ὁ Διομήδης. Καὶ ὁ μὲν Διομήδης ἀποσύρεται βλέ-
πων τὸν στρατὸν τῆς Τροίας· ὁ δὲ Αἴας ἀποσύρεται μὲν ἄλλ' ἀφ' οὗ
πολλάκις προσέβαλεν αὐτόν. Παρουσιάζεται τέλος ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ

εὐθύς ὁ Τρωϊκὸς στρατὸς γίνεται ἄφαντος. Ὅσοι δύνανται νὰ ἀντί-
 πωσι κατὰ τῶν ὠραιότητων τοῦ Ὀμήρου, πρῶτον πρέπει νὰ μελε-
 τήσωσι καλῶς τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ· διότι πρὸς τί νὰ κρύψωμεν
 αὐτά; Αὐτὸς πολλάκις ἀναπαύεται καὶ μάλιστα νυστάζει ἐνίοτε.
 Ἄλλ' ἢ μὲν ἀνάπαυσις αὐτοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ἀετοῦ, ὅστις
 διατρέξας εἰς τὸν ἀέρα τὰ εὐρέα κράτη αὐτοῦ κατέρχεται ἐπὶ τινος
 ὄρους καταβεβλημένος καὶ ἀπηυδηκῶς· ὁ δὲ νυσταγμὸς αὐτοῦ ὁμοιά-
 ζει πρὸς τὸν τοῦ Διὸς, ὅστις, κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρον, ἐγείρεται
 ἐκτινάσσων τοὺς κεραυνοὺς.

Παρίσιοι.

Παρίσιοι, ἢ ἀρχαία Lutetia τῶν Ρωμαίων, κειμένη εἰς τὰς
 ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ ὅστις τὴν χωρίζει εἰς δύο ἄνισα μέρη,
 εἶνε ἢ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Ἡ πόλις αὕτη ἔχει 34, 398,
 800 τετραγωνικῶν μέτρων ἐπιφάνειαν καὶ εἶνε περιτειχισμένη μὲ
 ἐπάλξεις καὶ ὀχυρώματα. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ὑπερβαίνει τὸ
 ἑκατομμύριον· εἶνε δὲ ἡ ἔδρα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, τῶν Ὑ-
 πουργείων, τῆς Βουλῆς, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Συμβουλίου τοῦ
 Κράτους, ἐνὸς Ἀρχιεπισκοπείου, τῶν Πανεπιστημείων καὶ ἐν γένει
 ὅλων τῶν κεντρικῶν διοικήσεων. Οἱ Παρίσιοι διηροῦντο μέχρι τοῦ
 1860 εἰς δώδεκα τμήματα· ἔνεκεν ὅμως τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν
 σήμερον διαιρῶνται εἰς εἴκοσιν. Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχουν 60
 πλατεῖαι, 1100 ῥῆμα, 32 δίοδοι, 56 διαφράγματα, 40 πύ-
 λαι, 24 γέφυραι, 35 προκομαῖαι, 6 ὄψοπωλεῖα, 38 ἀγοραί,
 50 ἐκκλησίαι, 4 συναγωγῆ, 90 κρήναι, 20 νοσοκομεῖα, 6 σταθ-
 μοὶ σιδηροδρόμων καὶ ἡ διώρυξ τοῦ ἁγίου Μαρτίνου. Αἱ πολυαν-
 θρωπότεραι συνοικίαι εἶνε ἡ τοῦ Σαιντ-Μαρτώ καὶ Ἁγίου Ἀντω-
 νίου ἐν τῷ ἄστει — αἱ συνοικίαι Montmartre, Saint-Denis,
 Palais Royal, la Bourse εἶνε αἱ μᾶλλον ἐμπορικαί· εἰς δὲ τὰς
 συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τῆς Μαγδαληνῆς, Chaussée d'
 Antin, διαμένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων κοσμεῖται διὰ πολλῶν δημοσίων περι-
 πτήτων, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶνε ἡ πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας,

ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας εὕρισκεται ὁ μονόλιθος ὀβελίσκος τοῦ Λουξόρ—ἡ πλατεῖα Vendôme, ἔνθα ὑπάρχει ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ναπολέοντος ἀνεγερθεῖσα χαλκίνη στήλη—ἡ πλατεῖα τοῦ Καρονζέλ χορησιμεύουσα ὡς εἴσοδος εἰς τὰ Κεραμικὰ ἀνάκτορα—ἡ ἐκτεταμένη πλατεῖα τοῦ Ἄρεως—Τὰ Ἠλύσια πεδία καὶ τὰ Boulevards (δενδρόστοιχοι περίπατοι περὶ τῆς πόλεως). Μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν διαπρίπτου ἡ τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Σουλπίκιου, τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, τοῦ Ἁγίου Ρόκου, τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ· πλησίον δὲ τῆς πόλεως ὑπάρχουσι πέντε μεγάλα νεκροταφεῖα, ὧν τὰ ἐπισημότερα εἶνε τὸ τοῦ Père Lachaise καὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Πρὸς δὲ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως βλέπει τις ἀπεράντους κρίπτας, ἔνθα σώζονται τὰ ὀστέα τῶν εἰς διαφόρους ἐπαναστάσεις φονευθέντων.

Ἄπειρα εἶνε τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ἅτινα κοσμοῦσι τὴν πόλιν τῶν Παρισίων. Παρεκτὸς τῆς Σορβόνης, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ δικαίου καὶ τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν, ὑπάρχει τὸ Γαλλικὸν Γυμνάσιον (Collège de France), τὸ Μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τὸ Πολυτεχνεῖον, τὸ Διδασκαλεῖον (École Normal), αἱ σχολαὶ τῆς φαρμακικοποιίας, τῆς ἀστρονομίας, τῆς μηχανικῆς, τοῦ ἐμπορίου, τῶν ὥραίων τεχνῶν, τῆς μουσικῆς, τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς χειροτεχνικῆς βιομηχανίας, τὰ Λύκεια Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου—Ναπολέοντος Δ.—Ἐνρίκου Δ.—Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ Ρολίνου.

Αἱ ἀξιολογότεραι βιβλιοθήκαι εἶνε ἡ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας, τοῦ Μαζαρίνου, τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ πρὸ πάντων ἡ Αὐτοκρ.βιβλιοθήκη(ἄλλοτε Ρισελιῶ) ἐμπεριέχουσα 600,000 ἐντύπων τόμ. 500,000 βιβλιογραφιῶν, 60,000 χειρογράφων, 600,000 χαλκογραφιῶν καὶ 100,000 νομισμάτων καὶ ἀναγλυφολίθων. Μεταξὺ τῶν μουσειῶν καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων διαπρίπτου αἱ συλλογαὶ τῆς ζωολογίας, ὀρυκτολογίας καὶ γεωλογίας—τὸ Ἀστεροσκοπεῖον—τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου—τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου—τὸ Μουσεῖον τοῦ πυροβολικοῦ—ὁ Ναύσταθμος—ἡ ἀποθήκη τοῦ πολέμου—ἡ γενικὴ ἀποθήκη τῶν γεωγραφικῶν πινάκων καὶ ναυτικῶν σχεδίων—ἡ ἀποθήκη τῶν τεχνῶν, ἐμπεριέ-

χουσα μικροσκοπικῶς ὅλα τὰ ἐργαλεῖα, μηχανὰς καὶ τύπους τῶν τεχνικῶν ἔργων — τὸ ταμεῖον ἀνατομίας ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ — τὸ μουσεῖον τοῦ Κλουύ, ἐμπεριέχον τὰς μεσαιωνικὰς ἀρχαιότητες — τὸ παλάτιον τῆς Δικαιοσύνης — τὸ Γαλλικὸν θέατρον — τὸ ὠδεῖον — τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα — τὸ θέατρον τῶν ποικιλιῶν — τὸ ἵπποδρόμιον καὶ πλείστα ἄλλα φιλανθρωπικὰ καὶ Θεολογικὰ κατστήματα.

Ἐν τῇ πόλει τῶν Παρισίων ὑπάρχουν ὡσαύτως διάφοροι σύλλογοι φιλομαθῶν. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ Ἴνστιτούτο ν διηρημένον εἰς πέντε κλάδους· ἤγουν τὴν Γαλλικὴν ἀκαδημίαν, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ὥραίων τεχνῶν καὶ τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν. Κατὰ δεύτερον λόγον διακρίνονται οἱ σύλλογοι τοῦ Διναίου, τῆς γεωλογίας, τῆς γεωργίας, τῆς ἱατρικῆς, τῆς γεωγραφίας, τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Δημοσιεῦνται δὲ 300 ἐφημερίδες πολιτικά, φιλολογικαὶ καὶ ἐπιστημνικαί.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων οὕσα ἡ διαμονὴ τῶν μεγάλων κεφαλαιούχων ἀποκατέστη τὸ κέντρον ὅλων τῶν χρηματικῶν ἐργασιῶν τῆς Γαλλίας. Μολονότι ὁ χαρακτὴρ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀγγλων καὶ Ἀμερικανῶν, οὐχ' ἤττον ὅμως ἡ βιομηχανικὴ αὐτῆς ἀνάπτυξις προοδεύει καὶ δύναται ν' ἀντιπαραταχθῇ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτισμένων ἔθνων. Εἰς Παρίσιους κατασκευάζονται ὑφάσματα παντοῦ εἶδους, πολυτελῆ κοσμορρήματα, πορτζελάναι, ζωγραφισμένα χαρτία, παντοῖα εἶδη ὑαλίνων ἔργων, διάφορα σειρήτια, τάπητες, τεχνητὰ ἄνθη, χυμικὰ προϊόντα, φυσικά, μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ ἐργαλεῖα, ὥρολόγια, εἰκονογραφίαι, λιθογραφίαι, μουσικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἄλλα εἶδη πολυτελείας καὶ συρμοῦ. Μόνον ἡ κατασκευὴ τῶν γυναικείων σαλλίων, ὡς πρὸς τὸ ὅποιον οἱ Γάλλοι ἀπέκτησαν εἰδικότητα τινά, ἀποτελεῖ σημαντικὸν κλάδον τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας. Ὑπολογίζουσιν 18 ἑκατομμύρια φράγκων τὴν εἰσπαγωγὴν τοῦ προϊόντος τούτου. Ἐν καλὸν σάλιον ἀξίζει ἐνίοτε 10,000 φράγκων. Ἐκ τῶν ἐπίπλων καὶ ἐκ τῶν χρυσοῦτικῶν ἔργων οἱ Πα-

ρίσιοι εισπράττουν 7 εκατομμύρια, ἡ δὲ χειροτεχνικὴ ἐξαγωγή μόνον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων φθάνει μέχρι 60 εκατομμυρίων φράγκων, ποσὸν ὅπερ ὑπερβαίνει τὸν προϋπολογισμὸν διαφόρων ἄλλων βασιλείων.

Οἱ μουσικοὶ τῆς πόλεως Βρέμης.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Β.)

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἓνα ὄνον, ὅστις ὑπηρέτησεν ἤδη αὐτὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη πιστῶς, ἀλλὰ τοῦ ὀπίου αἱ δυνάμεις τῶρα ἐξησθένησαν, ὥστε βυθμηδὸν ἐγένετο ἀνεπιτηδειώτερος εἰς ἐργασίαν. Τότε ὁ κύριός του ἤθελε νὰ τὸν στερήσῃ τῆς τροφῆς του· ἀλλ' ὁ ὄνος ἐνοήσας ὅτι δὲν ἔπνεε καλὸς ἄνεμος δι' αὐτόν, ἔσπευσε καὶ ἔλαβε τὴν εἰς Βρέμην ὁδόν. Ἐνεῖ ἐσυλλογίζετο ὅτι δύναται νὰ γείνη μουσικός τῆς πόλεως. — Ὅτε ἐπροχώρησε διάστημά τι, εὔρε καθ' ὁδὸν ἓνα σκύλον τοῦ κυνηγίου πλαγιασμένον· οὗτος ἤσθμαιεν (ἐλάφαζεν) ὡς ἐὰν ἔτρεξε καὶ ἐκουράσθη· διὰ τί ἄσθμαινεις (λαφάζεις) τόσον; εἶπεν ὁ ὄνος. — Ἄχ, εἶπεν ὁ σκύλος, ἐπειδὴ ἐγήρασα καὶ καθ' ἡμέραν γίνομαι βαρύτερος καὶ εἰς τὸ κυνήγιον δὲν εἶμαι πλέον ἱκανός, ὃ κύριός μου θέλει νὰ με φονεύτῃ· διὰ τοῦτο ἐγὼ ἔφυγον· ἀλλὰ ποῦ πρέπει τῶρα νὰ εὔρω τὸ ψωμί μου; — «Ἡξεύρεις τίποτε;» εἶπεν ὁ ὄνος, ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὴν Βρέμην, ἵνα γίνω ἐκεῖ μουσικός· ἔλα μαζῆ μου καὶ προσκολλησού εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ σκύλος ἠὲ χαριστήθη, καὶ ἐπροχώρησαν οἱ δύο περαιτέρω. Δὲν ἐπέρασε πολὺ καὶ εἶδον εἰς σὸν ὁρόμον ἓνα γάτον, ὅστις εἶχεν ἓν πρόσωπον ὡς τριῶν ἡμερῶν βροχερὸν καιρὸν. — «Διὰ τί εἶσαι σκυθρωπός;» εἶπεν ὁ ὄνος. — «Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ ᾔην καιρὸς (χαροῦμενος), ὅταν κινδυνεύῃ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του;» ἀπεκρίθη ὁ γάτος. Ἐπειδὴ ἤδη ἐγήρασα καὶ οἱ ὀδόντες μου εἶνε ἀμβλεῖς ὥστε με περισσοτέραν μου εὐχαριστήσιν κἀθίμαι ὀπισθεν τῆς θερμάστρας καὶ ρογγαλιζῶ παρὰ νὰ κυνηγῶ ποντικούς, διὰ τοῦτο ὁ κύριός μου θέλει νὰ με πνίξῃ· ἀλλὰ τῶρα μία καλλιτέρα συμβουλή μοι εἶνε πολύτιμος· τί πρέπει νὰ πράξω ἐδῶ;» — «Ἐλα μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Βρέμην! σὺ γνωρίζεις τὴν μουσικὴν τῆς νυκτός· δύνασαι λοιπὸν νὰ γίνῃς ἐκεῖ μουσικός.» Ὁ γάτος εὐχαριστήθη καὶ ἦλθε μαζῆ των.

Ἐπειτα ἦλθαν αἱ τρεῖς φυγάδες πλησίον μιᾶς αὐλῆς· ἐκεῖ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς θύρας ὁ πετεινὸς τῆς οἰκίας καὶ ἔκραζε μὲ ὅλα του τὰ δυνατά.

— «Διὰ τί κράζεις τόσο δυνατά, εἶπεν ὁ ὄνος, τί ἔχεις;» — «Ἐγὼ ἔχω προφητεύσει καλὸν ἄερα, εἶπεν ὁ πετεινός, καὶ ἔχω φυλάττει πάντοτε τόσο πιστῶς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν ἡμέραν προμηνύσει· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐριον Κυριακὴν θὰ ἔλθουν τινὲς προσκεκλημέ·οι εἰς τὸ γεῦμα, ἡ οἰκοκυρά δὲν μὲ εὐσπλαγχνίσθη διόλου, ἀλλ' εἶπεν εἰς τὴν μαγείρισσαν ὅτι θέλει αὐριον νὰ με φάγῃ εἰς τὸν ζωμὸν (σοῦπαν), καὶ διὰ τοῦτο πρέπει σήμερον τὸ βράδυ νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν μου· ἴδου διὰ τί φωνάζω τώρα τόσο δυνατά.»

«Ἐ σὺ, κοκκινοκέφαλε! εἶπεν ὁ ὄνος, εὐαρεστήσου νὰ ἔλθῃς μαζὶ μας ὀγγίγωρα εἰς τὴν Βρέμην· καλλίτερον πρᾶγμα βέβαια θὰ εὔρῃς παντοῦ παρὰ τὸν θάνατον. Σὺ ἔχεις καλὴν φωνὴν, καὶ ἐάν ἡμεῖς κάμωμεν ὁμοῦ μίαν μουσικὴν συμφωνίαν, θὰ ἔχωμεν μίαν τέχνην.»

Ἐπεὶ ὁ πετεινός παρεδέχθη τὴν συμβουλήν, καὶ ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ ὀγγίγωρα. Ἄλλ' οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσωσιν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν Βρέμην καὶ ἦλθον τὸ βράδυ εἰς ἓν δάσος, ὅπου ἤθελαν νὰ διανυκτερεύσουν. Ὁ ὄνος καὶ ὁ σκύλος ἐπλάγισαν ὑποκάτω ἐνὸς δένδρου, ὁ γάτος καὶ ὁ πετεινός ἀνέβησαν ἐπάνω· ἀλλ' ὁ πετεινός ἐπέταξε μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου, εἰς τὸ ἀσφαλέστατον εἰς αὐτὸν μέρος. Πρὶν κοιμηθῆ, παρετήρησε τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἦτο κυρτωμένος ὑπεράνω ὄλων τῶν ἄλλων· τότε τῷ ἴφῃ ἵδεν ὅτι εἶδε μακρὰν ἓνα σπινθῆρα (ἰσπίθρα) νὰ λάμπῃ, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του ὅτι πρέπει βεβαίως ὄχι μακρὰν νὰ ὑπάρχῃ οἰκία τις, διότι ἐφαίνετο ἐν φῶς. Ὁ ὄνος ταῦτα ἀκούσας εἶπε· «Λοιπὸν πρέπει νὰ σηκωθῶμεν καὶ νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ· διότι ἐδῶ τὸ καταγῶγιόν μας (γυτάκι) εἶνε κακόν.» καὶ ὁ σκύλος εἶπε· «ναί, ὀλίγα κόκκαλα καὶ ὀλίγον κρέας θὰ ἀναπαύσωσιν ἐκεῖ τὴν πεινὰν μου.» Ἦδη ἀνεχώρησαν πρὸς τὴν χώραν, ὅπου ἦτο τὸ φῶς· εἶδαν μετ' ὀλίγον νὰ φαίνεται τὸ φῶς λαμπρότερον, καὶ ἦτο πάντοτε μεγαλείτερον, ἕως ὅτου ἐνώπιον μιᾶς λαμπρῶς φωτισμένης ληστρικῆς οἰκίας ἔφθασαν. Ὁ ὄνος, ὡς ὑψηλότερος ἔσκυψεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπεν ἐντὸς τῆς οἰκίας. «Τί βλέπετε, φριόθριξ (ἀχιλιαρότριξ);» εἶπεν ὁ πετεινός. — Τί βλέπω; ἀπεκρίθη ὁ ὄ-

νος· «μίαν τράπεζαν ἐστρωμένην μὲ ὠραῖα φαγητὰ καὶ ποτὰ ληστὰι κἀθηνται εἰς αὐτὴν καὶ τρώγουν καὶ πίνουν καλὰ.» «Καὶ τί μᾶς ὠφελεῖ τοῦτο!» εἶπεν ὁ πετεινός. — Ναι, ναι, ἄχ, νὰ εἴμεθα ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν των! εἶπεν ὁ ὄνος. — Τότε ἐσκέπτοντο οἱ τέσσαρες, τί ἔπρεπε νὰ κάμωσι διὰ νὰ διώξωσι τοὺς ληστές. Τέλος εὗρον ἓν μέσον· ὁ ὄνος μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας ἐστάθη ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου, ὁ σκύλος ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὄνου, ὁ γάτος ἐπὶ τοῦ σκύλου ἐπήδησε, καὶ τέλος ἐπέταξεν ὁ πετεινός ἐπάνω καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γάτου. Ἄφ' οὗ ἔγινε τοῦτο, ἤρχισαν συγχρόνως, ἄφ' οὗ ἐδόθη τὸ σημεῖον, νὰ ἐκτελῶσι τὴν μουσικὴν των· ὁ ὄνος ὠγκάνιζεν, ὁ σκύλος ἐγαύριζεν, ὁ γάτος ἐμιαούριζε καὶ ὁ πετεινός ἐκράζεν· ἔπειτα ἐμβῆκαν οὗτοι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου πηδῶντες τὸν κυκλικὸν χορὸν ἐπιπτον κάτω. Οἱ ληστὰι ἐνεκα τοῦ φοβεροῦ θορύβου ἔφυγον πρὸς τὰ ὄρη, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποθέσουν εἰμὴ ὅτι φάντασμα τι ἐμβῆκεν ἐκεῖ, καὶ ἔτρεξαν μὲ μέγιστον φόβον εἰς τὸ δάσος. Ἦδη ἐκάθησαν οἱ τέσσαρες σύντροφοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβον μὲ μεγάλην λαιμαργίαν ὅ,τι λείψανον εἶχε μείνη καὶ ἔφαγον, ἄφ' οὗ τέσσαρας ἐδομαδάς ἐπέεινών.

Ἄφ' οὗ οἱ τέσσαρες μουσικοὶ ἐχόρτασαν, ἔσθυσαν τὸ φῶς καὶ ἐζήτησαν μίαν θέσιν διὰ ὕπνον, ὁ καθεὶς κατὰ τὴν φύσιν του καὶ τὴν ἔξιν του. Ὁ ὄνος κατεκλίθη (ἐπλάγισεν) ἐπὶ τῆς κόπρου, ὁ σκύλος ὅπισθεν τῆς θύρας, ὁ γάτος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας εἰς τὴν ζεστὴν στάκτην (ἀχλιζάν) καὶ ὁ πετεινός ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ ὀρνιθοτροφείου· καὶ ἐπειδὴ ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὴν μακρὰν των ὁδοιπορίαν, ἐκοιμήθησαν εὐθύς. Ὅτε ἐπλησίαζον τὰ μεσάνυκτα καὶ οἱ ληστὰι μακρόθεν ἔβλεπον, ὅτι κανὲν φῶς πλέον εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἤσυχον ἐφαίνετο, εἶπεν ὁ ἀρχηγός: «Ἦμεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶμεν» καὶ διέταξεν ἕνα ἐκ τῶν ληστῶν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ἐρευνησῇ τὴν οἰκίαν. Ὁ ἀπεσταλμένος εὗρε τὸ πᾶν ἤσυχον, ἦλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤθελεν εἶναι φῶς νὰ ἀνάψῃ καὶ ἔλαβεν ἓν φωσφορίδιον (σπίρτον)· ἐπειδὴ δὲ τοὺς πυρῶδεις (φεγγεροὺς ὡσάν φωτῖα) ὀφθαλμοῦς τοῦ γάτου ὡς καῖον κάρβουνον ἐξέλαβεν, ἐπλησίασεν τὸ φωσφορίδιον εἰς αὐτοὺς

διὰ τὴν ἀνάψην. Ἄλλ' ὁ γάτος δὲν ἐγνώριζεν ἀστεῖς μους (χωρατὰ). ὤρμησεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐνέπτυσε καὶ ἐτσουγγράμισεν αὐτόν. Τότε ἐτρόμαξεν αὐτὸς παρὰ πολὺ, ἔτρεξεν ἔξω ὀπισθεν τῆς θύρας· ἀλλ' ὁ σκύλος, ὅστις ἐκεῖ ἐκοιμᾶτο, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸ σκέλος, καὶ ὅτε διευθύνετο ἔξω τῆς αὐλῆς πρὸς τὴν κόπρον, τῷ ἔδωκεν ὁ ὄνος ἓν κτύπημα μὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας· ἀλλ' ὁ πετεινός, ὅστις ἀπὸ τὴν ταραχὴν ἐξύπνησε καὶ ἦτο ἄγρυπνος, ἔκραξεν ἄνωθεν τοῦ ὄρνιθοξύλου : « κικερίκι ! » Τότε ἔτρεξεν ὁ ληστής, ὅσον ἠδύνατο τάχιστα πρὸς τὸν ἀρχηγόν καὶ εἶπε : « Ἄχ, εἰς τὴν οἰκίαν κάθηται μία τρομερὰ φαρμακευτήρια, ἡ ὁποία μὲ ἐνέπτυσε καὶ μὲ τοὺς μακροὺς δακτύλους ἐξέσχισε τὸ πρόσωπόν μου, καὶ πρὸ τῆς θύρας στέκεται ἄνθρωπός τις μὲ ἓν μαχαίριον, ὅστις μὲ ἐκέντησεν εἰς τὸ σκέλος· καὶ ἐπὶ τῆς αὐλῆς κοιμᾶται ἓν μαῦρον τέρας τὸ ὅποιον μὲ ἔχει κτυπήσει μὲ ἓν ξύλινον ρόπαλον· καὶ ἄνω ἐπὶ τῆς στέγης κάθηται ὁ δικαστής, ὅστις κράζει : φέρετέ μοι τὸν κακοῦργον ἐδῶ ! » Διὰ τοῦτο ἔτρεξα νὰ ἔλθω ταχέως ἐδῶ. »

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐπλησίασαν πλέον οἱ λησταὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ τέσσαρες μουσικοὶ τῆς Βρέμης ἀποκατεστάθησαν τόσον καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὥστε δὲν ἤθελον πλέον νὰ ἐξέλθωσι, διότι ἐκεῖ καὶ τροφὰς εὔρον, καὶ κίνδυνον τῆς ζωῆς των κανένα πλέον δὲν διέτρεχον.

Ὁ μυροπώλης Πέρσης.

« Δι' ὅς γ' ἐλπίδες θόσκουσι τοὺς κενούς βροτῶν. »

Ἄνθηρός τις νεανίας, τῆς Περσίας μυροπώλης
 Τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅλας διερχόμενος τὰς πόλεις,
 Τὰς εὐώδεις του φιάλας εἰς τὸν κόσμον ἐπωλοῦσεν.

Ἡ Περσία φέρει σάλια καὶ μυροδικὰ καλά,
 Ἄτινα κ' εἰς ξένους τόπους δίδου χρήματα πολλά.

Καὶ ὁ νεανίσκος οὗτος εὐειδῆς ὢν εἰς τὴν ὄψιν
 Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἶχεν ἀξιόλογα προκόψειν·

Ἄνω κάτω μὲ τὸν κόσμον ἔπαιζε καὶ ἐγελοῦσεν.

Εἶχ' ὀξύνοιν μεγάλην, τρόπον εἰς τὴν ὀμιλίαν,
συμπεριφορὰν ὠραίαν, ὑψηλὴν τὴν φαντασίαν,
'Ὡς νὰ εἶχε τὴν Εὐρώπην ὡς μητέρα του γνωρίζει.

Ποῦ Εὐρώπῃ, ποῦ Περσίᾳ, μολοντοῦτο εὐγενῆ
Φήμην ἔλαβον τὰ μῦρα καὶ τοῖς πᾶσι προφανῆ.

Καὶ ὁ Πέρσης νεανίας, εἰς διάστημα ὀλίγον,
Ἦλπιζε νὰ ἀπολαύσῃ, ἐργαστή.ιον ἀνοίγων.
Ἦλπιζε νὰ γείνῃ Κροῖσος καὶ μεγάλως νὰ πλουτήσῃ.

Φαντασία, φαντασία, ὦ θεὰ ἡ ἀπατῶσα,
Φαντασία, πλέον παῦσε, μὲ τοὺς νέους σου γελῶσα·
Πόσον τυραννεῖς δὲν βλέπεις ὀπαδούς σου τοὺς ὠραίους!

Καὶ ὁ Πέρσης εἰς τὸν νοῦν του χρήματα ἀναπολεῖ·
Δι' αὐτὰ κ' ἐνῶ κοιμᾶται κ' ἐγειρόμενος λαλεῖ.

Ἐλαια ἔχει μιὰν στάμνον· πῶς νὰ κάμῃ νὰ πλουτήσῃ ;
Ἄν τὰ ἔλαιά του ταῦτα λειανικῶς ἔλα πωλήσῃ,
Θὰ κερδίσῃ. Ἐφουσκώθη μὲ διαλογισμοὺς ματαίους.

Μελετῶν δ' οὕτω, τὴν στάμνον ἔβαλεν ἐνώπιόν του,
Κ' ἤρχισε πάλιν νὰ κάμῃ ὄλον τὸν συλλογισμόν του :
Ἄν τὴν στάμνον μου πωλήσω λειανικῶς καὶ εἰς φιάλας

(Ἄλλα βόσκονται οἱ βόες, ἄλλα βόσκει' ὁ ζευγᾶς,
Καὶ ὁ δαίμων ἀνατρέπει τῶν ἀνθρώπων τὰς βουλάς).

Χρήματα πολλὰ θὰ κάμω καὶ μ' αὐτὰ εἰς τὴν Περσίαν
Ἐπιστρέφω καὶ συστήνω μιὰν μεγάλην ἑταιρίαν,
Εἰς ἐμπορικὰς ἐμβαίνω ὑποθέσεις καὶ μεγάλας.

Μεγαλέμπορος θὰ γείνω εἰς καιροῦ ὀλίγον χρόνον,
Θὲ νὰ δίδω, θὲ νὰ παίρνω καὶ χωρὶς μεγάλων πόνων,
Εἰς τὸν κολοφῶν ἐπάνω μιὰν ἡμέραν θὲ νὰ φθάσω,

(«Μὲ τοὺς λόγους κτίζω πόλεις καὶ κονάκια λαμπρὰ»
Χωρικός ἐχθὲς τὸ βράδου ἐτραγῶδει λιγυρὰ),

Βαθμηδὸν θὰ γείνω πρῶτος καὶ μεγάλως θὰ πλουτήσω,
Ἄγροκήπια ὠραία καὶ παλάτια θὰ κτίσω.

Μὲ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἀνταπόκρισιν θὰ πιάσω.

Ἵππρέτας καὶ ἀμάξας ἡ αὐλή μου θὰ γεμίση·
Καὶ ὁ κόσμος τῶνομά μου τὸ μέγαν θὰ τιμήση·
Νὰ τος! ὄλοι θεὸς νὰ λέγουν, καὶ ἐγὼ δὲ καμαρόνων,

(Τὸ μὲν πνεῦμα προθυμεῖται, τὰ αἰθέρια ζητεῖ,
Τὸ δὲ σῶμα νὰ τὸ φθάση τρέχει, πλὴν ἀδυνατεῖ . . .)

Τί χαρὰ! εἰς τῶσα πλούτη θεὸς νὰ ἦμαι καθισμένος,
Ἄξιος γαμβρὸς εἰς ὅλας τὰς Κυρίας φημισμένος.
Τῶνομά μου θεὸς νὰ ἦεν ἐν Περσίᾳ ἔν καὶ μόνον.

Ἄπο ὅλας θέλω στέρξει ἵνα πάρω τὴν πλουσίαν,
Σοβαρῶς θὰ ἐπιβάλλω ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν,
Καὶ σκληρῶς νὰ μ' ὑπακούη θέλω νὰ τὴν συνειθίσω.

(Τὴν Κυπάρισσον τὴν βλέπεις, ὅταν κλίνη κεφαλὴν;
Τῶν πλουσίων νεανίδων ὁμοιάζει τὴν φυλὴν).

Θέλω δὲ ἀπ' ἑνα πρῶτον τὴν ὑπακοὴν νὰ ἔχῃ·
Εἰς τὰς προσταγὰς μ' ἀμέσως, ὡς αἰχμάλωτος νὰ τρέχῃ . . .
Εἰδὲ μὴ καὶ ἀπειθήσῃ, κάτω μὴν θὰ τὴν κρημνίσω . . .

Οὕτω λέγων καὶ τὴν στάμνον μὲ τὸν πόδα του κτυπήσας,
Τὴν ἐσύντριψεν ἀμέσως μὲ αὐτὴν κάτω κρημνίσας,
Τὰς ὠραίας του ἐλπίδας, τὰ μεγάλα σχέδιά του.

(Τὴν ἐλπίδα ἡ Πανδώρα εἰς κιβώτιον κρατεῖ,
Καὶ τυφλὴ ἡ τύχη τρέχει ἐπὶ σφαίρας καὶ πατεῖ.)

Καὶ ὁ Πέρσης εἰς μὴν ὄρον εἶδε νὰ ἀπολεσθῶσι(ν)
Ἵλαι αἱ χρυσαῖ ἐλπίδες κι' ἀπ' ἐμπρός του νὰ χαθῶσι!
Νεολαία! ὠφελήσου ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημά του!

Ἰούλιος, 1870. —

ΣΟΦΙΑ Θυγάτηρ ΛΑΜΠΣΗ.

Ὁ ἄνθρωπος

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ. Ἄθηνᾶ, πῶς σᾶς ἐφάνη ὁ λόγος τοῦ κυρίου Καρολίδου; εἶδατε τὸν ἀρ. 1592 τῆς Ἑξαλειῆας;

ΑΘΗΝΑ. Ναί, Δημόσθηνες, τὸν ἀνέγνωσα καὶ μοὶ ἐφάνη ἐξαιρετικός. Εἶνε γραμμένος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ δυσκολεύεται τις ὀλίγον εὐθύς νὰ τὸν ἐννοήσῃ· ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ θέμα του, σᾶς βεβιωῶ, εἶνε ἐξαιρετικόν.

ΑΝΓΩΝΙΟΣ. Ἔτσι ἔ: μὴ μὲ λωλάνης.

ΔΗΜ. Μάλιστα, κύριε· ἡ Ἄθηνᾶ ἔχει δίκαιον.

ΑΝΤ. Ὁχι ἀδελφέ· μὲ τὰς ἐφημερίδας σου πάλιν καὶ μὲ τοὺς λόγους σου. Δὲν ἀφίνει; νὰ ποῦνε τίποτε νὰ γελάσωμε; σήμερον εἶνε ἑορτή.

ΑΘ. Ἰταῖσα, φίλτατε, σήμερον, ὅπου εἶνε ἑορτή καὶ δὲν ἔχομεν ἀσχολίας, πρέπει νὰ σπουδαιολογήσωμεν ὀλίγον. Τὰς καθημερινὰς ὅλας ἐργαζόμεθα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος· ἐὰν καὶ τὰς ἑορτὰς ἐξοδεύωμεν εἰς ἀστεῖα καὶ γέλωτας, διὰ τὴν ψυχὴν λοιπὸν τότε θὰ συλλογισθῶμεν;

ΑΝΤ. Σεῖς οἱ ὄνο ἀδελφοὶ πολὺ ὁμοιοῦτε. Ἀγαπᾶτε νὰ φιλοσοφῆτε πάντοτε. Ἐμένα πάλιν μ' ἀρέτει ἡ διασκεδασίς. Σ' τὰ στενὰ δειλοῦ δὲν ἔρχομαι, στενοχωροῦμαι.

ΔΗΜ. Διότι, φίλε Ἀνώμε, δὲν ἠθελήσατε ποτὲ νὰ συνηθίσθητε τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φαγητοῦ· ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν αὐτὴν θέτην, εἰς ἣν ἄλλοτε εἶχεν εὐρεθῆ ὁ μακρίτης Μπερτόβολος, ὁ ὁποῖος ἤθελε πάντοτε νὰ τρώγῃ φατσούλια, καὶ ἂν ποτε ἔτρωγε κρέας, ὁ διοργανιστὴς του ὅλο, ἐγίνετο ἄνω κάτω ἠθένει ὁ δυστυχεύς.

ΑΝΤ. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Δημόσθηνες! Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ τοιαύτην ἀπὸ σᾶς φιλοφρόνησιν. Λοιπὸν, ὡς βλέπω, ἐγὼ μαζί σας δὲν θὰ τὰ ψήσω. Φροντίσατε ν' ἀρραβωνίστητε σὴν ἀδελφὴν σας μὲ κανέναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος νὰ εἰμπορῆ νὰ χωνεύῃ τοιαύτα; προσβολάς· ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ· adieu adieu διὰ παντός Ἄθηνᾶ.

ΑΘ. Καλὲ Δημόσθηνες, τί ἐκάματε τώρα; Ἐφυγε καὶ ἔφυγε δά

καταθυμωμένος ! Είμαι τῆς ἰδέας ὅτι τὰ ὅσα εἶπε τὰ εἶπε μὲ τὰ σωστά του Εὐλογημένη, δὲν ἔπρεπε νὰ

ΔΗΜ. Μένετε ἤσυχος, ἀδελφὴ μου· ἐγὼ πάλιν θὰ τὰ διορθώσω. Ἄς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὸ προκείμενον. Κατὰ τί σᾶς ἡὐχαρίστησεν ὁ λόγος τοῦ κυρίου Καρολίδου :

ΑΘ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων μὲ ἡὐχαρίστησεν, εἶνε ὅτι ἐν αὐτῷ εἶδα συνηνωμένους τοὺς τῆς θύραθιν φιλοσοφίας· Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα μετὰ τῶν τῆς ἔσωθεν Πέτρου καὶ Παύλου. Αὐτὸ μοὶ ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν, διότι σήμερον, ἀδελφέ, εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ἢ ἀντιπάθεια, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι μας ἔχουσιν εἰς τὰ θρησκευτικὰ.

ΔΗΜ. Κατὰ τοῦτο ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ τὸ θέμα κυρίως τοῦ λόγου ἐπροσέξατε ποῖον εἶνε;

ΑΘ. Νομίζω ὅτι εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

ΔΗΜ. Ναι, ἀδελφὴ μου. Εἶδατε ὁποῖον τῷ ὄντι δημιουργημά εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Πόσον ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος παρεγνώρισεν ἑαυτόν! Πόσον τὸ τελειότατον καὶ θεοειδέστατον τοῦτο πλάσμα ἀδικεῖ ἑαυτό! Εἶδατε τὸν Ἀντώνιον μας; δότε τῇ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας νὰ ἐργάζεται ὡς εἴλωσ ἐν τῇ γραφείῳ του πότε μὲ τὰ κατὰστικὰ του, πότε μὲ τὰς λίρας του, πότε μὲ τὰς ἐπιστολάς του, πότε μὲ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τοὺς ἀχθοφόρους του, καὶ πάρετε τὴν ψυχὴν του. Ἐξῆλθεν ἐκείνης τῆς εἰροκτῆς, ἣν ὀνομάζει γραφεῖον του; τότε θέλει νὰ διασκεδάσῃ· νὰ ἀστειευθῇ, νὰ γελάσῃ, νὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τῆς μνηστῆς του, νὰ περιπατήσῃ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λέσχην ἢ ἀδολεσχῆσῃ καὶ καθεξῆς. Ἄμα θελήσῃτε ὅμως νὰ τῷ ἀνοιξήτε ὀμιλίαν ἔξω τοῦ κύκλου τῆς ὕλης, ὦ! τὸν ἐχάσατε. Εὐθὺς τὸν πῖλον καὶ δρόμο!

ΑΘ. Καὶ μήπως ἐν τῷ Ἀντωνίῳ, Δημόσθενης, συγκεντροῦται ὁ ἄνθρωπος; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰσιν ὡς ὁ Ἀντώνιος;

ΔΗΜ. Δὲν σᾶς λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ δυστυχῶς Μολαταῦτα ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Ὁ πάντων εὐγενέστατος καὶ κατὰ λόγον αὐτοτελής ἄνθρωπος!

ΑΘ. Ναι· διατί ὀνομάζει αὐτοτελῆ τὸν ἄνθρωπον; Τί σημαίνει ἡ λέξις;

ΔΗΜ. Ἡ φιλοσοφία παραδέχεται δύο εἰδῶν αἰτίας, ἐὰν ἐνθυμῶμαι καλῶς: αἰτίας αὐτοτελεῖς καὶ αἰτίας συναίτιους Ὁ Θεὸς εἶνε αἰτία αὐτοτελής· οἱ δύο βίαιες, αἱ κινούντες τὸ ἄροτρον, εἰσὶν αἰτίαι συναίτιοι. Ἡ λέξις ὄθεν αὐτοτελής σημαίνει ἀθύπαρκτος, αὐτεξούσιος, ἐλεύθερος. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος καὶ μολαταῦτα δεσπόζεται ὑπὸ τοσοῦτων παθῶν! Δυστυχῆ ἄνθρωπε, πόσον παρεργώρισες σεαυτὸν!

ΑΘ. Ἐνθυμοῦμαι, Δημόσθενες, ὅτι ὁ κ. Καρολίδης διαιρεῖ τὰ ὄντα εἰς δύο μεγάλας τάξεις: εἰς τὴν ἀνόργανον φύσιν καὶ τὴν ἐνόργανον.

ΔΗΜ. Μάλιστα. Τὴν δ' ἐνόργανον πάλιν εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ὧν τιμιώτατον ὁ ἄνθρωπος, κεκοσμημένος τῷ δῶρῳ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ἐν τῷ πράσσειν ἐλευθερίας εἰς ἐκλογὴν.

ΑΘ. Ναί· ὀνομάζει αὐτὸν «τὸ κάλλιστον τῆς φύσεως προϊόν.»

ΔΗΜ. Καὶ δικαίως, διότι μόνος ὁ ἄνθρωπος ὀνομάσθη «μικρὸς κόσμος» ὡς συγκεφαλαίων ἐν ἑαυτῇ τὴν φύσιν πᾶσαν. Μόνος αὐτὸς προῦρισται ἵνα δεσπόζη διὰ τοῦ λογικοῦ του ἐπὶ ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων καὶ μόνος τῶν ἄλλων πάντων ἔχει αἰσθησιν ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, δικαίου καὶ ἀδίκου, καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς. Μόνος ὁ ἄνθρωπος συνέστητε κοινωνίας· διεκόσμησε πόλεις· ἐπενόησε τέχνας· ἐδημιούργητεν ἐπιστήμας· μετεχειρίσθη γλῶσσαν, ἣτις εἶνε τὸ θαυμασιώτατον τῶν ὀργάνων, ὅσα ἐφεῦρε!

ΑΘ. Τῷ ὄντι ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ θαυμασιώτατον ὄργανον. Ὑποθέσατε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ὅλα ὅσα τὸν διαστέλλουσι τῶν ἄλλων ζῶων, δὲν εἶχεν ὅμως τὴν γλῶσσαν· ὦ! τί κόλασις, Δημόσθενές μου, δὲν θὰ ἤξευρα τί φρονεῖς· δὲν θὰ ἠδυνάμην ποτὲ τίποτε νὰ μάθω παρ' οὐδενός. Πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ σ' ἐρωτήσω; πῶς θὰ ἠδύνασο νὰ μ' ἀποκριθῆς;

ΔΗΜ. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔμενε πάντοτε μὲ γνώσεις τὰ μάλιστα περιωρισμένας.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Ὁχι ἀδελφέ· καλλίτερα νὰ ἔλειπεν ἡ γλῶσσα, διότι τότε θὰ ἔλειπαν καὶ σχολεῖα καὶ βιβλία καὶ διδασκαλῖαι καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μαυρολόγηματα! Πόσον θυμόνω, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι

αὔριον πάλιν θά υπάγω εἰς τὸ σχολεῖον· τίς βαρύνεται πάλιν ν' ἀκούη. Καὶ ἔπειτα, ἀδελφέ, δὲν εἶνε μία· ἡ μία ἐξέρχεται, ἡ ἄλλη εἰσέρχεται· ἡ μία τελειώνει, ἡ ἄλλη φθάνει. Καμμιά φορά μαλλόνου· ἡ μία ἀπ' ἔξω κτυπᾷ τὴν θύραν, ἡ ἄλλη ἀπὸ μέσα φωνάζει «δὲν ἐτελείωσα ! ! ! »

ΟΛΟΙ. Χᾶχ ! ἄχ ! ἄ !

ΚΑΤ. Σᾶς βεβαιῶ· ἐνίστε μοῦρχεται νὰ ταῖς φάγω ἀπὸ τὸ κκκό μου. Πότε θὰ μεγαλώσω νὰ βῶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, νὰ γλυτώσω δι' ὄνομα Θεοῦ ἀπὸ τοῦτο τὸ βιάτανο.

ΑΘ. Μὴ λυπηῖσαι, ἀδελφή μου. Πλησιάζεις πλέον. Εἶσαι δέκα πέντε, καὶ τριάντα, σαράντα πέντε. Σαράντα πέντε ἐτῶν δὲν θὰ ἦσαι πλέον μεγάλη ;

ΚΑΤ. Ἐπρόκοψα ! ἡ δουλειά μου πάει γαῖτάνι.

ΔΗΜ. Ἀθηνᾶ, αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον εἴμπορεῖ νὰ μᾶς θραδυάσῃ. Ἄς ἀφίσωμεν τὴν Κατήγκω μὲ τὰς ἰδέας τῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἐπαξίως ὠνομάσθη ἄνθος τῆς δημιουργίας, διότι, ἐκτὸς τῶν ὅσα εἶπομεν, αὐτὸς μόνος ἐλάτρευσε τὸν δημιουργὸν καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἐπιδεικτικὸς τελειοποιήσεως· μόνος αὐτὸς τέλος φαίνεται τῶ ὄντι εἰκῶν τοῦ Θεοῦ. Μόνος ἐδημιουργήθη τοιοῦτος, ὥστε νὰ θλέπη τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ὑψόνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τοὺς ἀστέρας.

ΑΘ. Ναί, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ λόγου του ἀναφέρει ὁ κ. Κορολιδης τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ του λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, θεωρῶν τὰ κτίσματα, καθορᾷ τὴν αἰδίον τοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ οὕτω καθίσταται ἀναπολόγητος ἐπὶ πᾶσαν ἀσέθειαν.

ΔΗΜ. Μάλιστα. Ἀλλ' ἐνθυμεῖσθε τί λέγει παρακατιόν ;

ΑΘ. Τί ;

ΔΗΜ. Λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ νοῦς θεωρεῖ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ νοῦς εἶνε ὅστις δύναται καὶ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐσεβῆ.

ΑΘ. Βέβαια. καὶ διὰ τοῦτο ὅσον μᾶλλον ἀνεπτυγμένος ὁ νοῦς, τόσο καὶ εὐσεβέστερος ὁ ἄνθρωπος.

ΚΑΤ. Ὅλον τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ὅσον περισσότερα γράμματα μαθηθῶν οἱ ἄνθρωποι, τόσο ἀσεβέστεροι γίνονται. Ὡστε καλλίτερα νὰ ἔλειπαν τὰ σχολεῖα. Αὔριον πάλιν ξημερώνει Δευτέρα· τί δυστυχία !

ΑΘ. Μοί φαίνεται, Δημόσθενες, ότι έχει δίκαιον τώρα η Κατήγκω.

ΔΗΜ. Δὲν ἔχει δίκαιον, Ἀθηναῖ· διότι ὅσοι ἔμαθαν πολλά γράμματα δὲν σημαίνει ὅτι ἀνέπτυξαν καὶ τὸν νοῦν των. Ἄλλο νὰ μάθης πολλὰς γλώσσας καὶ ἐν γένει ὅλα τ' ἀποτελοῦντα τὴν λεγομένην ψευδοπαιδείαν, καὶ ἄλλο νὰ σπουδάσῃς τὸ θεϊκώτατον ἐκεῖνο μᾶθημα, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν φιλοσοφίαν. Μόνη ἡ φιλοσοφία εἶνε ἥτις ἀναπτύσσει τὸν νοῦν. Ὁ φιλόσοφος Πλάτων λέγει (Θεαίτ. 17C. Πολιτ. 10.610) ὅτι σκοπός, δι' ὃν ζῆ ὁ ἄνθρωπος, εἶνε νὰ ἐξομοιωθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον πρὸς τὸν Θεόν. Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς φιλοσοφίας· διότι, δι' αὐτῆς τελειότεροι γινόμενοι, «καὶ τὸ θεῖον σφαιρότερον νοοῦμεν, καὶ συμφῶν τῇ θεῖᾳ βουλήτῃ πράττομεν, καὶ ὁμοιωτέροι πῶς αὐτῷ κατὰ τὸ δυνατόν γινόμεθα, καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ κοινωνοῦμεν.»

ΚΑΤ. Κἄμποσο ἄληθινὰ τάκοψε!

ΑΘ. Σιώπη, διότι πλητιχῆς νὰ καταστῆθῃς ἀνυπόφορος καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀναγκασθῆς νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν ράχι καθῶς καὶ ὁ . . .

ΚΑΤ. Κύρ Ἀντώνης;

ΑΘ. Σιωπή, παρακαλῶ.

ΔΗΜ. Κοινωνοῦντες δὲ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, εὐδαίμονες καὶ μακάριοι τοῦ ἀεὶ χρόνου γινόμεθα, τῶν θείων (ἢ δυνατόν) ἀπολαύοντες τελειότητων.

ΚΑΤ. Ἐνύσταξα μὲ τὰ ἄληθινὰ σας· καλὴ νύκτα.

ΔΗΜ. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐν τῷ παρόντι βίῳ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἐντελῶς τοῦτο ὁ ἄνθρωπος, ἄρα ὑπάρχει ἄλλος βίος διάφορος τοῦ παρόντος, «ἐν ᾧ τάχα τοῦ ἐφετοῦ τευξόμεθα, κρείττονος καὶ θειοτέρως μεταλαβόντες φύσεως».

ΑΘ. Μοί φαίνεται ὅτι καὶ ἡ φύσις τοιαυτὰ τινὰ μᾶς διδάσκει.

ΔΗΜ. Βέβαια. Διότι ἡ γῆ, καθῶς λέγουσι, μέχρι σήμερον ἤλλαξε πολλὰς μορφάς, μετακλίνουσα πάντοτε ἀπὸ κατωτέρας εἰς ἀνωτέραν· ἄρα καὶ αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ἔχει σήμερον, θὰ μεταβληθῆ. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Ἀγία Γραφή, ἥτις μᾶς ὑπόσγεται πολιτείαν καινὴν ἐν γῆ καινῇ, ἔθλα ἔμφανῶς τὸ θεῖον ἐψόμεθα.»

ΑΘ. Φίλτατέ μοι Δημόσθενες! εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου του τῷ

ὄντι ὁ κ. Καρολίδης μὲ κατεγοήτευσεν· εἶνε τῇ ἀληθείᾳ καὶ χριστιανὸς καὶ φιλόσοφος. Ἐνθυμέισθε; Ἄφου στείλῃ εἰς κόρακας τοὺς πρεσβεύοντας διὰ αὐτόματος καὶ μηχανικῆ ἐνέργεια τῆς καλουμένης ὕλης κινεῖ καὶ τὴν φύσιν σύμπασαν καὶ αὐτούς, ὁμολογεῖ ὅτι παραδέχεται ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἄτοπον ἀποκηρύττων τὸ σύστημα τῶν ψευδοδοξούντων ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον μηδενίζεται. Σᾶς βεβαίω, ἀδελφέ μου, ὅτι λίαν εὐχαρίστως θ' ἀντήλαττα μὲ τοιοῦτον γέρον τὸν ὑλιστὴν Ἀντώνιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ κακὴ μου τύχη μὲ ἔροισε.

ΔΗΜ. Ἐχετε δίκαιον, ἀδελφὴ μου, νὰ παραπονήσθε· ἀλλ' ἂν πρέπει νὰ παραπονήσθε κατὰ μᾶς τύχης, τὴν ὁποῖαν νὰ ὀνομάζετε κακὴν, τοῦτο δὲν ἔνοῶ.

ΑΘ. Αὐτὸ εἶνε μία συνήθεια τῆς γλώτσης, Δημόθηνες. Δηλαδή παραπονοῦμαι κατ' ἐμαυτῆς, ἡ ὁποία φαίνεται δὲν ἐφρόντιτα νὰ ἐκπληρώσω ὅσον ἔπρεπε τὰ καθήκοντά μου καὶ πρὸς τιμωρίαν μου μ' ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς ἓνα Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος νὰ μὲ βλαπτεῖ μὲ τὰς ἀνοήτους ιδέας του.

ΔΗΜ. Ἐκεῖνος Σᾶς ἄφισε τὸ τελευταῖον adieu, λοιπὸν καὶ σεῖς λησμονήσατέ τον.

ΑΘ. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· τὸν ἠρραβωνίσθην ἄπαξ, ἐτελείωσεν. Ἐπειτα ὁ εὐλογημένος ἔχει καὶ λίρας πολλὰς, μὲ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐλπίζω νὰ κατορθώσω πλεῖστα ὅσα καλὰ! Πρὸ πάντων ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι οὔτε στιγμὴν νὰ μὴ συλλογιζώμαι, εἶνε τὸ ὄρφανοτροφεῖον, φίλτατε ἀδελφέ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε... δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας!

ΔΗΜ. Καὶ δὲν ἔχομεν ὄρφανοτροφεῖον;

ΑΘ. Οὐδόλως μάλιστα. Ὁρφανοτροφεῖον ποτὲ δὲν θὰ ἔχωμεν, ἂν πρῶτον δὲν ἀποκτήσωμεν τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενην οἰκοδομήν, καὶ ἐκφράξω τὸ παράπονόν μου κατὰ τῆς Ἐφορίας, ἧτις οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοῦ Μέντορος τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο παιγνίδιον. ὦ! μετὰ πόσης ἀνυπομονησίας ἀναμένω εἰσέτι τὸν εἰσπράκτορα νὰ μοὶ παρουσιάσῃ τὴν ἀπόδειξιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐν τέλει τῆς διατριβῆς ἐκείνης γίνεται λόγος! !

ΔΗΜ. Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει καὶ ἡ ἰδέα τοῦ κέρδους, καὶ κέρδους 50 λιρῶν ἀπέναντι ἡμισείας.

ΑΘ. Τὸ κατ' ἐμέ, φίλτατε, ἐὰν κερδήσω, τὸ κέρδος θὰ δοθῇ πάλιν ἐκεῖ ὅπου πρέπει· δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταμεῖον μου. Ὡστε οὐδεμίᾳ τοιαύτῃ ἐλπίς μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἀπλῶς διότι βλέπω ὅτι δι' αὐτοῦ ἐξάίρετα οἱ φιλόρρονοι διασκεδάζοντες θὰ ἠδύναντο ν' ἀνεγείρωσιν ὄρφανοτροφεῖον χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῶσι καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ τοῖς γίνῃ ἐπαισθητόν.

ΔΗΜ. Χαίρω πολὺ, ἀδελφὴ μου, διὰ τὰ φιλόνηρωπά σου αἰσθήματα· ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζεσαι. Πιθανὸν ἢ σεβαστὴ Ἐφορία νὰ σκέπτεται ἐπ' αὐτοῦ.

ΑΘ. Ἄμποτε.

Περὶ ἐγέρσεως ἐκ τῆς κλίνης καὶ κατακλίσεως.

Ὁ ὑπερβολικὸς ὕπνος συνειθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν τρυφήλῳ καὶ φιλήδονον βίον καὶ ἐκθέτει αὐτὸν εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, ὅτινες ἀπ' αὐτοῦ δύνανται νὰ προκύβουν. Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὁποῖαν κατάστασιν καὶ ἂν εὕρεθῇ, πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ὅτι ἅμα ὁ ἥλιος ἀνατελεῖ χρεωστεῖ νὰ παραδίδεται εἰς αὐτήν. Ἐπτὰ ὥραι ἀναπαύσεως ἐπαρκοῦν πρὸς ἀναψυχὴν τοῦ σώματος, ἐκτὸς ἐὰν διαρκούσης τῆς ἡμέρας εἰργάσθημεν περισσότερον τοῦ δέοντος. Καθῆκον λοιπὸν ἔχομεν νὰ ἐγειρώμεθα ἐκ τῆς κλίνης περὶ τὸν ὄρθρον καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἐκτὸς ἐὰν κωλύωνται ὑπὸ ἀσθενείας τινός.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ κάμνωμεν ἅμα ἐξυπνήσωμεν, εἶνε νὰ προσφέρωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ παρακαλῶμεν αὐτὸν ἐνδομύχως μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας. Ἀκολούθως πρέπει νὰ ἐξερχώμεθα ἐκ τῆς κλίνης μετὰ τῆς δεούσης κοσμιότητος καὶ νὰ μὴ καταγινώμεθα εἰς ξένας ὑποθέσεις καὶ εἰς περιττὰς συνομιλίας.

Μόλις τὰ τέκνα ἐγερθοῦν καὶ ἐνδυθοῦν ὀφείλου νὰ ἀπομνημονεύ-

ωσι τὰς ἐν χορῆσι προσευχὰς των. Οὐδεμία πρόφρασις δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Χριστιανὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος. Εἶνε ἀπρεπὲς νὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ προσεύχωνται καθ' ὄν καιρὸν ἐνδύονται. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπαιτεῖ τὴν κίνησιν τῶν χειρῶν ἀλλὰ καρδίαν καθαρὰν, καὶ ἡ στήσις τοῦ Χριστιανοῦ καθ' ἣν ὥραν προσεύχεται πρέπει νὰ ἐμφανῇ τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ἣν ἔχει περὶ τῆς ἀπεριόριστου αὐτοῦ μεγαλειότητος.

Ὁφείλομεν ὡταύτως νὰ συνειθίζωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ χαιρετοῦν πρὶν πλαγιάσουν τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ διδασκάλους, πρὸς τοὺς ὁποίους χροεωστοῦν τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ἀνάπλασιν.

Εἶνε ἐγκληματικὴ ἔλλειψις νὰ πλαγιάξῃ τις χωρὶς νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ χωρὶς νὰ εὐχαριστῇ αὐτὸν διὰ τὰ δῶρα, ἅτινα δαφυλῶς μᾶς χορηγεῖ.

Περὶ ἐνδυμασίας

Ἐνδύμενοι, πρέπει νὰ ἐνδυμέμεθα ὅτι ἡ ἀμαρτία ἐχάραξεν ἐπὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν τὴν δυσμορφίαν τῆς ὡς ἐκ τούτου, καὶ διὰ νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸν Θεὸν νόμον ὅστις ρητῶς μᾶς τὸ προστάζει, πρέπει νὰ καλύπτωμεν αὐτὰ μετὰ κοσμιότητος καὶ εὐτηχημοσύνης.

Ὅσοι κάμνουν χρῆσιν ἄλλων χειρῶν διὰ νὰ ἐνδύσων ἀπακαλύπτουν μωρὰν ἀλαζονείαν ἢ ἐπανεπίστον μαθητικότητα.

Μόλις τὰ τέκνα δύναται ἐλευθέρως νὰ κίνησιν χρῆσιν τῶν χειρῶν των πρέπει νὰ συνειθίζωμεν αὐτὰ νὰ ἐνδύονται μόνον των. Ἡ ἀσθένεια μόνον δύναται νὰ τὰ ἀπαλλάξῃ τοῦ καθήκοντος τούτου.

Ὅταν δὲν δεγῶμεθα ἐπισκέψεις, δυνάμεθα νὰ φορέσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν μᾶλλον εὐχρηστον ἐνδυμασίαν· ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ᾖνε ἀπρεπής.

Δὲν πρέπει νὰ ἐξερῶμεθα τῆς οἰκίας ἀκαλλώπιτοι, ἐκτὸς εἰάν σπουδαιὰ ὑπέσθεις μᾶς ἀναγκάτῃ νὰ πράξωμεν τοῦτο.

Ὅποια καὶ ᾖ ἡνε ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας, εἶνε ἀπρεπὲς νὰ παρυσιασθῶμεν ἐμπροσθεῖ τῶν ἄλλων, μετὰ τὰ στήθη, τὸν τράχηλον, καὶ τοὺς βραχίονας, γυμνοῦς.

Εἶνε ἐναντίον τῆς καλῆς ἀνατροφῆς νὰ ἐνδουώμεθα ἢ νὰ ἐκδουώμεθα ἐνώπιον ξένου τινός, ὁπότεν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο εἰς ἰδιαιτέρον μέρος. Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἐλευθεροτροπία προσβάλλει τὰ κατὰ ἥθη.

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ὑπερβολὴν εἰς τὸν στολισμόν, ὑπερβολὴν, ἣτις ἀντιβαίνει εἰς τὴν χριστιανικὴν ταπεινοφροσύνην καὶ ἣτις δύναται νὰ μᾶς φέροι εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν μας.

Ἡ ἀτιμέλεια τῆς στολῆς, συντροφευμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς ρυπαρότητος, εἶνε ἐπίσης ἑλλειψίς μεγάλη καὶ εἶνε σπάνιον ὡς ἡ ἑξωτερικὴ ἀταξία νὰ μὴν προέρχεται ἐκ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν ἀταξίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ προφυλάττωμεν τὰ φορέματά μας ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν.

Ἡ ἰδιοτροπία εἰς τὸν καλλωπισμὸν εἶνε γελοία καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς παρκαφροσύνη.

Δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν ὅλους τοὺς συρμούς, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶνε ἀλλόκοτοι καὶ φανταστικοί.

Ὁ συρμὸς καὶ ἡ πολυτέλεια οὐ μόνον ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καταστραίνουσι αὐτὸν πένητα καὶ δυστυχῆ· τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ τις εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὸν συρμὸν εἶνε ν' ἀκολουθῆ τοὺς κανόνας τῆς ταπεινοφροσύνης, ἣτις πρέπει νὰ ἦνε ὁ ἀπαράβιατος κανὼν παντὸς γνητίου Χριστιανοῦ. Ὡς ἐκ τούτου πρέπει ν' ἀπορρίπτωμεν ἐκ τῶν φορεμάτων μας πᾶν ὅ,τι ἐμφανίζει ἀλαζονείαν ἢ ματαιότητα.

Ὁ ἄθρῳπος ὅστις στηρίζει τὴν ὀξάν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του εἰς λαμπρὰ φορέματα καὶ πολυδάπανα στολίδια ἐξουθενούται καὶ καταστᾶ ἐπὶ τέλους κτηνώδης.

Εἶνε ἴδιον τῶν γυναικῶν νὰ ἐνσκολῶνται εἰς ματαίους καὶ περιττοὺς καλλωπισμούς· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταφέρειται ἐναντίον τῆς ἐπονειδίστου ταύτης δδυναμίας καὶ συμβουλεύει τὰς γυναῖκας νὰ ἦνε ταπειναὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ νὰ θεωροῦν τὴν παρθενίαν ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα « τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίᾳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν » ἐκυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῶ ἢ μαργάριταις, ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ, ἀλλ' (ὅ πρέπει γυναῖξιν ἐπαγγελλομένας Θεοσέβειαν) δι' ἔργων ἀγαθῶν».

Ν' ἀλλάξῃ τις συχνὰ ἀσπρόρρουχα οὐ μόνον εἶνε ὠφέλιμον εἰς τὴν ὑγίαν, ἀλλὰ συνάδει μὲ τὴν κοσμιότητα καὶ τὰ καλὰ ἦθη.

Πρέπει ὅταν χαιρετῶμεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ κάλυμμά μας διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ νὰ τὸ καταβάζωμεν μέχρι τοῦ πλευροῦ· καθήμενοι δὲ νὰ τὸ κρατῶμεν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἢ νὰ τὸ θέτωμεν εἰς μέρους ἐπὶ τούτου προσδιωρισμένον.

Ὅταν ἀπαντῶμεν γνώριμόν τινα πρέπει νὰ τὸν χαιρετῶμεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ βημάτων· ἡ στενωτέρα φιλία δὲν ἀπαλλάττει οὐδένα τοῦ καθήκοντος τούτου.

Εἰς τράπεζαν ἢ εἰς ξένην οἰκίαν πρέπει νὰ μένωμεν πάντοτε ἀσκεπεῖς.

Ὅταν ἀνώτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἐπάγγελμα μᾶς ὀμιλῇ, πρέπει νὰ μένωμεν ἐνώπιόν του ἀσκεπεῖς, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἴδιος μᾶς ὑποχρέωσιν νὰ καλυφθῶμεν.

Εἶνε ἀσυγχώρητος ἀμέλεια νὰ φορῇ τις περικνημίδας τρυπημένας, ἢ νὰ ἀφίνη αὐτὰς νὰ πίπτουν ἐπὶ τῆς πτέρνης.

Ὅταν ἐξερχώμεθα, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὰ ὑποδήματα καθαρὰ, νὰ προσέχωμεν ὥστε τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ὑποκαμίσου νὰ μὴ μένη ἀνοικτόν, νὰ φορῶμεν πάντοτε λαιμοδέτην, καὶ νὰ μὴ λησμονῶμεν νὰ λαμβάνωμεν μαζί μας ἓν μανδύλιον.

Κατασκευὴ τοῦ ἀψινθίου οἴνου.

Ἰπὸ τὸ ὄνομα οἴνος τῆς ἀψινθίας ἢ βερμουτ μεταφέρονται ἐς Εὐρώπης ρευστὰ οἰνώδη ἔχοντα εὐάρεστον πικρίζουσαν καὶ ἐνίοτε συγχρόνως ἀρωματικὴν γεῦσιν καὶ ταῦτα ἐν τοῖς πλείστοις μέρεσι τῆς Εὐρώπης πίνονται ὡς τονωτικά, δυναμωτικά διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἐντόσθια καὶ ὡς προκαλοῦντα πλειοτέραν ὕρξιν. Τοιαῦτα ρευστὰ δύνανται νὰ κατασκευασθῶσιν, ἐὰν ἐνθῆσωμεν ἐντὸς καλοῦ γλυκέος οἴνου μερικὸς κλόνας προσφάτου πῶας τῆς ἀψινθίας καὶ ἐὰν ἀφεθῶσι μεχρισοῦ^ο ὁ οἴνος προσλάβῃ πικρίζουσαν γεῦσιν καθότι ἄλλως ἐκ τῆς πικρίας δὲν πίνονται. Ὁ πρὸς κατασκευὴν τοιοῦτου ἀψινθίου οἴνου κατάλληλος οἴνος εἶνε τὸ καλούμενον βίνο Σάντο τῆς Θήρας καὶ Τήνου. Ἐὰν ἐκτὸς τῆς ἀψινθίας ἐγκρεμασθῇ καὶ σακ-

κίδιον μοσχοκαρύων, κανέλλας καὶ τινων καρυοφύλλων, γίνεται ὁ οἶνος πικρῶν καὶ ἀρωματικός, τὰ μέγιστα παρὰ τοῖς πλείστοις ἡγαπημένος ὡς ὀρεκτικὸν καὶ στομαχικόν.

Ἐὰν προσθέσῃς μεγαλύτερον ποσὸν ἀψίνθιας θὰ πικρῶν τὸσον ὧ εὐδὲν θὰ πίνεται. Τὸ φυτὸν τοῦτο ὀνομάζεται ἀψίνθιον ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πίθος (εὐχαρίστησις) ὥστε πίνεται ἄνευ εὐχαρίστησεως ἕνεκα τῆς πικρίας αὐτοῦ· ἢ πιθανωτέρως ἔτυμολογία του εἶνε ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πίνειν — ἀπίνθιον, καθότι ἕνεκα τῆς πικρίας τοῦ φυτοῦ δὲν πίνεται. Σημειωτέον ὅτι καὶ τὸ ὄνομα Βερμουτ εἶνε γερμανικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ καὶ σημαίνει ἐπίσης ἀψηφιά ὥστε οἶνος τῆς ἀψίνθιας καὶ βερμουτ εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ ἴδιον. Κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον δύναται ἕκαστος νὰ κατασκευάσῃ ταῦτα τὰ ρευστὰ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν.

Τρόφιμα εἰς συμπεπυκνωμένην κατάστασιν.

Εἰς μίαν τῶν τελευταίων πογκοσμίων ἐκθέσεων ὑπῆρξε καὶ καφῆς εἰς ξηρὰν κατάστασιν, ἐν εἴδει τετραγώνων κομματίων ὡς ὑπάρχει ἡ Σ ο κ κ ο λ ά τ α. Πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ τοῦ νέου προϊόντος, ὁ καφῆς ἀποβράζεται ἐντὸς παππινικοῦ λέβητος, τὰ ἀποβράσματα ἐξατμίζονται, προσθήκη ὀλίγου ποσοῦ κόμμεος τραγακάνθης ἢ καὶ ἀραβικοῦ καὶ ζαχάρεως μεχρισοῦ λάβῃ τὴν σύστασιν πηκτικῆς· ἀκολούθως ἐγγύχνηται εἰς τοὺς τύπους καὶ ἀποξηραίνεται. Ὁ βουλούμενος κατασκευάσαι καφὲν διαλύει τεμάχιον τοῦ ξηροῦ τούτου καφέ, — δυναμένου κληθῆναι ἐκ γ ὑ λ ι σ μ α τ ο ῦ κ α φ ἔ — εἰς ζεστὸν ὕδωρ καὶ ὁ καφῆς παραχρῆμα εἶνε ἑτοιμος. Ἐὰν ὁ περιηγητὴς ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ συμπεπυκνωμένον γάλα, καθὼς κατασκευάζεται τὴν σήμερον ἐν Ἐλβετίᾳ καὶ εἰς τινα ἄλλην πόλιν τῆς Βαυαρίας καὶ τὸ ὅποιον εἶνε τὴν σήμερον προϊόν τοῦ ἐμπορίου, δύναται νὰ κατασκευάζῃ παντοῦ τὸν καφέ του μετὰ γάλακτος.

Πληθυσμὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Τὸ μέγα Σινικὸν κράτος διαίρεται διοικητικῶς εἰς 18 ἐπαρχίας, βορείους, κεντρικὰς καὶ δυτικάς· ἰδοὺ δὲ τὰ ὀνόματα ἐκάστης μὲ τὸν πληθυσμὸν των.

Βόρειαι ἐπαρχίαι	— Chi—Le	28	ἑκατομ. κατοίκων.
»	» Shan—Tuny	29	» »
»	» Shan—Se	44	» »
»	» Shen—Se	40	» »
Κεντρικαί	» Kan—Su	15	» »
»	» Kiany—Su	38	» »
»	» Ho—nan	23	» »
Κεντρικαὶ ἐπαρχίαι.			ἑκατομ. κατοίκων.
»	» Gan—way	34	» »
»	» Hu—Pe	27	» »
»	» Sze—Chuen	21	» »
»	» Hu—nan	48	» »
»	» Kueu Chou	5	» »
»	» Oni—Kiany	26	» »
»	» Fu—Keen	15	» »
Δυτικάι	» Kiany—Se	23	» »
»	» Kunay—Tuny	49	» »
»	» Kuany—Se	7	» »
»	» Vun—nan	5	» »

Ἦτοι τὸ ὅλον 357 ἑκατομμύρια, κατὰ τὴν στατιστικὴν ἣτις ἐλήφθη τὸ 1812· ἔτιωσ τῶρα εἶνε 400 ἑκατομμύρια. Ἡ λέξις Tung σημαίνει Ἀνατολήν, ἡ λέξις Se Δύτιν, ἡ δὲ He Ἄρκτον, καὶ ἡ Nan μεσημβρινή· ἡ δὲ λέξις King αὐλήν, ὅθεν τὸ ὄνομα Re King σημαίνει ἡ ἄρκτικὴ αὐλή, Nan-King ἡ μεσημβρινή αὐλή· διότι εἰ βασιλεῖς των ἠλλαζον τὰ καθέσθρας των εἰς διαφόρους ἐπαρχίας. Ὁ νῦν βασιλεύων εἶνε ὁ Χιέν-Φάκγγ α ἡ τελεία-εὐδαμονία. »

Πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν, ἣτις ἐσχάτως ἐδομησιεύθη ἐν τῷ «Μηνύτορι τῆς Ἀλγερίας», ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας ἔχει ὡς ἑξῆς: Εὐρωπαῖοι, ἐν οἷς δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, 219,000 ψυχαί· Ἰθαγενεῖς, 2,686,024.

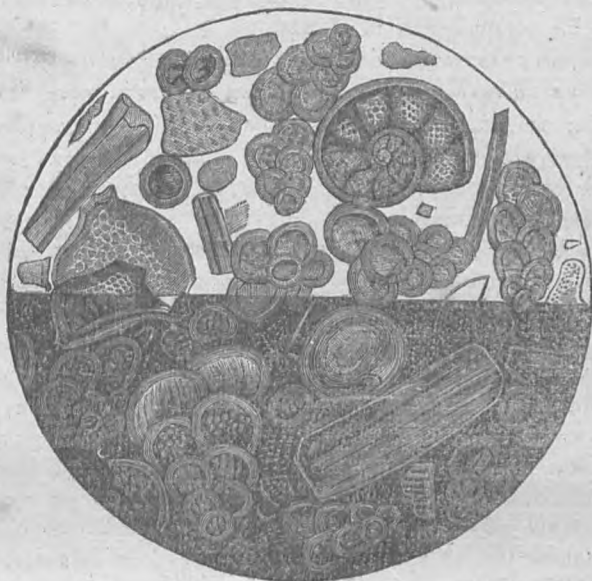
Τῷ 1864. ὁ πληθυσμὸς τῶν εὐρωπαϊῶν κατοίκων συνεποσοῦτο εἰς 192,746 ψυχάς, ἧτοι ἐν διαστήματι ἑξ ἑτῶν ἤρξθησε κατὰ 26 254· ἡ δὲ αὐξήσις αὕτη ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ ὅτι γεννῶνται πλείονες τῶν ὅσοι ἀποθνήσκουσι. Τούναντίον, τῷ 1864 οἱ Ἰθαγενεῖς συνεποσοῦντο εἰς 2,760,948, ἧτοι ἔκτοτε ἠλαττώθησαν κατὰ 74,924· ἡ δὲ ἐλάττωσις αὕτη ἀφορᾷ κυρίως τοὺς Ἀραβας.

Τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ συνοικέσια.

Φαίνεται παράξενος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατοικοῦντας ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνονται τὰ συνοικέσια ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐνῶ εἰς τὰ μέρη μας αἱ νέαι στεροῦνται πάσης ἐλευθέρως συναναστροφῆς καὶ μόιοι οἱ γονεῖς αὐτῶν φροντίζουσι διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν των, ἐκεῖ ἀπ' ἐναντίας ἡ νέα μετὰ τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἀφίνεται ἐλευθέρα νὰ φροντίσῃ, ἡ ἴδια καὶ ἐπιτύχῃ τὸν σύζυγόν της· πρὸς τοῦτο δὲ δίδουν χρροὺς καὶ συναναστροφάς, ὅπου προσκαλοῦνται ὅσοι οἱ κλητοί. Δὲν θεωρεῖται διόλου ἀπρεπὲς ἂν ἡ θυγάτηρ τίνος ὑπάγῃ μόνη ἢ μετὰ τίνος τῶν ὑποψηφίων εἰς τὸ θέατρον, ἀρκεῖ ὁ κύριος οὗτος νὰ ἐκφράσῃ δημοσίως ἢ καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν νέαν ὅτι σκοπεύει νὰ τὴν νυμφεῦθῃ. — Συμβαίνουν πολλάκις καὶ δυσόρεστα καὶ μεγάλαι δίκαι· ὁ δὲ ἀγγλικὸς νόμος ὑπερασπίζεται πολὺ τὰς κυρίας καὶ καταδικάζει εἰς μεγάλα πρόστιμα ἐκεῖνον ὅστις ἀθετήσῃ τὸν λόγον του· μετ' ἄλλας λέξεις ἡ τιμὴ μιᾶς νέας πωλεῖται καὶ ἀγοράζεται, ἀφοῦ μόνη ποινὴ εἶνε ἡ χρηματικὴ.

Ἰπάρχουν πρὸς τούτοις καὶ γραφεῖα ὑπανδρείας (Matrimonis officii) εἰς τὰ ὅποια ὁ βουλόμενος δίδει μίαν περιγραφὴν τίνος εἶδους σύζυγον θέλει, οἱ διευθύνοντες δὲ εἰδοποιοῦν διὰ τῆς ἐφημερί-

δος· ὡς π. γ. ἰδοῦ μία εἰδοποίησις ἣ ὁποία ὑπάρχει σήμερον εἰς μίαν τῶν ἐφημερίδων. «Γραφεῖον τῆς ὑπανδρείας.» Κύριός τις 39 ἐτῶν, εἰσόδημα Λ. 200, ζητεῖ νὰ νομφευθῇ νέαν τιμίαν, ἡλικίας 35 ἐτῶν καὶ μὲ ὀλίγα χρηματάκια.» Γίνονται δὲ πολλάκις πολλὰ ἐπιτυχῆ συνοικέσια διὰ τῶν μέσων τούτων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ παρατράγωδα.

Ἡ κιμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

Τὸ μικροσκόπιον, ὡς πάντες γνωρίζουσιν, εἶνε ὄργανον χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ μεγάλως τὰ πολλὰ μικρὰ καὶ ἀόρατα εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν ἀντικείμενα. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστάνει ἐλάχιστον τεμάχιον κιμωλίας γῆς (τεπεσίρι), ἐπὶ τῆς ὁποίας διὰ τοῦ μικροσκοπίου φαίνονται ὑπὲρ τὰ διακόσια μικροσκοπικὰ κογχία, ἧτοι μικρότατα ἀχρηθάδα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔζων ποτὲ ζωῖα προκατακλυσμαῖα

Τῇ ἀληθείᾳ εἶνε μεγίστης περιεργείας ἄξιος ὁ ἀόρατος κόσμος,

τόν ὁποῖον διὰ τῶν μικροσκοπίων βλέπομεν, καθὼς καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὕπαρξιν διδάσκουσιν εἰς ἡμᾶς τὰ τηλεσκοπία.

Ἀμφοτέρων τούτων τῶν πολυτίμων τῆς ὁράσεως ὄπλων οἱ πρῶτοι ἐφευρεταὶ εἰσὶν ἄξιοι βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, ἵδιαι ἀμφοτέραι εἰσι κήρυκες διαπρύσιοι τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἀπείρου καὶ ἀκαταλήπτου ἐκείνου Νοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν.

Διὰ τῶν τηλεσκοπίων ὁ γήινος ἄνθρωπος μεταβαίνειν εἰς τὰ οὐράνια καὶ ἀνακαλύπτων τοὺς ἀπείρους καὶ ὑπερμεγέθει· ἐκείνους κόσμους, ὧν ἡ ἄρμονία καὶ τάξις διασαλπίζει τὴν πανσοφίαν τῆς θείας μεγαλειότητος, ἀναβοᾷ ἄκων τὸ « Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου » πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Διὰ δὲ τῶν μικροσκοπίων πλεῖσται τῶν ἐπιστημῶν γιγαντιαίως προώδυσαν. Ὁ ἱατρὸς λ. γ. διὰ τοῦ μικροσκοπίου δύναται νὰ νάμη διάγνωσιν διαφόρων νόσων διὰ μόνης τῆς παρατηρήσεως τῶν ζωικῶν ὑγρῶν τοῦ αἵματος, τοῦ γάλακτος, τοῦ οὐροῦ, τοῦ σιάλου κτλ. Ὁ χημικὸς οὐχὶ σπανίως προστρέχει εἰς τὴν συνδρομήν τοῦ μικροσκοπίου. Ἄλλὰ καὶ ὁ πρακτικὸς βίος οὐχὶ ὀλιγώτερον ὠφελήθη παρὰ τοῦ θαυμασίου τούτου ὄργανου. Χρησιμεύει π. γ. εἰς τὸ νὰ ἀποδεικνῆ τὰς πολυαριθμοὺς νοθεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται τὰ νήματα, ἡ μέταξα, τὸ ἔριον, κτλ. καὶ αἱ θρεπτικαὶ οὐσίαι, οἷαι τὸ ἄμυλον καὶ τὰ ἄλευρα· χρησιμεύει τέλος πρὸς καταμέτρησιν τῶν λεπτοτάτων σωμάτων. Ἠδυνήθησαν οὕτω νὰ γνωρίσωσιν ὅτι τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματος ἔχουσι διάμετρον ἴσην μὲν 1/125 τοῦ ὑποχιλιομέτρου.

Τὸ μικροσκοπίον θέλγει τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκπλήττει τὸ πνεῦμα, ἀφαρπάζει τὴν φαντασίαν ἐνώπιον τῶν θαυμάτων τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ὕψης, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὀργανικῶν σωμάτων. Ἐλάχιστον τεμάχιον χόρτου, ὁ ὀφθαλμὸς ὁ πλέον δυσδιάκριτος ἐντόμου, καθυποβαλλόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τούτου τοῦ ὄργανου, μᾶς ἀποκαλύπτουσιν ὅλως νέον κόσμον, ἐν τῷ ὁποίῳ φαίνεται ἡ ἐνεργητικότητα καὶ ἡ ζωὴ. Ρανίς ὕδατος ρύακος φέροντος ἐλάχιστα φυτὰ ἢ ὀργανικὴ οὐσία εἰς ἀποσύνθεσιν εὐρισκομένη παρουσιάζουσι, διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατηρούμεναι, μυριάδας ζώωντων ζώων, ἐχόντων ἕκαστον τέλειον ὀργανισμὸν καὶ ἐκπληρῶντων τὰ φυσιολογικὰ αὐτῶν ἔργα ὡς τὰ μεγάλα εἶδη τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Διάφορα.

Ἡμέρα καὶ ὥρα. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὴν ἡμετέραν διαίρεσιν τῆς ἡμέρας εἰς ὥρας· οἱ Αἰγύπτιοι διήρουν τὴν ἡμέραν εἰς μέρη δώδεκα· οἱ Ἕλληνες ἀπεδέχθησαν ταύτην τὴν διαίρεσιν, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀριθμῶσι τὰς ὥρας, ὡς ἡμεῖς, ἀπὸ μενουσικίου εἰς μεσονύκτιον, ἤρχιζον αὐτὰς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἐλαῖον. Ἡ τοῦ ἐλαίου εὕρεσις ἀνατρέχει εἰς ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως ἤδη ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦν γενικὴ καὶ πάγκαιος.

Ἐλεφάντινον ὄστον. Οἱ Ἕλληνες ἐγίνωσκον τὴν ἐπεργασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν προσαρμογὴν εἰς ἔδρας καὶ ἄλλα ἔπιπλα καὶ ἐργαλεῖα ὡς κοσμηματος.

Ὀμματοῦ ἄλια. Τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν ὀφείλομεν εἰς τὸν ἐκ Φλωρεντίας Σαλβῖνον, περὶ τὸ 1317.

Μανδύα. Τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο ἱμάτιον ἦτο ἐν μεγάλῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεδέχθησαν αὐτὸ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων.

Πλαγγόνες (κοῦκλαι). Ἦσαν γνωσταὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις ὀδοντοῖατροῦς τις Ἰωάννης Βροχέ, ζήσας τὸν 17 αἰῶνα, νομίζεται ὁ ἐφευρέτης τῶν πλαγγόνων. Βελύτερον ὅμως ἐρευνήσας, ἴσως ἤβλελεν εὕρει τις τὰ ἀθύσματα ταῦτα σύγχρονα τοῖς κούροις καὶ ἀδυνάτοις χαρακτηῖσιν. Ὅθεν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἶνε πολλῶ ἀρχαιότερα· ἀνατρέχει εἰς τὴν σύστασιν τῶν πρωτοτύπων κοινωνιῶν.

Μαροκίνον. Οὕτως ὀνομάζονται τράγων ἢ αἰγῶν δέρματα, τὰ ὁποῖα, ἐξεργασθέντα, χρωματίζονται διαφόρως· ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Μαρόκου, πόλεως ἐν Βαρθαρία, ὅπου ἐφευρέθη ἡ ἐξεργασία τοῦ Μαροκίνου.

Τὸ νεκροταφείον τῆς ἐν Σμύρῃ ὀρθοδόξου κοινότητος.

Τέλος πάντων μία τῶν πρωτίτων ἀναγκῶν τῆς πόλεως ἡμῶν ἐ-
θεραπεύθη καὶ πρὶν ἀπέλθωμεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς γνωρίζομεν
ποῦ θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν προσφιλέστατον ἡμῖν σύντροφον, τὸ
σῶμα. Γνωρίζομεν ὅτι ἐγκαταλείψεν ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀποσυντιθέμε-
νον εἰς τὰ ἐξ ὧν εἶχε συντεθῆ δὲν θέλει δηλητηριάζει διὰ τῆς ἀπ'
αὐτοῦ ἐκπεμπομένης ἀποφορᾶς τοὺς ἐν τῇ πόλει οἰκοῦντας, ἀλλ' ὅτι
θὰ ἀναπαύηται ἐν παραδείσῳ σκιερῶ καὶ δένδροφύτῳ, ἀναμένον τὴν
ἐπίσημον φωνὴν τοῦ Πλάστου του, ὅπως καὶ αὐτὸς συνεχωθὲν μετὰ
τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ τὴν
ἡμέραν ἐκεῖνην τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.
« Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νε-
κροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζή-
σονται (Ἰωαν. V. 25) » ἀναβοᾷ ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
« Πιστεῦω εἰς ἓνα Θεὸν καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν
Χριστὸν τὸν καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νε-
κρούς » λέγομεν καθ' ἑκάστην, ὡς χριστιανοὶ προσευχόμενοι.

Θ' ἀποκτήσωσι λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶν σῶμα,
ἀλλὰ θ' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον, δεδοξασμένον,
ἰσχυρὸν καὶ πνευματικόν, ὅσοι φυλάξωσι τὴν πίστιν ἀμώμητον καὶ
ποιήσωσι τὰ ἀγαθὰ.

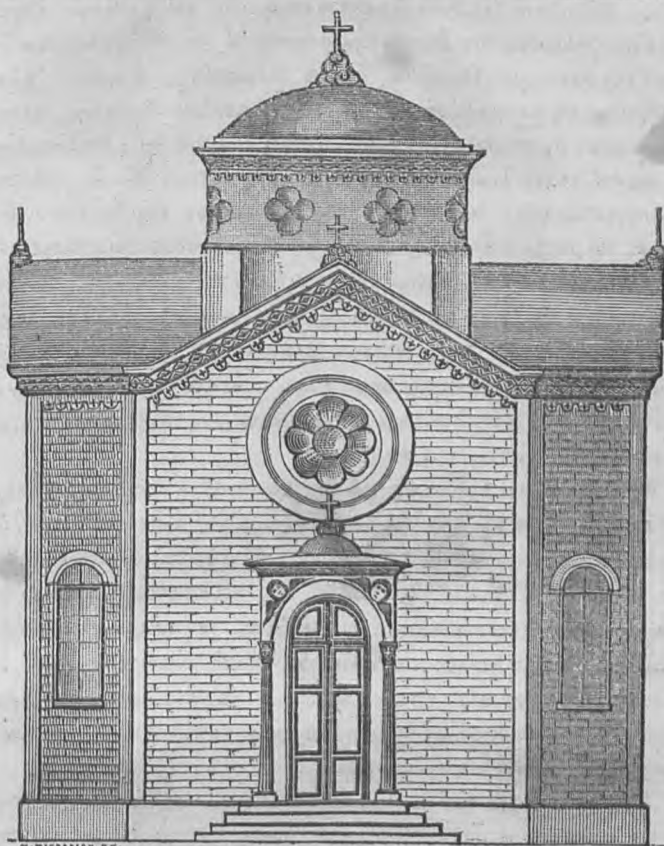
Τὴν 7ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπὸ τῆς ἑκτης
ἐσπερινῆς ὥρας, οἱ ἐν Σμύρῃ ὀρθόδοξοι διηυθύνοντο καθ' ὁμίλους,
εἴτε πεζῆ εἴτε ἐποχοῦμενοι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νεκροταφείου. Περὶ
δὲ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν πλῆθος ἄπειρον εἶχε συρρευσεῖ εἰς τὸ
μέρος ἐκεῖνο, ὅτε, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπειροπληθῶν φιλοθεσμίμων
διεχρήθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Πρώην Ἀλεξάνδρειας Κ. Καλλίνικος,
ὅστις κατὰ συγκυρίαν διήρχετο ἐντεῦθεν ἐπανακάμπτων ἐξ Ἱεροσο-
λύμων, ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Κ. Μελέτιος καὶ ἡ Α.
Θεοφιλία ὁ Ἐπίσκοπος Μυρέων Κ. Κύριλλος, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ
ὑποδεστέρου Κλήρου καὶ τῆς χορείας τῶν ἀρχιψαλτῶν τῆς πόλεως

ήμῶν. Μίλη τινά τῆς δωδεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Νεκροταφείου ἐφορία παρίσταντο· οἱ ψάλται ἔψαλον τὸν ὕμνον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ δὲ Α. Μακαριότης, ὁ πρῶν Ἀλεξανδρείας, τῇ παρακλήσει τοῦ Σ. Μητροπολίτου Σμύρνης, φέρων τὴν μικρὰν ἱερατικὴν στολὴν, ἐποιήσατο Εὐλογητόν. Ψαλλομένης δὲ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἱεραῆς ἀκολουθίας, ὁ ἀρχιτέκτων Κ. Ξ. Λάτρης συμπαραιστάμενος, διηυθέτει τὰ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου, ὄνπερ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὕμνων καὶ τῆς συγκινήσεως τῶν περιεστώτων ἔθικαν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ὁ ἱεροκέρυξ Σμύρνης Κ. Δωρόθεος, ἐξεφώνησε κατάλληλον λογιόδιον, μεθ' ὃ ὁ μὲν Ἅγιος Μυρέων ἐρράντισε διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ψαλέτος ἀγιασμοῦ τὸν περιεστώτα λαόν, οἱ δὲ ψάλται ἔψαλον τὸν ὕμνον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου, τοῦ πλήθους ζητωκραυγάζοντος ἐπανελημμένως.

Τῇ διαταγῇ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ξ. Λάτρῃ εἶχε κατασκευασθῆ ἐν τῷ θεμελίῳ λίθῳ κολιωματί, ἔνθα ἐτέθη μολύβδινον κιβώτιον ἐρμητικῶς κεκλεισμένον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβλήθησαν τὰ ἐξῆς: Ψήφισμα τῆς ἐνταῦθα Γρ. κοινότητος, σχετικὸν τοῦ ἀνεγειρομένου Νεκροταφείου, ἐπὶ μεμβράνης γεγραμμένον, τὸ σχεδιαγράφημα τοῦ Νεκροταφείου καὶ τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ ἐπὶ λινοῦ ὑφάσματος φερενικεῖῳ περικεχρισμένου, καὶ ἀνά ἐν φύλλον ὄλων τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων πρὸς κατάδειξιν τῆς παρούσης ἐποχῆς εἰς μεταγενεστέρους χρόνους.

Τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ Κ. Λάτρῃ, γενόμενον κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων λαῶν, ἔχει μεγάλην τὴν σημασίαν ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν, διότι χρησιμεύει ὡς βοήθημα καὶ τεκμήριον οὐχὶ τυχαῖον τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

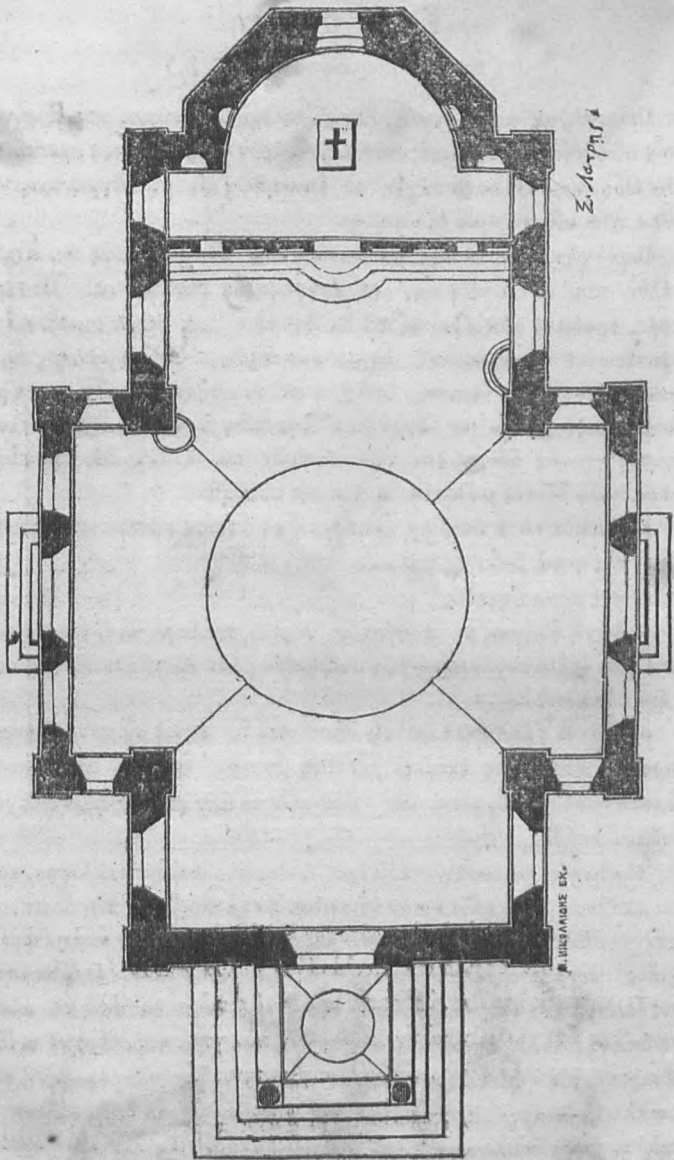
Τέλος πάντων ἡ ἔκτασις τοῦ Γρ. Νεκροταφείου, αἱ διακομοῦσαι ἤδη αὐτὸ δενδρστοιχίαι καὶ ἡ γνωστὴ φιλοκαλία τοῦ ἀρχιτέκτονος Κ. Λάτρῃ παρέχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόξιμον ἵνα πιστεύωμεν, ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλομεν ἴσως ἔχει ἐνταῦθα ἀναπαυτήριον ἐπίγειον πεδῖον παραπλήσιον τοῦ Ἡλυσίου ὡς πρὸς τὴν καλλονήν, ἀλλά..... Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἐνδιαιτήμα, τὸ κοινὸν τοῦτο τοῖς βροτοῖς ἐντευκτήριον ἀπόλλυσι πᾶν θέλγητρον ἐν τῇ ἀσθενεῖ ἡμῶν δια-

Z. Λάτσης.

νοία και παρίσταται ἡμῖν ψυχρότατον και λιαν φοβερόν ὅσακις ἀνα-
λογισθῶμεν, ὅτι ὀφείλομεν κατ' ἀνάγκην, ἵνα συναντήσωμεν αὐτὸ
ὡς σῆμα σταδιοδρομίας, ὡς σταθμὸν μεταβατικῆς κατα τὴν μα-
ταίαν, τὴν ἄσσημον μὲν, πλὴν ἐπίμοχθον τῶν γηγενῶν ὁδοιπορίαν !!!
* Ω ! εἶνε φορητὸν, διότι εἶνε ἀναπόφευκτον..... !

Τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων ἡ μὲν ἄνωθι παριστᾷ τὸ σχεδιαγράφ-
φημὰ τοῦ Ναοῦ τοῦ Νεκροταφείου, ἡ δὲ ὀπισθεν τὸ ἔμβασδὸν αὐτοῦ.

Σελ. 111

Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΕΥ.

Υἱκὴ στοργή.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Β.)

Πρῶστος τις ἀξιωματικός, ὅστις ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἐχρημάτισε πολὺν καιρὸν ὡς συλλογεὺς στρατοῦ εἰς τὴν Οὐλλμην. Τέλος διετάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ τάγμα του, καὶ εὐθὺς ἠτοιμάζετο πρὸς ὁδοιπορίαν.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀνηγγέληται παρ' αὐτῶ νέος τις, ἵνα ἐγγραφῇ ὡς στρατιώτης. Ἦτο εὐφυής, ἐφάνετο εὐπαίδευτος καὶ καλός· ἀλλ' ἅμα παρουσιασθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔτρεμε σύσσωμος. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπέδωκε τοῦτο εἰς τὴν νεανικὴν δειλίαν, καὶ ἠρώτησε, τί φοβεῖται· «φοβοῦμαι μήπως δέν με δεχθῆτε» ἀπεκρίθη ὁ νέος, καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε τοῦτο, ἔρρευσε δάκρυ ἐπὶ τῶν παρειῶν του. «Ὅχι δά, μοὶ εἴσθε παρὰ πολὺ δεκτὸς μάλιστα. Διὰ τί νὰ φοβῆσθε;

« Ἐπειδὴ τὸ προτίμιον (κατάρων) τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ζητήσω, θέλει σᾶς φανῆ βεβαίως πολὺ. »

« Καὶ πόσα ζητεῖτε ; »

« Δεινὴ ἀνάγκη μὲ ἀναγκάζει ἑκατὸν τάλληρα νὰ ζητήσω, καὶ θὰ εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἀρνηθῆτε νὰ μοὶ δώσητε τόσα πολλά. »

« Ἐκατὸν τάλληρα εἶνε τῷ ὄντι πολλὰ· ἀλλὰ σὺ μοὶ ἀρέσκεις· πιστεύω ὅτι θέλεις ἐκτελεῖ τὸ καθήκον σου, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ διαπραγματεύωμαι μετὰ σοῦ. Ἐδῶ εἶνε τὸ ἀργύριον· αὐριον ἀναχωροῦμεν ἀπ' ἐδῶ. »

Πρὶθμῆσε τὰ ἑκατὸν τάλληρα· ὁ νέος ἦτο παράφορος ὑπὸ χαρᾶς παρεκάλεσε μετὰ ταῦτα τὸν ἀξιωματικὸν νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἐκπληρώσῃ ἱερὸν τιχρὸς· μετὰ τινα λεπτὰ ὑπεσχέθη νὰ ἦε πάλιν ἐκεῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωκε πίστιν εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν τρόπον τοῦ νέου παρετήρησέ τι ἰδιαιτέρον, τὸν ἠκολούθησε κρυφίως μακρόθεν, ἵνα πληροφορηθῆ ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ. Εἶδεν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δεσμοκτήριον νὰ τρέχῃ, ὅπου ἔαρουσε καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν ὁμοίως

καὶ παρετήρησε πᾶν, ὅ,τι συνέθη καὶ τί εἶχε παρακινήσει τὸν νέον
νὰ ἐγγραφῆ ὡς στρατιώτης.

Ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἐκάθητο εἰς τὸ δεσμοκτήριον ἕνεκα χρέους ἐξ
ἐκατὸν ταλλήρων, τὸ ὁποῖον αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ. Ὁ Υἱὸς
διὰ τοῦτο εἶχεν ἀπογραφῆ ὡς στρατιώτης, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτὸν μὲ
τὸ προτίμιον (καπάρων). "Ἄμα ἐλθὼν εἰς τὸ δεσμοκτήριον, συνωμί-
λησε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου καὶ κατέθετο εἰς αὐτὸν τὰ ἐκατὸν τάλληρα.
Ἐπειτα ἔσπευσεν εἰς τὸν πατέρα του, ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν του
καὶ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐλευθερίαν του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ εἶδε τὸν σεβάσιμον γέ-
ροντα, ὅστις ἔθλιβε τὸν υἱὸν του εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μὲ τὰ δά-
κρυα τὸν ἔβρεχε, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ ἡ
ψυχὴ του ὥστε εἰς τόσον καλὸς υἱὸς νὰ πωλήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του
διὰ τοῦτο ἐπροχώρησε καὶ εἶπεν εἰς τὸν γέροντα.

«Ἔσο ἤτυχος ! ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὲ στερήσω ἕνα τόσον καλὸν
υἱόν· ἄφες με νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ ἔργον, εἶνε ἐλεύ-
θερος. Δὲν μετανοῶ διὰ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον αὐτὸς τόσον καλῶς με-
τεχειρίσθη.»

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς ὁμῶς
παρεκάλεσε τὸν ἀξιωματικὸν νὰ παραλάβῃ αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ
εἶπεν ὅτι δὲν θέλει νὰ ζημιώσῃ ἕνα τόσον καλὸν κύριον· ἀλλ' ὁ με-
γαλόφυχος ἀνὴρ ἐπιμείνας εἰς τὸ νὰ μένη ὁ υἱὸς παρὰ τῷ πατρὶ αὐ-
τοῦ, συνώδευσε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τοῦ δεσμοκτηρίου εἰς τὴν οἰκίαν
των καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Οὐλμης εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ συν-
θσάνετο ὅτι κατέστησεν εὐτυχεῖς δύο ἀνθρώπους.

Περὶ φωταγωγικῶν ἐντόμων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Κ.)

Εἶδη γινὰ ἐντόμων ἔχουσιν, ὡς γνωστὸν, τὴν παράδοξον ἀνῆξή-
γητον ιδιότητα τοῦ νὰ δίδωσι φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ. Τὰ εἶδη τῶν ἐν-
τόμων ταῦτα εἶνε ἄπειρα. Ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν ἰχθύες
φωταγωγικοί, καθὼς εἰς τὴν ἀτμοσφαιρᾶν ζώφια φωταγωγικά.
Οἱ Ἴνδοι προσκολλοῦν τὰ ἔντομα ταῦτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπὶ τοῦ
στήθους αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου φωτίζουσι τὰς κατοικίας

των. Πυγολαμπίδες τινές ἐπαρκοῦν ὅπως φωτίσουν δωμάτιόν τι ἢ τεχνουργεῖον, ἢ δὲ κυρία Μεριὰν ἐτύθησε τὰ λαμπρὰ αὐτῆς σχέδια τῶν χρυσαλλίδων τοῦ Σουρινάμ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐντόμων τούτων.

Ἦκουσα νέον τινὰ Ἰνδόν, ὅστις εἶχε περιηγηθῆ τὰς παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ παρακειμένας νήσους. νὰ διηγήται τεράστια περὶ τῶν ζωύφιων τούτων. Ἐπλέομεν, λέγει, θερρινὴν τινὰ νύκτα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἢ δὲ λέμβος ἡμῶν ὀδηγουμένη ὑπὸ τεσσάρων κωπηλατῶν ἐσχίζε ἐλαφρῶς τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα. Οὐδέποτε καθαρώτερος οὐρανὸς εἶχεν ἀναφανῆ εἰς τὰς ἐρήμους πεδιάδας· ὁ ἀήρ ἦτον ἀρωματισμένος ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν ροδέων, αἵτινες ἐν εἶδει στεφάνων παρετείνοντο περὶ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ· τὸ πᾶν ἦτο ἤρεμον, τὸ πᾶν σιωπηλόν. Ἐνῶ ὁ περιηγητὴς ἐκθαμβος παρεδίδοτο εἰς τὰς συγκινήσεις αὐτοῦ, οἱ δὲ ναῦται διεύθυνον τὴν λέμβον του πρὸς τὴν ὄχθην, αἰφνης βλέπει τὰ δένδρα ἅτινα τὸν περικυκλοῦσι χρωματιζόμενα ὑπὸ κυανολεῦκου φωτός· καὶ οἶονεὶ πληρούμενα ἐκ χρυστάλλων καὶ ἐκ διαφανῶν ὀπαρῶν. Οἱ κρύσταλλοι οὗτοι ἐλάμβανον ὅλους τοὺς χρωματισμούς τοῦ οὐρανοῦ τούτου· ποτὲ μὲν ἦσαν κυανοῖ, ποτὲ δὲ ροδινοί· ἐνίοτε ἐσθύνοντο καὶ ὀλόκληρος ἡ νῆσος ἐπανήρχετο εἰς τὸ σκότος. Μετ' ὀλίγον ὁμως πληθὺς σπινθήρων ὑψοῦτο πανταχόθεν καὶ ἔδλεπέ τις αὐτούς· νὰ ἀναβροῦν ἐκ τῶν δένδρων, νὰ πίπτουν εἰς χρυστῆν βροχὴν, νὰ ἀνορθοῦνται εἰς δράγματα κυανᾶ, ἢ νὰ ἐκτυλίσσωνται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐν εἶδει ἀνοδοδέσμης λαμπροῦ πυροτεχνήματος. Ὁ ἡμέτερος περιηγητὴς ἀκίνητος εἰς τὴν θέαν τοσοῦτων θαυμασίων, ἐνόμιζε τὴν ἑαυτὸν του μετακομισθέντα εἰς τόπον μυθώδη καὶ ἐφοβείτο νὰ προσεγγίσῃ τὴν μαγευτικὴν ταύτην ἀκτὴν, ἐπισκεφθεῖσαν μόνον ὑπὸ τῶν ἡρώων τοῦ Τάσου ἔνθα αἱ ἡδοναὶ τοῦ ἔρωτος ἐπέφερον τὴν λήθην τῶν θελγέτρων τῆς πατρίδος. Πλὴν οἱ κωπηλάται διεσκέδασαν μετ' οὐ πολὺ τὴν αὐταπάτην ταύτην, λέγοντες ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀνενοῦντο καθ' ἑκάστην νύκτα εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ ὅτι προήρχοντο ὑπὸ πτερωτῶν ἐντόμων, ἅτινα ἡ φύσις εὐηρεστήθη νὰ περιβάλῃ διὰ φωτός.

Οὐ μόνον τὰ φωταγωγικὰ ζωύφια παρέχουσι τὸ θέαμα τοῦτο εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ἀλλὰ πολλάκις βλέπομεν ἐκ τοῦ βίθους τῶν

ἐλατῶν αἵτινες περικυκλόνουν τὴν κορυφὴν τῶν Ἄλπεων· γὰρ ἐγείρονται φωσφορικά νέφη, ἅτινα διασχίζοντα τὴν ἀτμοσφαιραν πολλαπλασιάζονται ὡς οἱ σπινθήρες πυρκαϊᾶς. Οἱ σπινθήρες οὗτοι καλύπτουσι τὴν γῆνα καὶ φωτίζουν τὰς παγωμένας κορυφὰς τοῦ ὄρους, εἰς τὴν ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὰς οὐράνιον τόξον, οἱ ἀσταθεῖς κυματισμοὶ τοῦ ὁποίου γίνονται εἰς τὸ ἐπάπειρον.

Ὁ φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης ὑπῆρξε διὰ τοὺς φυσιοσκόπους ἀντικείμενον βαθείας μελέτης. Ποτὲ μὲν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ ἀπαστρόαπτε καθ' ἑλλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν ὡς ἀργυρὰ ὀθονὴ ἠλεκτριζομένη ἐν τῇ σκιᾷ, ποτὲ δὲ τὰ κύματα καριστώσι τὸ θέαμα φλεγομένης πεδιάδος ἐκ θείου καὶ ἐξ ἀσφάλτου. Ὁ Βερναρδίνος Σαί-Πιερ περιέγραψε τὰ ἀναρίθμητα ἐκεῖνα ἄστρα, ἅτινα φαίνονται ὡς γὰ ἀναδύουσι ἐκ τοῦ βύθους τῶν ὑδάτων· φυσιοδίφαι τινὲς διεπραγματεύθησαν μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῶν φλεγομένων ἐκεῖνων ὄγκων, οἵτινες κυλιόνται ὑπὸ τῶν κυμάτων ὡς ὑπερμεγέθεις ἐρυθραὶ σφαῖραι. Ὁ Κόκ, ὁ Λαβιλαρδιέρ καὶ ὁ Βάνκ παρετήρησαν φωτεινάς πυραμίδας, λαμπροὺς πυροτροβίλους, φλόγας ὑψουμένας ὡς μετέωρα ἐκ τῶν κυμάτων καὶ συγχεομένας ἐν τῷ ὀρίζοντι μετὰ τῆς ὑπαυγείας τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπεδόθησαν διαδοχικῶς εἰς τὸν ἀσφαλτον, τὸ φωσφόρον, τὸν ἠλεκτρισμόν· πλὴν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἰς παραδοξοτέρην· προέρχονται δηλαδὴ ἐξ ὀργανικῶν ὄντων, αἱ πολυπληθεῖς πατριαὶ τῶν ὁποίων πληροῦν τὰς ἀδύστους ἄλων τῶν θαλασσῶν, ἀπὸ τῶν πόλων μέχρι τοῦ ἰσημεριοῦ.

Ὁ Πέρων (*) ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις λεπτομερῶς περιέγραψε τὴν ποικιλίαν, τὰς ἐξεις, τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα καὶ τὸν χρωματισμόν τῶν ἐντόμων τούτων. Ποτὲ μὲν λαμβάνει τὰ χρώματα τῆς ποιήσεως, ὅπως παρκατήρησεν τὰ ἰστιοειδῆ ἐκεῖνα ζωῦρια ἅτινα ἐρωδιασμένα ὡς τὰ μονόξυλα μὲ διαφανεῖς ἰστίον κινουνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἔνθα βυθίζουσι ἀπείρους κυανᾶς κόπας· ποτὲ δὲ ἐκπλήττει τὴν φαντασίαν ἡμῶν δεικνύων τὰ διαφανῆ ἐκεῖνα ὡς τὸν κρυστάλλον θεροειδῆ, τὰ ὁποῖα διαλύοντα τὸ φῶς καὶ κινουντα τὰς κροσσώτας αὐτῶν μεμβράνας ὁμοιάζουν μὲ πρίσματα,

(*) Πλοῦς εἰς Αὐστραλίαν Σελ. 43, 44 καὶ 446.

ἔθνα ὁ ἥλιος ἀντανακλάται μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς μαρμαρυγῆς. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἐμφανίζονται ὡς νὰ ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ μυρίων κυματοειδῶν ἰρίδων, αἵτινες διασταυροῦνται καὶ πολλαπλασιάζονται εἰς πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν. Πλησίον αὐτῶν τὰ φυσιφόρα ἀναπτύσσουν ἐπὶ τῶν κυμάτων τοὺς ἐκ ρουβινίων καὶ ὀπαλλίων πυροπροβίλους αὐτῶν ὑποβατταζομένους ὑπὸ ἀερίων σφαιριδίων, ἐνῶ οἱ ἐνυδροπλευσταὶ ἀπλόουν τὰ διαφανῆ αὐτῶν μέλη ὁμοιάζοντα τὰ φύλλα τοῦ κισσοῦ. Εἰς τὰς ἡτύχους δονήσεις τῶν κυανῶν καὶ ροδινῶν αὐτῶν στελεχῶν θὰ ἐξελάβανέ τις αὐτοὺς ὡς στέφανον ἀνθέων, ὅστις ἀνακτύσσεται εἰς τὴν πνοὴν τῶν ζεφύρων. Ἐὰν ὅμως λεία τις ὑποπέσῃ εἰς τὴν παγίδα ταύτην, πάραυτα τὸ φυτὸν ἐμψυχούται, τὴν περιτυλίσσει, τὴν συλλαμβάνει, καὶ ἀναρίθμητοι γλῶσσαι ὄρμου, ἐκ τῶν τρυφερῶν τούτων φύλλων, ἅτινα χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ τοὺς προστατεύσουν. Τοιοῦτοτρόπως ζῶσιν οἱ γλαυκοὶ, τὰ πυρότρωμα, καὶ ἄλλα φωταγωγικὰ ζώοντα, τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα κεκοσμημένα τὴν ἡμέραν ὑπὸ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ἀναφλέγονται εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς νυκτός καὶ ἡ θάλασσα τεταραγμένη δὲν προσφέρει ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ θέαμα ἐκτεταμένης πυρκαϊᾶς. Διαρκουσῶν δὲ τῶν τερπνῶν νυκτῶν τοῦ θέρους, ὁπότεν τὰ πλοῖα ὀλισθίσινουν ἡσύχως ἐπὶ τῶν φώτεινῶν κυμάτων, ὁ ναύκληρος ἔντρομος παρατηρεῖ τὰς φλόγας, αἵτινες ἀναθρύουσι περὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεκτείνονται ὡς ἐκεῖναι τοῦ ἄδου εἰς τὰ κενὰ καὶ ἀπέραντα διαστήματα.

Ἀρχαῖός τις περιγητῆς περιέγραψεν εἰκόνα τοσοῦτον θελκτικὴν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν φωσφορικῶν τούτων λάμψεων, ὥστε δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ σκιαγραφῆσωμεν αὐτήν. Διηγῆται ὅτι εἶδεν εἰς τὰ παράλια τῆς Γουίνεας μαύρους λαοὺς οἵτινες πλανῶνται ἀδιακόπως εἰς τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης. Περὶ λύχνων ἀφὰς αἱ νεάνιδες συναθροίζονται καὶ ἀπέρχονται πρὸς ἀλιεῖαν. Βλέπει τις αὐτὰς εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης νὰ καλυμβῶσι, σχίζουσι δὲ ὀρμητικῶς τὰ κύματα νὰ διαγράψωσι μακροὺς αὐλακας φωτός. Ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσι καλάθια ψιθόπλεκτα κομφῶς περιπεπλεγμένα, καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν καλάμιον χρησιμεῖον ν' ἀποσπᾷ τὰ ὄστρακόδερμα καὶ νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς ἰχθύς. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, αἱ μὲν στέλλουσι ἐκ

τῶν φωσφόρων τῆς θαλάσσης, προχωροῦσι πρὸς τοὺς συζύγους των καὶ φέρουσιν ὑπερμεγέθεις ἀττακοὺς καὶ φοβεροὺς ρινοθάκτους, ἄλλαι δὲ χύνουσιν ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ἑαυτῶν κάνιστρα πλήρη ὄστρακοδέρμων καὶ λάμποντα ἐκ μυρίων λάμψεων. Πολλάκις τραγωδοῦσαι, σχηματίζουσι χοροὺς περὶ τῶν ἀγροτικῶν αὐτῶν καλυδῶν, αἱ δὲ φλόγες, αἵτινες τὰς περικυκλόνουσι, εἶνε ὁ μόνος στολισμὸς καὶ ἡ μόνη αὐτῶν ἐνδυμασία.

Οὕτω ἡ φύσις ἀνάπτει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νεροῦ πῦρ, τὸ ὁποῖον τὰ ὕδατα δὲν δύνανται νὰ σβύσουν : Τὸ φωσφορικὸν τοῦτο πῦρ διαλάμπει πλὴν δὲν θερμαίνει, ἐκτείνεται ἀλλὰ δὲν καταστρέφει, φθείρεται δὲ ἄνευ ἐλλείψεως τροφῆς. Αὕτη χορηγεῖ τὴν ζωὴν εἰς τὸ φῶς, καθὼς τὴν χορηγεῖ εἰς τὴν ἀργίλλον, ἡ δὲ ἀπειδία αὐτῆς εἶνε μεγίστη, καθότι κοσμεῖ διὰ τῶν λαμπροτέρων ἀκτίνων τὰ ἐντελῆ σώματα ποταπῶν ἐντόμων. Τὰ ἔντομα ταῦτα ἐξερχόμενα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς δὲν ἐγκατελείφθησαν ἀπεναντίας φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἐξήντηλσε δι' αὐτὰ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς θείας διανοίας. Οὕτω λ.χ. αἱ σηπταὶ ὅπως σωθοῦν ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τῶν ἐχθρῶν των βυθίζονται εἰς τὰ κύματα μαύρης μελάνης, τὴν ὁποίαν ἐκχέουσι περὶ αὐτῶν, ἐνῶ αἱ μέδουσαι διὰ στιγματίας συγχωνεύσεως διαλύονται, καθὼς τὸ κύμα ὑπερ τὰς περικυκλόνει, εἰς διαφανές ρευστόν, μόλις δὲ γείνουσι ἄρατοι, ἐνεργοῦν, κινουῦνται, προσβάλλουσι τὴν λείαν των καὶ αἰφνιδίως ἀναφαίνονται ὡς τόσοι πεπυρωμένοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἐκοσμίως ἀνάπτουσι ἢ σβύνονται. Μολονότι τὸ τῶν μυῶν αὐτῶν σύστημα εἶνε ἄγνωστον, ἡ δὲ ἔδρα τῆς ἀναπνοῆς των δὲν ἀνεκαλύφθη εἰσέτι, ἐκτελοῦν ἐν τούτοις ταχεῖς ἐλιγμούς καὶ προσβάλλουσι ἰχθεῖς, ὁ ἐλάχιστος τῶν ὁποίων εὐκόλως θὰ ἐφόνευεν αὐτὰς ἄνευ τῆς διαφωρίας καὶ ρευστότητος ταύτης.

Ἐνώπιον τῶν φαινομένων τούτων πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀμάθειαν, ἢ νὰ σχηματίσωμεν σύστημα τι ὕπερ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἀγνοίας ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δύναται πολλάκις νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ φύσις ἔκαμε χρῆσιν τοῦ πυρός, ὅπως στολίσῃ τὰ ποιήματα αὐτῆς· διένειμεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὰ ὕδατα, καὶ εἶνε παντοῦ ἀνεξήντηλος πηγὴ γονιμότητος καὶ ἀφθονίας. Πρὸ πάντων τὸ ἀνέ-

θεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μόνος δύναται νὰ τὸ δια-
τηρήσῃ καὶ νὰ τὸ διαδώσῃ. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο τὸν κατέστησε βα-
σιλέα τῆν γῆς καὶ κάτοικον ὅλων τῶν μερῶν. Τὸ πῦρ χρησιμεύει
εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ. Αὐτὸ περιχρυσώνει τὰ
σπαρτὰ καὶ προπαρασκευάζει τὴν τροφήν μας· ἀνηρτημένον δὲ εἰς
τοὺς θόλους τῶν δωματίων μας φωτίζει τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν συνα-
ναστροφάς. Πλὴν ὁ ἄνθρωπος ἀπηυδισμένος ἐκ τοιούτων εὐεργε-
σιῶν, ἠθέλησε νὰ διαδηλώσῃ τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ διὰ τῆς
καταστροφῆς καὶ νὰ γείνη, ὡς ὁ Ζεὺς τοῦ μύθου, κύριος τοῦ κε-
ρανοῦ πρὸς ζημίαν τῶν ὁμοίων του. Τὸ πῦρ ἐξῆλθε μετὰ τῆς ζωῆς
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ, νῦν δὲ ἐκτινάσσεται
ἀπὸ τὰς ἰδικάς μας φέρων τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφήν. Ἡ
ἀρχὴ τῆς τρομερᾶς ἡμῶν ἐξουσίας συνίσταται εἰς ὀλίγον νίτρον
remeιγμένον μετὰ ἀνθράκων. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης
ἐπέχει σημαντικὴν θέσιν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς
ἱστορίας. Ὑπῆρξεν ὠφέλιμος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ ἀπήλ-
λαξεν ἐκ τῶν καταχρήσεων τῆς ὑλικῆς βίας. Ἐφόρευσε τὸν φρου-
δαλισμὸν καὶ μετεβίβασε βαθμηδὸν τὴν ἰσχύν εἰς τὴν διάνοιαν·
δυστυχῶς ὅμως ἐξωστράκισεν ἐκ τῆς γῆς τὰ ἀρχαῖα ἀρετὰς καὶ
τὸ ἑποπτικὸν θάρρος, ὅπερ εἶχε πληρῶσει τὴν γῆν ἡρώων τε καὶ
ἡμιθέων.

Νεκροταφεῖα ἢ κοιμητήρια

Οἱ Γάλλοι τὰ νεκροταφεῖα καλοῦσι cimetières ἐκ τῆς ἡ-
μετέρας λέξεως κοιμητήριον, ἥτις καὶ χριστιανικώτερα καὶ
εἰκονικώτερα εἶνε. Λέγει δὲ που καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος·
«Διὰ τοῦτο καὶ . . . κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ
τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶν-
ται καὶ καθεύδουσι.»

Ἡ χρῆσις τῶν κοιμητηρίων δὲν εἶνε ἀρχαιοτάτη. Παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις Ἑλλῆσιν οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο συνήθως ἐκτὸς τῆς πόλεως,
διότι ἐπίστευον, ὅτι ὁ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐνταφιασμὸς ἐμίαινε τοὺς
ζῶντας. Οἱ ἐν Ἀθήναις γαιοκτῆμονες ἐνεταφιάζοντο συνήθως εἰς τὰ

κτήματα αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντῶμεν τάφους ἐν ἀγροῖς. Συχνότατα ὅμως οἱ τάφοι ἰδρύνοντο παρὰ ταῖς ὁδοῖς καὶ πλησίον τῶν πυλώνων τῆς πόλεως· π. χ. ὁ τάφος τοῦ Θουκυδίδου ἦτο πλησίον τῶν Μελιτιδῶν πυλῶν. Οἱ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ἐκηδεύοντο ἐν Ἀθήναις δημοσίαις δαπάναις εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικὸν παρὰ τῇ ὁδῷ τῆ φερουτῆ εἰς Ἀναδημίαν. Οἱ τάφοι ὠνομάζοντο καὶ θῆκαι, μνήματα, μνημεῖα, σήματα, καὶ θεωροῦντο ὡς ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία, ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐνταφιοζομένων. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁμοίως οἱ τάφοι ἰδρύνοντο ἄλλοτε εἰς τὰς ἐξοχὰς ἢ παρὰ ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἄλλοτε εἰς κῆπον ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀποθανόντα ἢ ἀγορασθέντα διὰ τοῦτο. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς εἰς τὰς κατακόμβας· κατὰ δὲ τὸν τρίτον αἰῶνα καθιερώθησαν πρὸς τοῦτο γῆπεδα χωριστὰ κείμενα πλησίον τῶν ἐκκλησιῶν. Βραδύτερον ἐχορηγήθη εἰς τινὰς τὸ προνόμιον τοῦ νὰ θάπτονται ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔθιμον γενικευθὲν μετὰ ταῦτα, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἐξέλιπεν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὰ λοιπὰς πόλεις τῆς Γαλλίας, διὰ λόγους ὑγιείας.

Κατὰ τοὺς γαλλικοὺς νόμους ὅθεν οἱ νεκροὶ πρέπει νὰ θάπτονται μόνον εἰς τὰ νεκροταφεῖα, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιοματικῶν, οἵτινες θάπτονται εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι ἀδεία τῆς κυβερνήσεως θάπτονται εἰς τὰ κτήματά των.

Τὸ 15 ἄρθρον τοῦ ψηφίσματος τῆς 23 τοῦ μηνὸς prairial (χλοηφόρος) ἔτος 12ον δὲν ἐπιτρέπει ἄλλην ὑποδαίρεσιν ἐν τοῖς νεκροταφεῖοις εἰμὴ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τῆς διακροῆς τῶν θρησκευτῶν. Αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ δύνανται, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου καὶ τὰς διαθέσεις τῶν κατοίκων, νὰ ἀφιερῶσιν ἰδιαίτερον μέρος τοῦ καινοῦ νεκροταφείου πρὸς ταφὴν τῶν μὴ ἀνηκόντων τῇ καθολικῇ θρησκείᾳ καὶ τῶν ἀβαπτίστων παιδίων, τοῦ ἀποχωρισμοῦ τούτου οὐκ ἔχοντος κατὰ βάθος οὐδὲν τὸ ὑβριστικὸν καὶ προσβλητικὸν δι' ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους ἀποθλέπει. Ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκτανθῆ εἰς ἄλλην ταξιν προσώπων, οἷον εἰς τοὺς αὐτοκτόνους καὶ εἰς τοὺς μονομάχους.

Τὰ νεκροταφεῖα δὲν πρέπει νὰ ἰδρύνονται ἐν τῇ περιβάλλῃ τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ὅταν πρόκηται κοινότης τις ἢ νὰ ἰδρῦσθαι

νεκροταφείον ἢ νὰ μεταφέρῃ ἀλλαχοῦ τὸ ὑπάρχον, προηγούνται αὐστηραί ἐξετάσεις, καθ' ἃς οἱ γείτονες κτηματῖαι τοῦ προσδιορισθέντος γηπέδου δύνανται νὰ παρουσιάσωσι τὰς παρατηρήσεις των καὶ νὰ ἀπευθύνωσι τὰς ἀξιώσεις των εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ γνωμοδοτήσῃ, καὶ εἰς τὸν νομάρχην, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει τὴν θέσιν τοῦ νέου νεκροταφείου, ὕπερ δὲν δύνανται νὰ ἰδρυθῇ εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν 35—40 μέτρων τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ἄν ἡ ἀπόστασις αὕτη δὲν φυλαχθῇ, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἰδιοκτῆται δύνανται νὰ ἀναφερθῶσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νομάρχου. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς καὶ ἡ ὄρυξις φρέατος τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν 100 μέτρων ἀπὸ τοῦ νέου νεκροταφείου, καὶ ἀπαιτεῖται ἄδεια διὰ νὰ ἀυξηθῶσιν ἢ νὰ ἐπισκευασθῶσι τὰ κτίρια τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν ζώνην ταύτην· τὰ ὑπάρχοντα φρέατα δύνανται νὰ χωσθῶσι μετὰ ἐξετάσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν πραγματογνωμόνων κατ' αἴτησιν τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας καὶ ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου. Οἱ διάφοροι οὔτοι περιορισμοί, ἐπιβαλλόμενοι εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας χάριν τῆς κοινῆς ὑγείας, δὲν συνοδεύονται ὑπ' οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ὑφίστανται τούτους.

Τὰ νεκροταφεῖα εἶνε ἰδιοκτησία τῶν κοινοτήτων. Ὅταν νεκροταφείον τι ἐγκαταλειφθῇ μένει κεκλεισμένον, καὶ οὐδεὶς δύνανται οὐδεμίαν χρῆσιν αὐτοῦ νὰ κάμῃ ἐπὶ πέντε ἔτη μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων τὸ γηπέδον δύνανται νὰ ἐκμισθωθῇ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ ἐκμισθωτῆς δύνανται μόνον νὰ σπείρῃ καὶ νὰ φυτεύσῃ ἐν αὐτῷ· τῷ ἀπαγορεύεται δὲ πᾶσα ἀνασκαφὴ ἢ θεμελιώσις νέων κτηρίων μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Οἱ νεκροθάπται ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπαγούρησιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς.

Σιθηρίας καταρράκται.

Ἡ Σιθηρία ἔχει σχῆμα μεγάλου ὄροπεδίου, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Κίνας καταβαίνει πρὸς τὸν παγετώδη ὠκεανόν· διὸ πάντες οἱ ποταμοὶ αὐτῆς ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄρκτον. Καὶ ἐν γένει μὲν τὸ ρεῦμα κυλίεται ἀργόν· ἐπειδὴ ὁμοῦ

κατά τινα μέρη ἢ κλίσεις τοῦ ἐδάφους εἶνε μεγάλη καὶ ἀπότομος, τὰ ὕδατα ταράσσονται, ἢ ταχύτης τοῦ ρεύματος αὐξάνει, τὰ κύματα ἀνυψοῦνται καὶ ἡ βοή αὐτῶν διαδίδεται πολὺ μακρὰν.

Ὅταν διαπλέων τις ἐπὶ λέμβου ἓνα τῶν ποταμῶν τούτων φθάσῃ εἰς μέρος ὅπου σχηματίζεται καταρράκτης, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀνησυχίας βλέπων μάλιστα τὰς προετοιμασίας τῶν κωπηλατῶν. Καὶ ὅταν τῆς λέμβου πλησιαζούσης εἰς τὸν καταρράκτην ἢ ταραχὴ τοῦ ὕδατος γίνεται τρομερωτέρα καὶ ἀφρίζουσι τὰ κύματα, ἢ ἀνησυχία τοῦ ὄδοιπόρου κορυφούται. Τότε ὁ πηδάλιουχῶν κυβερνήτης ἀνακράζει στενωρεῖα τῇ φωνῇ· « Καθῆσατε ! » Ἐνῶ δὲ οἱ κωπηλάται σύρουσιν ἐντὸς τῆς λέμβου τὰς κώπας, τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἀντηχεῖ· « Προσευχηθῆτε ! » Τοῦτο ἀκούοντες κλίνουν πάντες γόνυ ἐνώπιον εἰκόνας, ὃ δὲ ναυαγωγὸς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὴν προσευχὴν. Μετ' αὐτὴν οἱ ἐρέται ἀναλαμβάνουσι τὰς κώπας καὶ δοθέντος τοῦ προστάγματος· « Μὲ ὄλην σας τὴν δύναμιν ! » κωπηλατοῦσιν ἀνεκδότως. Ἀγωνία ἀκατανίκητος κυριεῖει τοὺς πάντας καθὼς πλησιάζουσιν εἰς τὸν καταρράκτην. Ὁ ναυαγωγὸς κάθηται εἰς τὴν πῶραν κρατῶν λευκὸν μανδύλιον συνεστραμμένον ὡς σχοινίον, δι' οὗ μεταδίδει τὰ προστάγματα, διότι ἡ φωνὴ δὲν ἀκούεται μεταξὺ τῆς τόσης βοῆς. Τέσσαρες ναῦται διαχειρίζονται τοὺς οἰάκας προσέχοντες εἰς τὰ προστάγματα· ἐὰν δὲ ἡ διάβασις καταστῇ πλέον ἐπικίνδυνος, δύο ἕτεροι συντελοῦσι διὰ κώπης εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοιαρίου, οὗ τινος ἢ πῶρα ἀνάγκη πᾶσα νὰ παρακολουθῇ ἀκριβῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος, διότι ἄλλως καταποντίζεται.

Τὸν Ἰούνιον κατέβαινον τὸν Ἰενισένην μεγάλῃς μὲν λέμβου ἐπιβαίνων, ἀθλίᾳ ὅμως κατασκευῆς· διὸ καὶ ἡ ἀνησυχία μου ἦτο διπλασία. Ὅτε μετὰ γαλήνιον διάπλουον ἡμερῶν τινῶν ἤσθάνθημεν τὸ πρῶτον κύμα, αἱ κώπαι ἀπεσύρθησαν καὶ τὸ σκάφος ἤρχισε νὰ κυμαίνεται. Ἡ ταχύτης τοῦ ρεύματος ἤξεναν ἀδιακόπως, καὶ τῶν κυμάτων ὁ πάταγος κατέστη φοβερός· Φοβικὴ κατέλαβε πάντας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους διέσθημεν. τὰ ὕδατα δὲν ἐβόϊζον πλέον, καὶ ὁ ναυαγωγὸς καταβάς ἀπὸ τῆς πῶρας ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ εἶπε περιχαρῆς· « Σᾶς συγχαίρω. » Καὶ πάντες ἀνεκράξαν· « Εὐλογητὸς ὁ Θεός ! » Ἐπευφημῖαι δὲ διεδέχθησαν πάραυτα τὴν ἐπικρατήσαν βαθεῖαν σιωπὴν.

Ἡ χαρὰ τῶν ναυτῶν ἦτο φυσικωτάτη· διότι ἡ κατάβασις ὑπὸ τὴν ἀψίδα οὕτως εἶπειν ἐκείνῃ, μεταξύ δύο καθέτων βράχων, εἰς τὸ στενὸν τῶν ὀπίων βραθηροῦται τὸ ὕδωρ καὶ σὲ παρασύρει ταχύτερον καὶ ἔπου ἀφηνιῶντος, εἶνε βεβαίως ὁ μέγιστος τῶν κινδύνων· Ἐὰν ὅμως ἡ λέμβος δὲν εἶνε ἠναγκασμένη νὰ διαβῇ μεταξύ πολλῶν ὑφάλων, τὸ δὲ μέρος εἶνε βαθύ, ἡ διάβασις δὲν θεωρεῖται πολλὰ κινδυνώδης.

Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἐνῶ ἐπλησιάζομεν εἰς Παδούν, ἦτοι τὸν τρομερῶτερον τῶν καταρακτῶν, πολιόθριξ τις γέρων, τὸ ἐπάγγελμα ναυαγωγός, ἦλθεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ προέτρεψεν ἡμᾶς νὰ περιμείνωμεν εὐκραέστερον ἄνεμον καὶ καιρὸν πλεόν ἤτυχον ἵνα ἐπιχειρήσωμεν τὴν κατάβασιν, τόσῳ μᾶλλον δύσκολον, ὅσῳ ἔπρεπε νὰ διαβῶμεν μεταξύ δύο βράχων κειμένων οὐχὶ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων· Ἐρρίψαμεν λοιπὸν τὴν ἄγκυραν· Ἐγὼ δὲ ἀποβάς εἰς μικρὰν νῆστον γλωρωτάτην, ἔστησα τὴν σκηνήν μου· Ἡ φύσις ἦτο λαμπρά, καὶ τὴν βαθεῖαν σιωπὴν διέκοπτον ὄφεις πολύστικτοι, οἷζινες φοθηθέντες τὴν παρουσίαν μου ἔφευγον ἔρποντες μεταξύ τῶν ξηρῶν φύλλων τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου. Μεταξὺ τῆς ἡρεμίας καὶ ἐρημίας ἐκείνης ὁ νοῦς μου μὲ ἀνενηύμισε τὴν πατρίδα μου, καὶ τοὺς προσφιλεῖς μοι οἰκείους· Ἡ καρδία μου κατεθλίβη διὰ τὸν χωρισμὸν· τὴν λύπην ὅμως αὐτῆς ἔμετρίαζον ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ γαλήνη τῆς φύσεως, ἥτις ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ.

Ἐπανελθὼν δὲ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ πλοῖον ἔμαθον ὅτι ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ναυαγωγός ἀπεφάσισαν νὰ διαβῶμεν τὸν καταρράκτην· ἐγὼ δὲ καταβάς εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου διευθέτησα τὰ ἐργαλεῖά μου, καὶ ἀπέθεσα εἰς μὲν τὸ θυλάκιόν μου βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, εἰς δὲ τὴν ζώνην ἐγχειρίδιον, ὅπως μοὶ χρησιμεύσωσιν ἐν περιπτώσει ναυαγίου.

Ἡ ἄγκυρα ἀνειλκύσθη καὶ ἐκινήθη τὸ σκάφος· Ὁ πολιόθριξ ναυαγωγός ἰστάμενος ἀκίνητος παρὰ τὴν πρῶραν καὶ κρατούμενος ἀπὸ σχοινίου ἵνα μὴ πέσῃ εἶχεν εἰς τὴν δεξιὰν χειρόμακτρον ὅπως μεταδίδη διὰ σημείων τὰ προστάγματα· Ἄλιεύς δὲ τις χρησιμεύων αὐτῷ ἀντὶ βοηθοῦ, ποτὲ μὲν ἀνερριχᾶτο εἰς ὑψηλὸν μέρος ἵνα κατα-

σκοπεύση τὰ πρὸς ἡμῶν, ποτὲ δὲ συνέτρεχε τὸν πηθαλιούχον· τὸ δὲ πλήρωμα προσήχετο.

Σιωπηλοὶ προσεκτικοί, τὸν νοῦν ἔχοντες ἀκουσίως εἰς τὴν τύχην ἐκείνων, οἵτινες εὔρον ἐκεῖ καὶ θάνατον καὶ μνημαῖα κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ἐφερόμεθα πρὸς τὸν καταρράκτην. Ἐπλέομεν ἤδη μεταξὺ τοῦ ἀφροῦ, καὶ τὸ σκάφος ἐβυθίζετο καὶ ἀνυψούτο ἀλληλοδιαδόχως. Τὴν ὥραν ἐκείνην αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχρῶσιζον τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ συγχρόνως ἀνέβαιναν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἢ σελήνην.

Μετὰ μικρὸν ἢ τρόπισ τοῦ πλοίου προσετρίβη εἰς τοὺς χάλικας τοῦ χειμάρρου, καὶ αἴφνης, μεταξὺ τῆς τόσης ταχύτητος, ἐμείναμεν ἀκίνητοι. Ὁ τρόμος πάντων ὑπῆρξε μέγας· τὰ κύματα ὀρμώντα συνωθοῦντο ἀλλεπάλληλα εἰς τὸ σκάφος, τὸ ὁποῖον ἀκίνητον ἐκώλυε τὴν διάβασιν αὐτῶν. Ἐντοσοῦτα ὁ κυβερνήτης ἀνέκραξε· «Κωπηλατεῖτε, κωπηλατεῖτε μὲ ὄλην σας τὴν δύναμιν!» Αἱ κῶπαι ἐμάστιζον τὰ ὕδατα, ἐνῶ τὸ ρεῦμα ὑπεβόηθει ἡμᾶς. Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐστάθημεν. Διὰ νέων μόχθων καὶ νέων ἀγώνων καταωρθάσαμεν ἐπὶ τέλους νὰ περάσωμεν τὰ στενά· ἢ ταχύτης τοῦ σκάφους ἦτο ἀπερίγραπτος. Δυστυχῶς ὅμως ἕρις ἔπεσε μεταξὺ τοῦ κατὰ τὴν πρῶραν ναυαγοῦ καὶ τοῦ περὶ τὴν πρύμναν ἀλιέως κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν· ὁ μὲν ἤθελε νὰ στραφῶμεν πρὸς δεξιάν, ὁ δὲ πρὸς ἀριστεράν. Ἐπὶ τέλους ὁ ἕτερος αὐτῶν ὑπερίσχυσε, καὶ μετ' ὀλίγον διήλθομεν μεταξὺ δύο μαύρων καὶ τρομερῶν σκοπέλων, ὅτε παρῆλθε καὶ ὁ κίνδυνος. Ὁ πολιόθριξ ναυαγωγὸς κατέβη ἀπὸ τῆς πρῶρας, ἀπέμαξε τὰ δάκρυα αὐτοῦ, καὶ τὸ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον ἀνέλαθε τὸ πρῶτον ἐρύθημα. Ἡ φράσις «Εὐλογητὸς ὁ Θεός!» ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειλέων παντὸς τοῦ πληρώματος, καὶ πάντες συνέχαιρον ἀλλήλοις. Ἐγὼ δὲ ἔδωκα πρὸς αὐτοὺς ποτήριον ρακίου, δέκα δὲ ρούθλια πρὸς τοὺς δύο ναυαγωγούς καὶ πέντε πρὸς τοὺς ναύτας.

Μετὰ ταῦτα διαβάντες τὸν διεξοδικώτερον μὲν, ἀλλ' ἤττον ἐπικίνδυνον τῶν καταρρακτῶν, τὸν τοῦ Σέλο Κέσεμι, ἐπεσκέφθημεν τὴν ὁμώνυμο, πόλιν.

Πρὸς τὴν Σύνταξιν τοῦ Περιοδικοῦ ὁ Μέντωρ.

Ἐκ τῶν πολλῶν διατριβῶν τοῦ Μέντορος, τὰς ὁποίας εὐχαρίστως ἀνέγνων, μία ἦτο καὶ ἡ περὶ συνεταιρισμοῦ, ἥτις, διὰ τὰς ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἰδέας ταύτης πολλὰς καὶ ποικίλας προσδοκωμένας πρακτικὰς ὑπερλείας εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν, μὲ κατηγοήτησεν. Βίμαι δὲ πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ἡ περὶ συνεταιρισμοῦ ἐθνωφελεστάτη αὕτη ἰδέα, συχνὰ καὶ ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις ἐκτιθεμένη, δὲν δύναται ἢ νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Συγχωρήσατέ μοι δὲ νὰ ἐκφέρω καὶ ἐγὼ ἰδέαν τινα περὶ συνεταιρισμοῦ, τὴν ὁποίαν, εἰ ἂν θεωρῆτε κατὰ τι ὑπέλιμον, δύνασθε νὰ καταχωρίσητε ἐν τῷ περικοπιδάσῳ Μέντορι.

Τὸ ἀπό τιнос ἰδρυθὲν ἐθνικὸν ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον κατέστι τὸ ἀγλαΐσμα τῆς Σμυρναϊκῆς Κοινωνίας· διὰ νὰ κατασταθῇ ὅμως καὶ πραγματικῶς τοιοῦτον, ὁποῖον αἱ ἀνάγκαι τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἀπαιτοῦσι, καὶ νὰ ἀποφέρῃ τοὺς παρὰ πάντων προσδοκωμένους καρπούς, χρεῖα πόρων καὶ πόρων μεγάλων. Καὶ οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ πρὸς τὰ καλὰ ἐξειδιασμένους ζῆλος τῶν Σμυρναίων προΐοντος τοῦ χρόνου θὰ χορηγήσῃ τοὺς ἀναλόγους πόρους, πάντοτε ὅμως διὰ τῆς φλεβοτομίας τοῦ βαλαντίου ἐνὸς ἐκάστου φιλανθρωποῦ πολίτου. Ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι διὰ συνεταιρισμοῦ τινὸς μεταξὺ τῶν ἐμπόρων πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως καὶ ἐν γένει παντὸς καὶ μετρίου εὐποροῦντος Σμυρναίου δύναται νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸ ἀριστάτονον ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον πόρος οὐκ εὐκαταφρόνητος καὶ τὸ οὐσιωδέστερον χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῇ τὸ πολυειδῶς καὶ συχνὰ ἐπιβαρυνόμενον βαλάντιον τῶν Σμυρναίων. Ἐξηγοῦμαι.

Παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις, παρατηρεῖ σήματα διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν ἐπὶ οἰκιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων οἰκοδομῶν. Ὡς δὲ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἢ τῶν ὀνομασιῶν αὐτῶν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, σχεδὸν ἅπασαι εἰσὶ διωργανισμέναι ὑπὸ κεφαλαιούχων Εὐρωπαίων· ἐπειδὴ δὲ Εὐρωπαῖοι διακινδυνεύουσι τὰ κεφάλαιά των, Εὐρωπαῖοι ἀπολαμβάνουσι καὶ τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως κέρδη. Διατί ὅμως, ἐνῶν κατὰ τὴν παροιμίαν διψᾷ ἡ αὐλή μας, νὰ γίνωμεν τὸ νερὸν ἕξω; ἂν ὑπάρχει ἄρα γε τρόπος ὥστε τὰ κέρδη

αὐτὰ νὰ ὀρισθῶσι πρὸς ὄφελος τοῦ Ὀρφανοτροφείου ; ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι εἶνε δυνατὸν καὶ εὐκόλοι. Ἐὰν συστηθῆ ἄσφαλιστικὴ ἑταιρεία διὰ μετοχῶν π. χ. πεντακισχιλίων πρὸς 40 λ. τ. ἐκάστη μετοχῆ. θὰ ἔχωμεν 50 χιλ. λιρῶν κεφάλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ ἀσφαλίζωμεν ὅχι μόνον διαφόρους οἰκοδομὰς ἀλλὰ καὶ πλοῖα καὶ εἶτι ἄλλο. Τὸ χρηματικὸν ὅμως τοῦτο κεφάλαιον πόθεν θέλει προμηθευθῆ ; Ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Σμύρνης διαφόρων τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων· οὐχὶ ὅμως εἰς πραγματικὰ χρήματα ἀλλ' εἰς χροαστικά γραμμᾶτια ἄτοκα (μπόνα), τὰ ὁποῖα θέλουσι κατατεθῆ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἑταιρίας ἀντὶ πραγματικῶν χρημάτων. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἑταιρία ἐξησφάλιτεν οἰκοδομὰς καὶ ἄλλα 50 χιλ. λιρῶν, πρὸς 1 0)0, θέλει ἔχει κέρδος 500 λιρ. κατ' ἔτος. Ἀλλὰ τὸ κέρδος αὐτὸ εἶνε βέβαιον καὶ ὀλόκληρον πρὸς ὄφελος τοῦ Ὀρφανοτροφείου ; Ὅχι· ἐξ αὐτοῦ θὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐξοδὰ τινα· οἷον μισθὸς τοῦ διευθύνοντος τὴν ἑταιρίαν καὶ εἶτι τοιοῦτο. Προστίθεται δὲ τὸ κέρδος ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν δυστυχημάτων τὰ ὁποῖα ἤθελον συμβῆ εἰς τὰ ἀσφαλισθέντα κτίρια ἢ πλοῖα· πιστεύομεν ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελον συμβῆ τόσα δυστυχήματα, ὥστε ν' ἀπορροφηθῆ ὀλόκληρον τὸ κέρδος. Πι θ α ν ὀ ν ἐ ν τ ο ὑ τ ο ι σ ν' ἀ π ο ρ ρ ο φ η θ ῆ καὶ νὰ πα ρ ο υ σ ι α σ θ ῆ καὶ ἔ λ λ ε ι μ μ α, δύναται ν' ἀντικρούση τις. Ἐνδεχόμενον καὶ τοῦτο. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ μέτοχοι ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλωσιν ἕκαστος τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος τοῦ ἔλλειμματος κατὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν τὰς ὁποίας ἔχει· τοῦτο ὅμως προσωρινῶς μέχρι οὗ τὰ κέρδη καλύψωσι τὸ ἔλλειμμα, ὅποτε ὁ διευθύνων τὴν ἑταιρίαν θέλει ἐπιστρέφει εἰς ἕκαστον μέτοχον ὀλόκληρον ἢ τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἐκάστην μετοχὴν κέρδος μέχρι οὗ ἀποπληρωθῆ τὸ καταβληθὲν ὑπ' ἐκάστου μετόχου ποσόν· π. χ. ἡ ἑταιρία ὑπέστη ζημίας ἀνωτέρας τῶν κερδῶν κατὰ 4000 λ.; θέλει ἀναλογησεῖ μία λίρα ἀνὰ 5 μετοχάς, ὅ ἐστὶ ἐν μετζίτιον ἀνὰ ἐκάστην μετοχὴν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ἕκαστος τῶν μετόχων θὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τόσα μετζήτια ὅσας μετοχὰς ἔχει· ὅχι ὅμως διὰ παντὸς ἀλλὰ μέχρι οὗ τὸ ἔλλειμμα τοῦτο καλυφθῆ ὑπὸ τῶν κερδῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἐ-

ταιρία θὰ ἐξασφαλίζῃ κατὰ τοῦ πυρός, ἀνάγκη ἀντλιῶν, πελέκων, καὶ ἄλλων πυροσβεστικῶν ὀργάνων. Τοιαῦτα ἔχουσι πολλὰ αἱ ἐκκλησιαί καὶ τὸ νοσοκομεῖον· δύναται δὲ ἡ ἐταιρία νὰ προμηθευθῇ, ἂν κριθῇ ἀναγκαῖον, δι' ἐκουσίας τινὸς συνδρομῆς ἐφ' ἅπαξ γενησομένης. Ἄλλὰ θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην καὶ πυροσβεστῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἄνθος τῶν νέων θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ συστήσῃ λόχον πυροσβεστῶν ὅστις θὰ διακρίνεται μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων πυροσβεστῶν καὶ ὅστις θὰ παρέχῃ τὰ καλλίτερα ἐχέγγυα τῇ ἐταιρίᾳ. Τοιαύτης δὲ διὰ συνεταιρισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας συστάσης καὶ ἀνατεθείσης τῆς διευθύνειως εἰς συμβούλιον ἐξ ἀνδρῶν διακρινομένων διὰ τὴν ἰκανότητά καὶ τὸν ζῆλον αὐτῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἕκαστος θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ προτιμήσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρείαν ὡς καὶ πολλοὶ μὴ ἀσφαλίσαντες ἄχρι τοῦδε τὰς οἰκίας καὶ ἄλλας οἰκοδομάς, χάριν τοῦ φιλανθρώπου σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει ἡ ἐταιρεία, θέλουσιν σπεύσει νὰ ἀσφαλίσωσιν αὐτάς. Διὰ νὰ χαίρῃ δὲ τὰ πιστὰ ἡ ἐταιρεία, ὥστε τὰ γραμμάτια νὰ θεωρῶνται ὡς πραγματικὰ χρήματα, — ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἐγγραφησομένους πιθανόν τινες νὰ περιέλθωσιν εἰς πτωχείαν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται ν' ἀποτίσωσιν τὸ ποσὸν ὅπερ τυχόν θέλει ἐπιβαρύνει τὰς ἀναλογούσας αὐτοῖς μετοχὰς — εἶνε ἄφροντον ὥστε νὰ ᾔνε ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐταιρείας ἄλληλέγγυα. Τοιοῦτοτρόπως τὰ μὲν ἰδανικὰ κεφάλαια τῆς ἐταιρείας θὰ θεωρῶνται ὡς πραγματικά, ἡ δὲ ἐταιρεία θὰ ἀποφέρῃ κέρδος μικρὸν ἴσως κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου μέγα ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου ἄνευ πραγματικῆς ζημίας τῶν μετόχων. Ὁ δὲ πατὴρ τῶν ὀρφανῶν θέλει εὐλογεῖ τὰ ἔργα τῶν συντελούντων πρὸς περιθαλψίν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν πλασμάτων. Δίδοντες οὕτω νύξιν τῆς τοιαύτης ἐταιρείας, ἀφίνομεν εἰς ἄλλους ἰκανωτέρους καὶ εἰδικωτέρους περὶ τὰ τοιαῦτα νὰ διασαφηνίσωσι καὶ ἐκθέσωσι κάλλιον ἢ μοῦ τὸν κατὰλληλότερον τρόπον τῆς ταχυτέρας καὶ ἀσφαλεστερας ἐπιτυχίας τοῦ τοιοῦτου συνεταιρισμοῦ.

Ἐπευχόμενος δὲ τὰ βέλτιστα τῶ ἀξιολόγῳ ὑμῶν περιδικῶ, παρακαλῶ ὅπως δέξησθε τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπόληψέως μου.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν Σας!

Ἡ ἄργιλος.

Ἡ ἄργιλος (κοινῶς ἀσπρόχωμα, ἐκ τοῦ ἀργός=λευκός) εἶνε γῆ παχεῖα, ἀπαλὴ καὶ εὐήλατος, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται ἀργεῖα παντοειδῆ, καὶ ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς γεωργησίμου γῆς.

Αἱ ἀργιλώδεις γαῖαι, δηλ. εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει 80 τοῖς 100 ἄργιλος, συνιστῶσι τὰς ὑπὸ τῶν γεωργῶν καλουμένας *δυνατὰς γαῖας*. Ἡ ἄργιλος διακρίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς: εἶνε ξηρά, ἀπορροφᾷ εὐκόλως τὴν ὑγρασίαν, προσκολλᾶται δυνατὰ εἰς τὴν γλῶτταν ὅταν δὲ περιέχῃ ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα νεροῦ, γίνεται κολλώδης καὶ γλίσχρα, καὶ τότε δυνάμεθα νὰ τὴν ζυμώσωμεν καὶ νὰ τῇ δώσωμεν παντοειδῆ σχήματα. Ἐὰν χορτάσῃ νερόν, δὲν ἐπιδέχεται πλέον ἄλλο, καὶ αὕτη ἡ ιδιότης τῆς ἀργίλου κάμνει ἐνίοτε καθ' ὑπερβολὴν ὑγρὰς μερικὰς γαίας. Στιβάς ἀργίλου πολὺ πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους σχηματίζει ὄγκους ὕδατος στασίμου, διότι τὸ ὕδωρ μὴ δυνάμενον πλέον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, μένει ἄνωθεν τοῦ ἀργιλώδους στρώματος ἕως οὗ ἐξάτμισθῇ.

Ἡ ἄργιλος καταληφθεῖσα ὑπὸ παγετοῦ, ὅταν ᾔνε πλήρης ἕδατος, ρήγνυται (σκάζει) ὑπὸ δὲ τῆς θερμότητος μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὕδατος καθίσταται μᾶλλον ἢ ἤττον σκληρά, ἀποβάλλει μέρος τοῦ ὄγκου τῆς καὶ ρήγνυται ἐπίσης.

Ἡ ἄργιλος εἶνε πολὺτιμος βελτίωσις τῶν ἀμμωδῶν γαιῶν, αἵτινες δὲν ἔχουσι στερεότητα· συχνότατα αἱ γαῖαι αὗται στηρίζονται ἐπὶ στιβάδων ἀργίλου, δυναμένων νὰ γεωργηθῶσιν εὐκόλως. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος μεταφέρεται ἡ ἄργιλος εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ διασκορπίζεται τὴν ἄνοιξιν. Ἡ δόσις δύναται νὰ περικίληται ἀπὸ $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ κυβικὰ μέτρα ἀνὰ διακόσια μέτρα κατὰ τὴν πυκνότητα τῆς ἀργίλου καὶ κατὰ τὴν μᾶλλον ἢ ἤττον ἐλαφρὰν φύσιν τοῦ ἐδάφους. Ἡ ἄργιλος καεῖσα καὶ μεταποιηθεῖσα εἰς κόνιν εἶνε ὁμοίως βελτίωσις διὰ τὰς ἐλαφρὰς γαίας.

Ἡ κίμωλία (γῆ) ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τὴν μικρὰν νῆσον Κίμωλον, ὅπου κατὰ πρῶτον εὐρέθη, ἔχει χρῶμα λευκόφαιον (ψαρόν), εἶνε κατάλληλος εἰς γραφὴν καὶ εἰς καθ'άρισμα, καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀργίλου. Εἶνε στυπτικὴ καὶ διαλυτικὴ.

Μάθημα ἀνατροφῆς,

Φίλος τις τοῦ πρῦτάνεως Swift (1) ἔπεμψεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ σύακα (εἶδος ἰχθύος) διὰ παιδός, δ., καὶ τοι πολλάκις ἔξετέλεσε παρομοίας ἀποστολάς, οὐδέποτε εἶχε λάβει παρὰ τοῦ πρῦτάνεως τὸ ἐλάχιστον ἀντιμισθιον τῆς ὑπηρεσίας του. Εἰσελθὼν λοιπὸν ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ εὐρίων τὸν πρῦτανιν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του πλησιάζει αὐτῷ καὶ τῷ λέγει :

— « Ὁ Αὐθέντης μου σὰς στέλλει τὸ δῶρον τοῦτο, »

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πρῦτανις ἀνηγέρθη καὶ νεύων τῷ παιδί νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου,

— « Λάβε, » τῷ λέγει, « τὴν θέσιν μου ἵνα σοὶ διδάξω πῶς πρέπει νὰ φέρεται τοῦ λοιποῦ ὁπόταν κομίζης δῶρα πρὸς τινα. »

Ὁ μὲν παῖς κατέλαβε τὴν ὑπὸ τοῦ Swift ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος ἀναλαθὼν τὸν πῖλόν του ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Εἶτα μετ' ὀλίγον ἐπαγγελθὼν ἀπεκαλύψατο καὶ ἑδαφιαίαν ποιήσας ὑπόκλισιν προσεῖπεν αὐτῷ :

— « Κύριε, ὁ αὐθέντης μου προσφέρει ὑμῖν τὰ σεβίσματά του καὶ εὐχεται εὐεξίαν καὶ εὐημερίαν· παρακαλεῖ δὲ ὑμᾶς ὅπως δεχθῆτε τὸ ἀσήμαντον τοῦτο δῶρον, τεκμήριον τῆς πρὸς ὑμᾶς βαθυτάτης ὑπολήψεώς του. »

— « Ἀλήθεια ; » ἀπήντησεν ὁ παῖς « εἶπέ τι ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ· διὰ λάβε αὐτὸ τὸ τάληρον διὰ τὸν κόπον σου. »

Οὕτω δὲ ὁ πρῦτανις ἐμπεσὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ παγίδι καὶ γελάσας ἀπὸ καρδίας ἐδωρήσατο τῷ παιδί δύο τάληρα διὰ τὴν ἀγχίνουάν του.

Ἐ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΒΑΦΑΣ ΟΜΗΡΟΣ.

(1) Ὁ συγγραφεὺς τῆς περιφήμου σατύρας « Τὰ ταξείδια τοῦ Γύλλιβερ » ἐπονομαζομένης.

Φυσιογνωμία

εἴτε ἐξωτερικὰ σημεῖα τῶν ἠθικῶν παθῶν καὶ
τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

Τὰ πάθη ἔχουσι καὶ ἐξωτερικοὺς χαρακτῆρας, ὅπως μὴ ἀπα-
τώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀποφεύγωμεν πᾶν λάθος. Κυρίως
δὲ τὸ πρόσωπον κατὰ τοῦτο χρησιμεύει ὡς αὐτόχρημα κάτοπτρον
τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖ τῷ ὄντι βλέπομεν πάσας σχεδὸν τὰς ἐσωτερικὰς
κινήσεις, ἂν τύχωμεν ὅπωςοῦν ἐξυδερκεῖς.

Π ρ ὄ σ ω π ο ν. Διαφέρει κατὰ τὸ γένος. Τὰ ὄμματα π. χ. τῆς
γυναικὸς ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων πλέον ἢ τὰ τοῦ ἀνδρός· τὸ πρό-
σωπον αὐτῆς ἐστὶ στενώτερον, οἱ χαρακτῆρες φαίνονται μᾶλλον
εὐκίνητοι, ὡς αἰ παίζουσι ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἡλίου ἀκτίνες· ἡ
παρισιανὴ μάλιστα διὰ τῶν θλεμμάτων καὶ τοῦ μειδιάματος πα-
ριστᾶ, ἢ μᾶλλον προσποιεῖται πάντα τὰ πάθη, καὶ εὐκόλως
εὐρίσκει τις δάκρυα, ὅπου λείπει παντελῶς ἡ λύπη. Διὰ τοῦτο ὁ
ἀνὴρ προδίδεται εὐκολώτερον ἐκ τῆς φυσιογνωμίας. Ἄλλ' ὅσαι
γυναῖκες ἔχουσιν ἀνδρικοὺς χαρακτῆρας, ἔχουσι καὶ κλίσεις ἀρρέ-
νων· ὅθεν καταφρονοῦσι τὴν δειλίαν καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ γένους αὐ-
τῶν. Ἐνίοτε ὅμως καὶ ὁ ἀνὴρ ἔχει θηλυπρεπῆ ὄψιν (πῶγωνα ἄ-
τριχον, φωνὴν ἀδύνατον καὶ ὀξεῖαν, χροιάν ροδοειδῆ, ἦθος ἐρω-
τότροπον).

Ὡχρὸν πρόσωπον ἀναγγέλλει φθονερὸν ἄνθρωπον, καθὼς τὸ ὑ-
ποκίτρινον, μελανόστικτον καὶ πελιδνὸν χρῶμα φαρμακερὰ φυτὰ.
Φαιδρότης δὲ ὄψεως ἐξ ἐναντίας μαρτυρεῖ εὐλιχρίνειαν καὶ ἀγαθό-
τητα, ἂν καὶ ἐνίοτε ὑπὸ τοιοῦτο πρόσχημα κρύπτονται δόλια φρο-
νήματα, ὡς ὄφεις, ἢ ἔχιδνα ὑποκάτω τῶν ἀνθέων!

Ὁ ἔρωσ προδίδεται εὐκολώτατα ἐκ τοῦ προσώπου· ὅθεν οἱ ἐρα-
σταὶ μάλιστα μεταχειρίζονται λέξεις, ὅπως συνεννοηθῶσιν. Ἡ χαρὰ
λαμπρύνει τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς· διαστέλλει δὲ τοὺς
μῦς. Ἐξ ἐναντίας ἡ λύπη καλύπτει μὲν ὡς δι' ἀχλύος ἐκείνους,
συστέλλει δὲ τοὺτους.

Ἵσοειδές πρόσωπον, παρειὰ κοῖλαι, χρῶμα αἰθὼν ἢ ὠχρὸν ση-
μαίνουσιν ἀγγίνοιαν, φιλομάθειαν, δραστηριότητα (Βονοπάρτης,
Βολταῖρος).

Μέγα πρόσωπον, μικρὸν κρανίον, σημεῖον χειρωνακτῶν ἢ βα-
ναύσων ἀνθρώπων καὶ νωθῶν πλουσιῶν.

Μέτωπον. Τὸ μέτωπον κυρίως δεικνύει τὴν ἔκτασιν τῶν
διανοητικῶν δυνάμεων, διότι αὐτὰ ἀναλογοῦσι πρὸς τὸ ὕψος καὶ
πλάτος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέτωπον λείπει παντελῶς ἐκ τῶν
ζώων, συμπεραίνομεν ὅτι ὀλίγον ἔχουσι τὸν νοῦν· ἀναφαίνεται δὲ
μόνον ἀπὸ τῶν πιθήκων καὶ βαθμηδὸν ἔπειτα ἀπὸ τινῶν ἀγρίων,
οἷον τῶν Χοτιεντότων, εἰς τοὺς Αἰθίοπας.

Τὸ ὕψηλόν σημαίνει ἀγγίνοιαν, κρίσιν, σκέψιν, τὸ πλατὺ καὶ
πρὸς τὰ ἄκρα ἐξέχον φαντασίαν ἐξοχον (Σεκσπῆρος, Βολταῖρος,
Βάϊρων, Χοῦγος, Ῥουβέντος).

Ἐξέχον κατὰ μέσον, ἄκραν φιλομάθειαν (Κικέρων, Κάντιος, Γκάλ)

Στενὸν καὶ πλατυνόμενον περὶ τοὺς κροτάφους ὡς ἀνεστραμμένη
πιραμῖς, πανουργίαν, δολιότητα.

Ἐξέχον μόνον περὶ τὰς ὄφρυς, σκεπτικὸν ἦθος, εἰρωνείαν.

Ὁρθιον μέχρι τῶν τριχῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν πλατὺ, εἰλικρί-
νειαν, σταθερότητα. (Δαφαῦέτης, Πέτρος ὁ Μέγας).

Στενὸν καὶ κλίνον εἰς τὰ ὀπίσω, μοχθηρίαν, σκληρότητα.

Ὁμαλὸν καὶ ἀρρυτιδίωτον, ἐπιπολαιότητα καὶ ἀφροντισίαν.

Ρυτιδίωτὸν πανταχοῦ, ὄκηριαν.

Ἐχον διασταυρουμένας ἐντὶ παραλλήλων ρυτίδας, ἰδιοτροπίαν
ἢ φρενοβλάβειαν.

Τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν οὔτε τὸ πλάτος οὔτε τὸ ὕψος τοῦ τῶν
ἀνδρῶν ἔχει· ὅθεν σπανίως διέπρεψαν κατὰ τὰ ἔργα τῆς εὐφυΐας,
τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐπιστήμας (ἐξαιροῦνται ἡ Ἀσπασία, ἡ Κο-
ρίννα, ἡ Σαπφώ, ἡ Στάελ κτλ.)· ἠλλείπουσαι ὅμως κατὰ τοῦτο, ὑ-
περτεροῦσι κατὰ πολλὰ ἄλλα προτερήματα τῆς καρδίας.

Ὅριζόντιαι καὶ παράλληλοι ῥυτίδες πλησιέστεραι πρὸς τὰς ὀ-
φρυς ἢ πρὸς τὴν ρίζαν τῆς ρινὸς σημαίνουσι σκέψιν· ἐὰν τύχωσι
κάθετοι ἕως αὐτῆς, φιλεκδικίαν· ἐὰν δὲ εὕρισκωνται κατὰ τὸ ὕψιστον
μέρος τοῦ προσώπου, ὑπεροψίαν καὶ ἔπαρσιν.

Ὁ φ ρ ύ ς. Ὑβος περὶ τὸ μέσον τῆς ὀφρύος σημαίνει μυστι-
κότητα.

Πλησιόχωροι καὶ συνεγγιζόμενοι ὀφρύες ἀναγγέλλουσι σκέψιν.

Ἰσόπεδαί, δίστάμεναι καὶ πολὺ ὑψηλότεραι τῶν ὀφθαλμῶν ὀλι-
γόνοιαν.

Πυκναὶ ἢ δασεῖαι, ἀνδρίαν, δραστηριότητα, τραχύτητα.

Ἀνώμαλοι καὶ εὐκίνητοι, ζωηρότητα, εὐαισθησίαν.

Συνεσταλμένοι μὲν κατῆφειαν, ὑψωμένοι δὲ χαράν.

Ὁ φ θ α λ μ οί. Στρογγύλοι καὶ μικροὶ ὀξύνοιαν, ἢ σκεπτικὸν
ἦθος. Μικροί, κοῖλοι, ὑπόκρισιν.

Ἀμυδαλοειδῶς ἐσχισμένοι, ἡμερότητα, εὐαισθησίαν, πρόσποι-
ησιν.

Ἡ χαμήλωσις αὐτῶν σημαίνει αἰδῶ, ἢ ὑψωσις δὲ εἴτε ἀνα-
στροφή εἰς τὰ ἄνω, ἔπαρσιν.

Ἐξέχοντες, φιλολογικὴν μνήμην.

Κυανοῖ, δειλίαν, ἡμερότητα, ἀγχίνοιον.

Μέλανες, ζωηρότητα.

Ἐρυθροί, ἀδυναμίαν.

Ζωηροὶ καὶ λαμπροὶ ἔξοχον νοῦν, ὀρμὴν πάθους. |

Ἀεικίνητοι, ἰδιοτροπίαν ἢ παραχρῆν νοῦς.

Ἵγροί, ἔρωτα, ἐπιθυμίαν.

Β λ έ μ μ α. Τολμηρόν, αὔθαδες, δειλόν, ἐμφαίνει ἀνάσχυ-
τον. Κόσμιον, ἄγριον, σκληρόν ἢ ἥπιον, δυσμενές καὶ ἐκδι-
κητικὸν δεικνύει ὅλον τοῦ ἀνθρώπου τὸν χαρακτῆρα πολλακίς.

Ἡ ἀνδρία ζωογονεῖ, ἢ ἐπιθυμία λαμπρύνει ὡς στιλπναδάμας,
ἢ ὀργὴ φλογίζει, ἢ λύπη σβέννει, ὁ τρόμος κρατεῖ ἀκίνητον τὸν
ὀφθαλμόν.

Τὰ βλέφαρα ἐκφράζουσιν ἀπειλήν, ὑπόσχεσιν, συγκατάθεσιν,
εὐχὴν. ἀφοσίωσιν κτλ.

Β λ έ φ α ρ α. Παχέα καὶ ἡμίκλειστα σημαίνουσι νωθρότητα.

Δίαν συνεσταλμένα ὥστε νὰ φαίνεται τὸ λευκόν, ἰδιοτροπίαν, ἄλ-
λόκοτον ἦθος.

Ρ ί ν. Ἐναπτύσσεται περὶ τὸ γγ' ἢ εδ'. ἔτος, καθὼς περὶ τὸ
δ'. τὸ στήθος, ἀλλοιουμένης καὶ τῆς φωνῆς κατὰ πρῶτον. Μένει

ὡς ἀκίνητός τις· θεατῆς ἐν μέσῳ σκηνῆς, ὅπου κινουῦνται διάφορα πάθη· δεικνύει ὅμως οὐχ ἤττον ὡς πρόγραμμα τοῦ χαρακτῆρος τὴν φύσιν τοῦ πνεύματος, τὸ εἶδος τῆς κράσεως καὶ τὰς ἐμφύτους κλίσεις.

Μεγάλη καὶ ἀνωμάλως πως εὐθεῖα ἢ γρυπή, ἀποτελοῦσα τὸ 1)2 τοῦ προσώπου καθ' ὄψος, τὸ 1)2 δὲ τοῦ ὅλου τῆς κεφαλῆς, χαρακτῆρίζει ἐξόχως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνδρας, χαλῶδους κράσεως, (Ουέλγιγκτων, Κύρος, Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, Μικιαβέλλης, Λουδοβίκος ΙΑ', Κατιλίνας, Σχίλερος, Κυβιέρος).

Ἄν ὅμως μὴ εὐρῆς μικρὸν τι κοιλίωμα πρὸς τὴν ρίζαν (ἐκτός θταν τύχη γρυπή), μηδὲν ἔλπιζε γενναῖον. Οἱ Πέρσαι ἐτίμων πολὺ τοὺς γρυπόρρινας, ὡς τοιοῦτου ὑπάρξαντος καὶ τοῦ Κύρου.

Μεγάλη, ἀποχωριζομένη πλατέος καὶ ἐξέχοντος μετώπου διὰ μικροῦ κοιλώματος, δηλοῖ φιλαρχίαν καὶ ἐπιμονήν· ἀλλ' οὔτε περὶσκεψιν προλαμβάνουσαν τὰ ἐμπόδια, οὔτε σύνεσιν διαλύουσαν αὐτὰ (Ναπολέων).

Ἰσόπεδος ὡς πρὸς τὰ ὄμματα σημαίνει ἀδυναμίαν νοῦ, ἀστάθειαν, ἔλλειψιν κρίσεως.

Συνεχομένη μετὰ τοῦ μετώπου ἄνευ κοιλώματος, ἰδιοτροπίαν καὶ κενοδοξίαν· ἐνίοτε δὲ καὶ κακίαν καὶ χιμέρπειν πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως.

Μετρία, λεπτή, ἐπιμήκης, εὐκισθησίαν, φαντασίαν, ἐνθουσιασμόν, ὀξύνοια, πανουργίαν, (νευρικῆς κράσεως).

Βραχεῖα συνεσταλμένη, παχέια περὶ τὰ πτερόγια, φλεγματικὴν κράσιν, ὀλίγην σταθερότητα, ὀλιγωτέραν δὲ κρίσιν.

Σιμή, δηλ. ἔχουσα κοίλην τὴν ρίζαν, τὴν δὲ ἄκραν ἀνεστραμμένην, ἰσχυρογνωμοσύνην, ζηλοτυπίαν.

Βλέπουσα πρὸς τὸ στόμα, ταπεινὴς καὶ γαιώδεις κλίσεις.

Βραχεῖα καὶ εὐθέως στρογγύλη ἢ ὀλίγον κυρτὴ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀφρῦες πυκναὶ δηλοῦσι θυμοειδῆ χαρακτῆρα. (Βίτσιων).

Ἀνάσιμος ὡς ἡ τοῦ Σωκράτους, ἠδυπάθειαν, φιληδονίαν.

Τὸ διάφραγμα τῶν συκτῆρων (ὁ κίων) ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ στόμα δηλοῖ φιλαυτίαν, ἠδυπάθειαν.

Αἱ παράλληλοι πτυχαὶ τῶν πτερυγίων σημαίνουσιν ὑποχονδρίαν, ἰσχυρογνωμοσύνην, κακίαν.

Χείλη. Τὸ ἀνώτερον χεῖλος παχὺ σημαίνει δειλίαν, νωθρότητα.

Τὸ κατώτερον μετρίως μὲν ἐξέχον, περιφρόνησιν, ὑπεροψίαν, λίαν δέ, ἀδυναμίαν, ἀφροντιστίαν.

Γέλωσ συχνὸς δηλοῖ βλακειαν, βαναυσότητα

Ἐλλειψις μειδιάματος, ἀναισθησίαν, κακίαν, ἢ ἄκραν διαφθοράν, ἢ δὲ συνέχεια αὐτοῦ φιλαρέσκειαν, ἀπάτην, δολιότητα.

Στόμα. Ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος ἔχει πολλάκις τὸ στόμα κακοσχημάτιστον καὶ σπασμῶδες, τὰ δ' ὄμματα ἢ βλέμματα ρεμβώδη ἢ περιπλανώμενα.

Πῶγων. Ἐξέχων τοῦ στόματος δηλοῖ ἐνέργειαν δυνάμεως.

Ὄξυς καὶ προκύπτων, λεπτόνοιαν, εὐψυίαν, δολιότητα

Ὁμοιότης πρὸς ζῶα. Ἀετοειδῆς κεφαλὴ διὰ τὴν γριπότητα τῆς ρινός, τὰ ζωνηρὰ ὄμματα, τὸν εἰς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένον πῶγωνα δηλοῖ τόλμην, ἐνέργειαν. (Βερναρδῶτος πρῆψην βασιλεὺς Σουηδίας).

Ἀλλωπεκοειδῆς, ὅξυ πρόσωπον (Βολταῖρος, Λαμενναῖος, Λαβατέρος) ἀγχίνοιαν.

Ἰπποειδῆς, ἢ ταυροειδῆς, τετράγωνος δηλ. καὶ ὀγκώδης, ρωμαλαυότητα.

Τιγροειδῆς, ἢ αἰλουροειδῆς. μικρά, στρογγύλη, ὡς διὰ ρύγχους εἰς τὰ ἔμπροσθεν κυρτουμένη, ὑπερβολικὸν πλάτος τοῦ κρανίου ἐπάνω τῶν ὠτων, δηλοῖ κλισίαν εἰς φόνον. (Ροβеспієρος.)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Δ. Α.)

Ἡ ἐγκράτεια

Ὁ μικρὸς Ἀναστάσιος ὑπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς συμμαθητοῦ του διὰ νὰ τὸν συμπαραλάβῃ μαζῆ τοῦ εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τίποτε ἄλλο δὲν ἤυρεν εἰμὴ μόνον ἓν κἀνιστρον πλήρες ἀπιδίων. Τί ὥραϊα ἀπιδία, ἐφώνησε καὶ νὰ φάγω ἓν ποῖος μὲ θλέπει ; Τί ; ποῖος μὲ βλέπει ! ; Καὶ δὲν εἶνε ὁ Θεὸς παρῶν ; Καὶ ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Τὴν στιγμὴν

δὲ ταύτην γέρων τις εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ παιδίου. Ἐκβῆκε λοιπὸν ἐμπρὸς του καὶ με φαιδρὸν πρόσωπον, Εὐγε, τέκνον μου, τὸν εἶπεν, εἶσαι ἄξιος ἐπαίνου διότι ἐνίκησες τὸ πειρασμὸν τῆς λαιμαργίας. Αὐτὸ τὸ κἀνιστρον εἶνε ἰδικόν σου. Ἴδου σὲ τὸ χαρίζω, καὶ ἄλλο δὲν σὲ παρακινῶ παρὰ νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παρὼν καὶ βλέπει ἕλας σου τὰς πράξεις.

Ἡ ὀκνηρία.

Κυρὰ Ἐλένη ! Ἐπεσε τὸ ἀλφαθητάριόν μου καὶ δῶσέ με τε, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Γεώργιος εἰς τὴν ὀγδοηκονταετῆ θεράπαινάν των. Τί ζητεῖς Γεώργιε ; τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του. Μοῦ ἔπεσε τὸ ἀλφαθητάριόν μου καὶ λέγω εἰς τὴν κυράν Ἐλένην νὰ με τὸ δώσῃ. Καὶ δὲν σκύπτεις μόνος σου νὰ τὸ πάρῃς παρὰ νὰ προστάξῃς τὴν γραῖαν νὰ σὲ τὸ δώσῃ ; Μάθε μάλιστα ἀπὸ τοῦτο, παιδίον μου, ὅτι εἶνε ἐντροπή νὰ διορίζωμεν εἰς ἄλλους ὅσα ἐμποροῦμεν νὰ κάμνωμεν μόνοι μας. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι ἔκαμαν ζωὴν ῥὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γεωργίου, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους.

Ἡ εἰλικρίνεια.

Ὁ Ἀργύριος καὶ ἡ Ἀσπασία ἔμελλαν νὰ ὑπάγωσι μετὰ τὸ πατέρα των εἰς τὸ περιβόλιον. Ὁ Ἀργύριος ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἤρχιζε νὰ πηδᾷ· ἐξ ἀπροσεξίας του ὅμως ἔσπρωξεν ἕν φαρφουρίον τὸ ὅποιον ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ κατεθροῦβαλλίασεν. Ἡ Ἀσπασία ἐλυπήθη καὶ ἔτρεξεν εὐθύς νὰ συναῖξῃ τὰ κομμάτια. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἐμβαίνει καὶ ὁ πατήρ των εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπων αὐτὴν καταγινομένην νὰ μαζεύῃ τὰ θρούβαλλα, Εὐγέ σου, προκομμένη μου, τὴν εἶπεν, ἐξεύρεις πόσα τὸ ἔχω ἀγορασμένον αὐτὸ τὸ φαρφουρίον καὶ σὺ ὑπῆγες νὰ μοῦ τὸ σπάσῃς ; Σήμερον λοιπὸν νὰ καθήσῃς ἐδῶ καὶ νὰ μὴν ἔλθῃς μαζῇ μας εἰς τὸ περιβόλιον. Καὶ ἡ μὲν Ἀσπασία ἤκουε μετ' ὑπομονῆς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' ὁ Ἀργύριος διακόψας τὴν σιωπὴν, Ὁχι, εἶπε, τὸ φαρφουρίον ἐγὼ τὸ ἔσπασα καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ πρέπει νὰ μὴν ὑ-

πάγω εἰς τὸ περιβόλιον· Ἐλάτε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τέκνα μου, εἵπεν ὁ πατήρ των μετὰ χαρᾶς, καὶ οἱ δύο σας πρέπει νὰ ἔλθητε εἰς τὸ περιβόλιον, διότι καὶ οἱ δύο σας εἴσθε καλὰ παιδιά, σὺ μὲν, Ἀσπασία, ἐπειδὴ ὑπέμεινες νὰ ἐπιπληχθῆς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ σου, σὺ δὲ, Ἀργύριε διότι ὠμολόγησες τὸ σφάλμα σου καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ ρίψης εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, καθὼς συνήθως κάμνουν τὰ κακὰ παιδιά. Εὐχομαι δὲ νὰ ἀγαπᾶσθε πάντοτε τοιουτοτρόπως ἀναμεταξύ σας.

Ἡ φιλοστοργία

Ὁ Ἀνδρόνικος κυττάζων μίαν ἡμέραν εἰκονογραφίαν τινὰ ἠρώτησε τὸν πατέρα του Ποῖος εἶνε, πάτερ μου, αὐτὸς ὁ ὠπλιτμένος νέος ὁ ὁποῖος σηκνεῖ ἐκεῖνον τὸν γέροντα εἰς τοὺς ὤμους; εἶνε, υἱέ μου, ὁ Αἰνείας καὶ φέρει εἰς τοὺς ὤμους του τὸν πατέρα του τὴν Ἀγχίστην διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς εἰς τὰς ὁποίας οἱ Ἕλληνες παρέδωκαν τὴν Τρωάδα τὴν πατρίδα του. Τί φιλόστοργος υἱὸς ἦτον, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ πόσον ὀρέγομαι νὰ τὸν μιμηθῶ καὶ ἐγὼ! Ναί, πάτερ μου, σὲ ὑπόσχομαι ὅταν γηράσῃς καὶ σὺ, καθὼς ὁ Ἀγχίστης, καὶ χάσῃς πλέον τὰς φυσικὰς σου δυνάμεις, ἐγὼ νὰ σὲ σηκῶνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Εὐγε, ἀγαπητόν μου τέκνον! Κύτταξε δὲ μόνον νὰ φυλάττης πάντοτε τὰ ἴδια αἰσθήματα, καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι πλέον εὐάρεστον εἰς ἐμὲ παρὰ ἂν πραγματικῶς μὲ ἐσήκωνες εἰς τοὺς ὤμους σου. Καὶ ἐφίλησε τὸν Ἀνδρόνικον εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ γενναιότης

Ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Δημήτριος ἦσαν συμμαθηταὶ καὶ ἡγάπωντο τρυφερῶς ἀναμεταξύ των· Ἄλλ' ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἦτον ἐκ φύσεως προικισμένος μὲ καλὸν πνεῦμα, ὁ δὲ Δημήτριος ὄλον τὸ ἐναντίον· δ.ἀ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐτιμᾶτο εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐλάμβανε τὰ πρῶτα βραβεῖα, ὁ δὲ πτωχὸς Δημήτριος ἐμελαγχόλει διότι δὲν ἤμπορει νὰ τὸν φθάσῃ. Ὁ Κωνσταντῖνος παρατηρῶν τὴν μελαγχολίαν τοῦ φίλου του ἔλαβε τοσαύτην συμπάθειαν, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδίαν του φιλοτιμίαν διὰ νὰ χαροποιήσῃ ἐκεῖνον. Ἐπιτηδὸς λοιπὸν μίαν ἐβδομάδα ἐξηκολούθησε νὰ κάμνῃ

πολλά σφάλματα εἰς τὰ μισθήματά του, ὥστε ὁ Δημήτριος πρὸς μεγάλην του χαρὰν ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ὁ δὲ διδάσκαλος καλέσας κατ' ἰδίαν τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ἐβίβασε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ τίνος ἔνεκα κατ' ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα ὑπέπεσεν εἰς τόσα λάθη. Ὁ δ' εἰλικρινῆς παῖς; ἐξωμολογήθη τὸ πρᾶγμα, παρακαλῶν τὸν διδάσκαλον νὰ τὸ φυλάττῃ μυστικόν. Ὁ διδάσκαλος θαυμάσας τὴν γενναϊότητα τοῦ Κωνσταντῆου τὸν ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἡ οἰκονομία.

Πατὴρ τις εἶχε δύο υἱούς· Εὐστάθιον καὶ Νικόλαον, καὶ βλέπων ὅτι ὅσα τοὺς ἔδιδε τὰ ἐξωδιάζον ὅπου ἐλάχαινε, τοὺς ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν ἐμπρὸς του καὶ εἶπεν. Ἀγαπητά μου τέκνα! Ἐπαρητήρησα ὅτι τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια σᾶς δίδω τὰ ἐξοδιάζετε εἰς τὰ γλυκίσματα καὶ τὰς ὀπώρας, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σᾶς προτείνω τὸ ἀκόλουθον· Αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ κάμητε ὅ, τι ἀγαπᾶτε, ἢ νὰ μὲ τὰ δίδητε νὰ σᾶς τὰ φυλάττω ἐγὼ ἢ νὰ τὰ κρύπτετε εἰς τὸ λεπτοφυλάκιον (κουμαρᾶν). Πῶς σᾶς φαίνεται αὕτη ἡ γνώμη μου; Ἐγὼ σὲ τὰ δίδω νὰ τὰ φυλάττῃς σὺ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Εὐστάθιος, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὰ βάλλω εἰς τὸ λεπτοφυλάκιον, εἶπεν ὁ Νικόλαος. Ἐγένετο δὲ κατὰ τὴν θέλησιν καὶ τῶν δύο. Ἄλλ' ὁ μὲν Εὐστάθιος ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του ἐφύλαττε τὰ χρήματά του, δὲν ἠμπέρει νὰ τὰ ἐγγίσῃ, ὁ δὲ Νικόλαος μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὴν λαιμαργίαν του, ἐπήγαινε συχνὰ καὶ ἐλάμβανεν ὅσα ἤθελεν ἀπὸ τὸ λεπτοφυλάκιον, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ χρόνου ὁ Εὐστάθιος ἔχων ἀρκετὰ χρήματα ἠγόρασε διάφορα βιβλία καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα τῆς ἀρεσκείας του, ὁ δὲ Νικόλαος ὁ ὅποιος εἶχεν ἐξοδιάσει τὰ χρήματά του διὰ τὴν λαιμαργίαν ἔμεινεν ὡσὰν ἀποσβολωμένος.

Ἡ ἀλαζονεία.

Κατὰ τινὰ ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως ἡ Κλεοπάτρα φέρουσα ὠραῖον τριαντάφυλλον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπήγαινε μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὸν περίπατον. Τί εὐμορφία! εἶπε κυρία τις βλέπουσα πρὸς τὴν Κλεοπάτραν. Ἡ νέα ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἤρχισε νὰ ξηροκαμαρόνη, ἀλλ' ἡ κυρία παρατήρησασα τοῦτο, ἐπρόσθεσε τόσον ἀφά

ὥστε νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ τὴν Κλεοπάτραν, Τί ἀνῆτον εἶνε αὐτὸ τὸ κοράσιον νὰ θαρρῆ ὅτι διὰ ἐκείνην ἐγὼ εἶπα ὅτι εἶνε ὠραία, ἐνῶ ἐγὼ τὸ εἶπα διὰ τὸ τριαντάφυλλον. Ἡ Κλεοπάτρα ἐκοκίνισεν ἀκούσασα αὐτοὺς τοὺς λόγους· ἡ δὲ μήτηρ της, Βλέπεις, ἀγαπητὸν τέκνον, τὴν εἶπεν, ὅτι πολλαῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς ἐπαινοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ διὰ τὰ πλούτη μας, διὰ τὰ φορέματά μας ἢ δι' ἄλλα ἐξωτερικὰ πράγματα; Ὁφελήθη δὲ μεγάλως ἀπὸ αὐτὸ τὸ μάθημα ἡ Κλεοπάτρα, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔγινε μετριόφρων.

Ἡ ἀκράτεια

Ἄ μικρὸς Εὐτύχιος διέβαινε κατὰ τινὰ ἡμέραν τοῦ κολοκαιρίου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο φλογισμένον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην, καὶ ὁ δυστυχῆς παῖς ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὴν μεγάλην του δίψαν. Τελευταῖον δὲ φθάσας εἰς τινὰ πηγὴν καθαρῶτάτου ὕδατος, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον καὶ ἔπιε μὲ ἀχορταγίαν ὅσον ἡδύνατο. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκον τῶν ἐκυριεύθη ἀπὸ σκληρὸν πόνον εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην.

Ἄ! Ποῖος τὸ ἤλπιζεν, ἔλεγεν, αὐτὴ ἡ καθαρὰ πηγὴ νὰ ἦτο φαρμακευμένη; Ὅχι τέκνον μου, ἡ πηγὴ δὲν ἦτο φαρμακευμένη, ἀλλ' ἦτο ἡ ἰδική σου ἀπροστοχασίᾳ ἢ ὅποια σὲ ἐπροξένησε τὴν ἀρρωστίαν. Τὸ πάθημα δὲ τοῦτο ἔγινε μάθημα εἰς τὸν Εὐτύχιον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πλέον ὅχι μόνον δὲν ἔπιε νερὸν ὅταν ἦτον ἰδρωμένος ἢ κουρασμένος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔγινεν ἐγκρατέστατος.

Ἡ φιλανθρωπία

Ἐβραῖος! Ἐβραῖος! ἔλεγεν ὁ μικρὸς Εὐθύμιος, Πῶς δὲν τοὺς ἀγαπῶ τοὺς Ἐβραίους! Καὶ διατί; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ του. Διότι εἶνε Ἐβραῖοι καὶ δὲν εἶνε χριστιανοί. Πλὴν εἶνε καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἔχουν καὶ αὐτοὶ ψυχὴν καθὼς καὶ ἡμεῖς καὶ ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος μᾶς ἔπλασεν ὅλους διαχύνει ἀνεξαιρέτως καὶ εἰς αὐτοὺς τὰς εὐεργεσίας του καθὼς καὶ εἰς ἡμᾶς. Κύτταξε τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ Ἡλίου τὸ ὅποιον μᾶς φωτίζει, κύτταξε τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος μᾶς ζωογονεῖ, τὸ νερὸν τὸ ὅποιον σβύνει τὴν φλόγα τῆς καρδίας μας, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε δῶρα τοῦ Ἰψίστου τὰ ὅποια ἐξίσου διανέμει καὶ εἰς χριστιανοὺς καὶ εἰς ἀλλοπίστους; Ὁ Εὐθύμιος αἰσθανόμενος τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ πατρὸς του, κατέπαυσε τὸ πρὸς τοὺς ἀλλογενεῖς μῖσός του.

Ἡ τιμιότης

Ἄ Παῦλος ἐστάθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν πατέρα του διὰ νὰ ἀγορά-

ση σταφύλια. Ὁ μεταπράτης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πολλοὺς ἀγοραστὰς ἔχων, ἐκ τῆς βίας του ἔκαμε λάθος, καὶ ἀλλάζων τὸ φλωρίον τοῦ Παύλου, τὸν ἔδωκε παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξίαν του. Ὁ κακὸς Παῦλος τὸ ἐπαρτήρησε, πλὴν δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἀφοῦ ἔδωκε τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς τὸν πατέρα του, αὐτὸς ἐκράτησε τὰ παρεπάνω καὶ ἔτρεξε καὶ ἠγόρασε ζαχαρωτὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπρόσφερε καὶ εἰς τὰ ἄλλα παιδία. Ἐν ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἀφοῦ ἤκουσε μὲ ποῖον τρόπον ὁ Παῦλος ἤυρε τὰ χρήματα καὶ ἠγόρασε τὰ ζαχαρωτὰ δὲν ἠθέλησεν αὐτὸς διόλου νὰ λάβῃ τίποτε, ἀλλ' ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς καὶ ἐδιηγῆθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν μητέρα του. Καὶ τί ἐπείραζεν ἐσὲ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰ ζαχαρωτὰ; Τότε, μητέρα μου, ἤθελα εἶσθαι συνένοχος μὲ ἐκεῖνον καὶ κλέπτης, καὶ ἂν ἦσο σὺ εἰς τὸν τόπον τοῦ Παύλου τί ἐθελες κάμειν; Εὐθὺς ἤθελα τρέξει νὰ δώσω ὀπίσω τὰ παρεπάνω, διότι ἀλλέως δὲν ἤθελα ἔχει κάμμειαν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ φιλομάθεια

Ὁ Εὐλάμπιος ἦτον υἱὸς πλουσίου τινὸς καὶ συχνὰ κατέβαινεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκῆως τὸ ὁποῖον ἦτον ἀντίκρου τοῦ οἴκου των καὶ τὸν ἔβλεπεν ὅταν ἐδοῦλευε. Θέλεις, κύριε Εὐλάμπιε, νὰ μάθῃς νὰ κάμῃς καρφίδια τῶν ὑποδημάτων; τὸν εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ χαλκῆς διὰ γέλοιον. Νὰ ἰδῆς πόσον θὰ εὐαρεστηθῆς! Ὁ παῖς ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν ταύτην καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν κατεστάθη ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἓν ἀξιόλογον καρφίδιον. Μετὰ τινος δὲ χρόνου ἠκολούθησε πόλεμος εἰς τὴν πατρίδα του ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἔχασεν ὅλα τὰ πράγματά του καὶ ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλον τόπον. Ἐκεῖ δὲ κατὰ τύχην εὐρίσκοντο πολλοὶ ὑποδηματοποιοὶ οἵτινες κατεσκευάζον τὰ ὑποδήματα τοῦ στρατεύματος καὶ συχνάκις ἤρχοντο εἰς ἔλλειψιν καρφιδίων. Ὁ Εὐλάμπιος εἰς δεινὴν θέσιν εὐρισκόμενος τότε, ἐνθυμήθη ὅτι ἦτον ἱκανὸς νὰ κάμῃ καρφίδια. Τὸ ἐπρότεινε λοιπὸν εἰς τοὺς ὑποδηματοποιούς, καὶ οὕτως εὐρήκην ἔργον ὥστε νὰ περᾶ μὲ μεγάλην ἄνεσιν τὴν ζωὴν του. Ἐνθυμούμενος δὲ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἔλεγε συχνάκις καθ' ἑαυτὸν. Πόσον εὐτυχῆ εἶνε τὰ τέκνα τῶν πλουσίων τὰ ὁποῖα εἰς τὴν μικρὰν των ἡλικίαν συνειθίζουσι νὰ ἐργάζονται!

Λύσις τοῦ 10 αἰνίγματος.

Χορός—ὄρος.

Αἶνιγμα 11ον

Ψυχὴν στεροῦμαι καὶ ψυχὰς πολυαρίθμους ἔχω.

Μ' εὐρίσκεις εἰς τὴν θάλασσαν· πλὴν πρόσεξον· δὲν τρέχω.

Ἐπάνω μου περιπατεῖς, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἄν δὲ καὶ δίχως τράχηλον συγχρόνως μὲ ἀφίστῃς,

Μ' εὐρίσκεις τότε, φίλε μου, εἰ τὸ τοῦ ἐπαίτου στόμα,

Σοὶ εἶπα ὅσα ἔπρεπε· δὲν μ' ἔλυσες ἀκόμα ;

Περιεχόμενα

- Ἄ μὴν Ἰούνιος.—2. Ἄνδρῶν καὶ φιλῶν.—3. Ἀθανάσιος ὁ
μέχρι 24 Ἀπριλίου Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας (μετ' εἰκονογραφίας.
—4. Ὁ Ἑλικῶν.—5. Περὶ διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύ-
ξεως.—6. Ὁ δούξ καὶ ὁ ἱερεὺς του.—7. Ὁμηρος (μετ' εἰκονο-
γραφίας).—8. Παρίσιοι.—9. Οἱ μουσικοὶ τῆς πόλεως Βρέμης.
—10. Ὁ μυροπώλης Πέρσης.—11. Ὁ ἄνθρωπος.—12. Περὶ
ἐγέρσεως ἐκ τῆς κλινῆς καὶ κατακλίσεως.—13. Περὶ ἐνδυμασίας.
—14. Κατασκευὴ τοῦ ἀψινθίου οἴνου.—15. Τρόφιμα εἰς συμ-
πεποκνωμένην κατάστασιν.—16. Πληθυσμὸς τοῦ οὐρανοῦ Κρά-
τους.—17. Πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας.—18. Τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ συν-
οικέσια.—19. Ἡ κιμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου
(μετ' εἰκονογραφίας).—20. Διάφορα.—21. Τὸ νεκροταφεῖον
τῆς ἐν Σμύρνῃ ὀρθοδόξου κοινότητος (μετ' εἰκονογραφίας).—22.
Υἱικὴ στοργή.—23. Περὶ φωταγωγικῶν ἐντόμων.—24. Νεκρο-
ταφεῖα ἢ κοιμητήρια.—25. Σιθῆρας καταρράκται.—26. Ἐπι-
στολιμαία διατριβὴ περὶ τοῦ ὄρφανοτροφείου.—27. Ἄργιλος.—
28. Μάθημα ἀνατροφῆς.—29. Φυσιογνωμία.—30. Ἡ ἐγκράτεια.
—31. Ἡ ὄκηρία.—32. Ἡ εἰλικρίνεια.—33. Ἡ φιλοστοργία.
—34. Ἡ γενναϊότης.—35. Ἡ οἰκονομία.—36. Ἡ ἰλαζονεῖα.—
37. Ἡ κρᾶτεια.—38. Ἡ φιλανθρωπία.—39. Ἡ τιμότης.—40.
Ἡ φιλομάθεια.—41. Λύσις τοῦ 10 αἰνίγματος.—42. Αἶνιγμα
11ον.—43. Περιεχόμενα.